

THURE BARSØE-CARNFELDT

Åndens Sværd – Magtens arrogance!

Vend op og ned på de seneste 50 års politiske lystdispositioner og bliv inspireret til nye politiske metoder.

Reducer statens store overforbrug. Der skal bruges 12 år til at forandre og slippe af med alle afgifter, samtidig med at du bevarer din købekraft og fjerner åget fra dine skuldre.

Forlaget-victoria@c.dk

Åndens Sværd - Magtens arrogance!

Idealbevægelsens opskrift på logisk politik!

Hvem tør vende det hele på en tallerken og erkende at vi helt tilbage fra halvfjerdsene kun har lavet lap på lap politik for Danskerne. Der skal en komplet systemændring til for at få Danmarks overadministration ned på et acceptabelt niveau. Danskerne betaler nu næsten dobbelt så meget for den samme mængde velfærd i forhold til i gamle dage, det hele skyldes misrøgt, fejl og overadministration. Af pladsmæssige årsager har det ikke været umuligt at medtage alt i dette oplæg.:

Se vort skatteforslag for både lønmodtagere og for virksomheder, vi vender op og ned på det hele. Læs dette oplæg og bliv inspireret.

Åndens Sværd – Magtens Arrogance

Oplæg af: Thure Barsøe-Carnfeldt, medlem af Dansk Samling. Tidl. erfaring fra bl.a. Erhvervslivet, Aktive Ældre, byråd og Folketinget.

Kolofon:

Første udgave, første oplag

Copyright © 2018 Forlaget-Victoria@c.dk

ISBN 978-87-999560-5-0

Sat med Times New Roman

Trykt i Danmark

181 sider

Fås som papir- og e-bog

INDEX findes sidst i bogen

FORORD:

Den ideelle politiske organisation, "Idealbevægelsen" findes i dag kun i teorien, men læs hvad vi har at sige om vore forslag til at til at fjerne det åg som alle danskerne i dag er tvunget til at leve med. Vær du selv med.

"Det misdannede velfærdssamfund."

Over en 12-årig periode ønsker vi at fjerne alle irrelevante afgifter. Vi vil forenkle og opkræve erhvervsskattene som en "Omsætningskat" som her i starten vil svare til en skatteprocent på et acceptabelt niveau af den samlede omsætning. Regnskaberne bliver let at revidere, svært at snyde og opkræves hvert kvartal. Idealbevægelsens hovedmål er at forenkle hele systemet således, at al offentlig virksomhed kan skæres ned med 40%. Overskuddet som fremkommer, vil automatisk hæve købekraften da alle unødvendige afgifter afskaffes, ja selv momsens forsøges afskaffet over den sidste fireårige periode.

Her i skriftet finder du Idealbevægelsens oplæg til hvordan vi mener at kunne forandre samfundet til det bedre. Der er i alt 13 afsnit.

Idealbevægelsen ønsker et anderledes Danmark. Vi har en vision som vi sammen med danskerne ønsker at indføre. Dette er et oplæg for anderledestænkende borgere. Et Skatte og afgiftssystem der ikke kan manipuleres med, og som vil forenkle og effektivisere både borgernes, statens og de private virksomhedernes hverdag, hvor rettigheder og forpligtelser følges ad hånd i hånd. Vi har af nødvendige grunde valgt at indføre den nye danske måde at indrette samfundet på, over en 12. årig periode, således at alle forandringer kan indsluses med den nødvendige hastighed det skal tage for at alt og alle kan følge med frem mod det nye og bedre Danmark. Hvis du tør - så støt op!

Det har ikke været fysisk muligt at medtage alle politiske emner i dette skrift, men hen ad vejen vil vi bearbejde de resterende emner som borgerne finder relevante.

Taburetklæberne vil hade os, Embedsmænd og kvinder vil forsøge at fordrive os, men vi er bevægelsen, hvis mål det blandt andet er at ruske op i deres dårlige og plagede samvittighed.

juli måned **2018**

Idealbevægelsen

Copyright © 2018 forlaget-victoria@c.dk

Idealbevægelsens ideologiske programerklæring:

Vi vil søge at skabe en ydre kraft om menneskers tilværelse, hvor den enkelte får størst mulig frihed til individuel livsudfoldelse, med ansvarsfølelse og beherskelse, så man kan leve op til kravet om, at andre skal have samme rettigheder og udfoldelsesmuligheder som en selv.

Udformet af tidligere statsminister Poul Schlüter.

Den helt store trussel mod fremtidens håndværk, hvor vi mangler 30.000 håndværkere og det bliver værre endnu.

Stop det akademiske snobberi

Vi kommer til at mangle håndværkere, fordi de unge stirrer sig blinde på universitetet.

Danmark er de seneste 25 år blevet mere klasseopdelt. Det er blevet "fint" at tage en højere uddannelse - og mindre fint at uddanne sig som faglært håndværker. Derfor vælger alt for få de håndværkeruddannelser, vi ikke kan undvære i et moderne samfund.

Dette misforhold skal rettes op. En håndværker fortjener samme anerkendelse som en universitets-uddannet, for "cand. Jur." er ikke bedre end "cand. VVS". Det væsentlige er, at du er uddannet og kvalificeret på et højt niveau, som der løbende kan bygges ovenpå.

Nogle af os er boglige, andre er mere praktiske. Begge grupper er lige nødvendige for at få samfundet til at fungere. Vi kan slet ikke fungere uden hinanden. Derfor er vi ligeværdige.

Snobberiet omkring den akademiske verden skal ophøre. Vi må ændre normerne, så håndens arbejde anerkendes lige så meget og på samme niveau som "åndens". Det gælder både for aflønning og alle andre privilegier.

Kun sådan kan vi bevare de stolte håndværkstraditioner, som har en stor del af æren for opbygningen af det danske samfund, vi i dag tager for givet.

Akademikerfabrikken

Det modsatte af håndværksuddannelserne er akademikeruddannelserne. De fylder meget i landskabet. Tag for eksempel uddannelsen i Statskundskab. De fylder godt, både i den politiske verden og i statens maskinrum – forvaltningen.

Kigger vi på den seneste dimittendundersøgelse fra Institut for Statskundskab, Københavns Universitet (KU), fremgår det, at knap 40 procent af alle færdiguddannede kandidater havner i jobs inden for stat, kommuner og regioner. Oven i hatten kommer alle dem, der finder arbejde i organisationer og virksomheder, som dagligt interagerer med stats- og forvaltningsapparatet.

En bestemt uddannelse er stærkt overrepræsenteret på Christiansborg.

vil man gerne i Folketinget, er det værd at overveje et studie i statskundskab. Næsten 20 procent af Folketingets medlemmer er statskundskabsstuderende eller færdiguddannede cand.scient.pol'er. Ud af den erhvervsaktive del af befolkningen udgør denne gruppe dog kun 0,2 procent. Det viser den seneste opgørelse fra Altinget.

R og S topper statistikken Hele 35 ud af de 179 medlemmer i det nuværende folketing har påbegyndt eller afsluttet et studie i statskundskab. Det er en stigning i forhold til valget i 2007, hvor det drejede sig om 20, skriver Altinget.

Det gamle arbejderparti, Socialdemokraterne, er det parti, der har flest medlemmer med statskundskabsbaggrund - i alt 14. En af dem er partiets tidligere formand, Helle Thorning-Schmidt.

Radikale Venstre er til gengæld det parti, der har den højeste procentdel cand.scient.pol'er ud fra folketingsgruppens størrelse med 40 procent færdig uddannede eller studerende cand.scient.pol'er.

Kigger vi på folketingsmedlemmer med en praktisk håndværker uddannelse, så er denne uddannelse underrepræsenteret i Folketinget og udgør mindre end 15%

Summa summarum: Hver femte MF' kommer fra samme rugekasse: De akademiske uddannelser er overrepræsenteret i Folketinget og det skævvrider Danmark.

Historieløse nye politiske Partier har kun fordele hos de vælgere som har kort hukommelse.

Tidligere oplevede vi oliekrisen, i dag er der et økologisk alternativ og energikrise; dengang var der klassesamfund, i dag er der parallelsamfund;

dengang var vi alle lige, i dag skal vi alle være frie og uafhængige; dengang skulle vi spare, i dag skal vi forbruge; dengang var der for meget civilsamfund og for lidt stat, i dag er staten for stor og civilsamfundet for lille; dengang troede ingen på Gud, i dag er alle religiøse, selv ateisterne.; Den gang blev der ikke talt meget om religion. Den gang giftede en mand og en kvinde sig; I dag gifter folk sig med hvem de har lyst, uanset om man er homo, biseksuel eller af samme køn. Det diskuteres om man kan gifte sig med sig selv, eller gifte sig med sit kæledyr.

Dengang i begyndelsen af halvfjerdserne havde vi bilfrie søndage, i dag flyver vi som grever og baroner rundt i verden; dengang sparede vi på olien, fordi det blev fortalt, at der ikke var nok af den, i dag er vi bange for olien, fordi der er for meget af den, og den udleder CO2 til atmosfæren dengang røg man hash i smug, i dag skal den frigives og legaliseres; dengang var vi danskere, i dag diskuterer vi, hvad en dansker er. Den gang havde vi et velfærdssamfund, i dag har vi et konkurrence-samfund, hvor alle grupper og enkeltpersoner kæmper for at rage så meget som muligt til sig; dengang bød vi fremmedarbejderne velkommen, i dag vil vi begrænse flygtningene i at komme ind i vort land. – og sådan kunne man faktisk blive ved i det uendelige

Hvad sker der rent politisk, når disse modsætninger opstår, og vi vender rundt på det hele. Ja, så kommer der nye historieløse partier eller protestpartier, der vil ændre tingene til stort set det modsatte af, hvad det er. Det er lige netop i disse tider, at vælgerne gør plads til det anderledes.

Man har delvist mistet troen på de klassiske partier, fordi de blot snakker, og ikke gør noget ekstraordinært for at leve op til egne idéer og målsætning. Man har derfor en udtalt forestilling om, at det nye og anderledes kan ændre omstændighederne. Vi vil have noget nyt. Innovation kalder man det, men politikerne ved ikke hvorfor og hvordan.

Nogle forholdsvis nye eksempler er partiforeningerne Liberal Alliance, Nye Borgerlige og Alternativet som er symptom på at folk keder sig og vil se at der skal ske noget nyt. Hvor forskellige de end er, disse nye partier, har de det tilfælles, at de vil noget andet end det genkendelige og traditionelle.

De ligner partierne fra begyndelsen af 1970'erne, de er historieløse, blot med en anden dagsorden, fordi de grundlæggende er ideologiske partier. Hvor alle de klassiske partier er pragmatiske og taler om værdier, så taler disse partier om forandringer. Med andre ord. De er ideologiske.

Det er et svært ord at bruge i dag. Men det er lige præcist det, som folk vil have. Man vil vide, hvad et parti står for, og ikke blot forholde sig til små smarte detaljer, hvor der ikke er forskel på højre og venstre. Vælgerne er trætte af de gamle klassiske partier og deres genkendelige retorik, fordi de gamle partier fører en politik, ingen kan identificere sig med i dag.

Man vil samfundsforandring, hvor man endnu en gang kan finde sig selv inden for et smalt område i et specielt parti. Det kræver selvfølgelig ikke meget at gennemskue, at selv de nye partier bliver nødt til at ændre deres profil, hvis de vil i regering og dermed få del i magten. Liberal Alliance er et typisk eksempel. Partiets politiske leder, nu udenrigsminister, Anders Samuelsen, er en typisk figur i den retning. Han står faktisk for noget grundlæggende, men han kan ikke få magt, hvis han stivnakket og stålfast ikke går på kompromis. På den måde omformer han, uden at ville det, partiets ideologi til pragmatisme. Hvad sker der ved det? Der sker det, at han assimileres af de klassiske partier og bliver nødt til at gå på kompromis med sine egne holdninger og idéer. Det er en nødvendighed for at få indflydelse, men det er også en skam og et svigt.

Alt det, man forventer af et nyt parti, går til grunde, og det viser blot, at man intet kan, når man ingen historie har. Derfor trives historieløse partier bedst, når de er i modvind og i opposition.

Hvad kan man lære af dette? Ja, det er svært at svare på. Men én af de ting, man må skrive bag øret, er, at vil man noget i politik, så må man være pragmatiker. Det kan være er kedeligt og ærgerligt. Jeg troede i starten på Liberal Alliance. I dag er jeg blevet klogere. De er et typisk historieløst parti, der kun får sammenhængskraft ved at læne sig op ad de historisk sikre partier. Det er om ikke andet, et historisk faktum hvor nye partier pludselig ser dagens lys? Man kunne også sige: individualisme og internet eller globalisering, er ganske udmærkede grunde. Lad os alligevel gå et spadestik dybere og bevæge os ned på kulturens basisniveau. Der er nogle interessante modsætningspar, der viser en vis form for lighed mellem i dag og tidligere i historien. Dengang havde vi oliekrise, i dag er der økologisk og alternativ energikrise; dengang var der klassesamfund, i dag er der parallelsamfund; dengang var vi alle lige, i dag skal vi alle være frie; dengang skulle vi spare, i dag skal vi forbruge; dengang var der for meget civilsamfund og for lidt stat, i dag er staten for stor og civilsamfundet for lille; dengang troede ingen på Gud, i dag er alle religiøse, selv ateisterne.

Dengang var der bilfrie søndage, i dag flyver vi verden tynd; dengang sparede vi på olien, fordi der ikke var nok af den, i dag er vi bange for olien, fordi der er for meget af den, og den udleder CO₂; dengang røg man hash i smug, i dag skal den frigives og legaliseres; dengang var vi danskere, i dag diskuterer vi, hvad en dansker er; dengang havde vi et velfærdssamfund, i dag har vi et konkurrence samfund, hvor grupper og enkeltpersoner kæmper for at rage så meget som muligt i deres retning.; dengang bød vi fremmedarbejderne velkommen, i dag vil vi begrænse indvandrer strømmene – og sådan kan vi blive ved!

Hvad sker der rent politisk, når sådanne modsætninger opstår, og vi vender det hele på hovedet? Så kommer der nye historieløse partier eller nye protestpartier, der vil ændre tingene til stort set det modsatte af, hvad det er. Det er lige netop i sådanne brydningstider, at der er plads til at foreslå det anderledes. Her går vælgerne gerne med, bare for at opleve noget anderledes til deres fordel.

Man stoler ikke på de klassiske partier, fordi de blot snakker, men ikke gør noget ekstraordinært ved det. Man har derfor en uudtalt forestilling om, at det nye og anderledes kan ændre omstændighederne. Vi vil have noget nyt. Innovation eller dynamiske effekter kalder man det, men vi ved ikke hvorfor og hvordan?

Danmark har tre Nationalkonservative partier hvis hovedtema, ved et kommende valg til Folketinget, i al væsentlighed drejer sig om en strammere udlændingepolitik og stop for asylansøgninger.

1. "Dansk Samling", en gammel kending fra fortiden som opruster i disse tider. Man har sammen med DR været på et besøg i den lukningstruede Grimhøjmoske, for at lokke et par sandheder ud af den ledende Iman. Partiet ønsker en meget stram udlændingepolitik. Man er i fuld gang med en underskriftsindsamling for at blive opstillet til det kommende Folketingsvalg.

2. "Nye Borgerlige" er for nylig blevet opstillingsberettiget til næste Folketingsvalg. Lige da de blev præsenteret for offentligheden første gang, sagde visse meningsmålere at de kom ind med 6 mandater, men nu vurderes de til at ligge lige omkring spærregrænsen på de 2%. Her går man også ind for en strammere udlændingepolitik, ja man ønsker at sende alle de fremmede tilbage til hvor de kommer fra.

3. "Dansk Folkeparti" Har været 25 år på banen, og ønsker alle udlændinge der hen hvor peberet gror. Der er efterhånden ikke det forsøg og ikke det forslag som partiet ikke har prøvet for at forhindre de fremmedes kulturindtog i vort land. Nu ser det ud til, at Socialdemokratiet så småt er begyndt at følge DFs kamp imod udlændingenes forsøg på, at erobre flere opholdstilladelser her i landet.

De tre partier har stadig en chance for at opnå valg. Problemet er blot, at de stritter i hver sin retning og trækker hinanden ned. Kunne de slå

sig sammen, ville de nok kunne opnå flest mandater. Det bliver nok svært med en fusion, så længe bestyrelsesmedlemmerne alle bærer på en minister i maven. Jeg ønsker, at de alle må opnå et godt kommende valg. Desto flere partier der bliver valgt ind, desto sværere bliver det for et stort parti at tage magten hen over hovedet på befolkningen.

Vi nævner lige den selvopfundne "Idealbevægelsen" som en 4. mulighed. Bevægelsen har gjort det muligt at opsummere os frem til denne samlede skrivelse. Idealbevægelsen er endnu ikke etableret andre steder end i denne skrivelse. Andre må gerne deltage med forslag og gode råd.

Milliarderne forvinder i stor hast ud af statskassen:

Milliarderne som opkræves i skat og afgifter, forsvinder lige så hurtigt som de ankommer til statskassen. De offentlige udgiftsposter er efterhånden svulmet op til svimlende summer, mest af alt på grund af velfærdsudgifterne som efterhånden har sneget sig op til mere end halvdelen af det samlede statsbudget. Politikerne har fundet en effektiv og simpel metode til at berolige danskerne. De laver skattelettelser og så hæver de stille og roligt andre skatter og afgifter andre steder. Danskerne er holdt op med at følge de mange udgiftskrævende love. Konsekvenserne har man opgivet at følge med i. Politikerne har i mange år skåret ned over en kam med 2% årligt. Nogen opfatter det som en trøst, at om 50 år er det hele sparet væk- og hvad så? Problemet er, at siden kommunesammenlægningen som skulle kaste en masse stordrifts besparelser af sig, har den offentlige sektor udvidet sig så meget, at det er blevet meget dyrere at være dansker og det er blevet meget dårligere at være skolesøgende børn, ældre og syge. Ubarmhjertigt skæres der ned over det hele uden hensyn til hvad man har lovet befolkningen at holde igen med at investere i nye anlæg og dumheder.

Læs hvordan en ny Indkomst og socialpolitik kan revolutionere hele samfundets effektivitet til det bedre.

Vi vil i afsnit 1, prøve at forklare årsagerne til administrationens og de offentlige udgifters hastige og fortsatte vækst. Vi skal også se på hvordan det kan være, at en upopulær regering kan sidde i flere år med kun et mandats flertal og hvor partier som støtter regeringens forbliven ved magten og hvordan man samarbejder med partier i oppositionen, uden om regeringen så den kommer i mindretal og burde anstændigvis gå af, men gør at amoralske grunde det ikke. Vi har fået et system man kan kalde afhængighedspolitik. Først hugger staten en stor del af vor løn, herefter omfordeler staten de samme penge tilbage til de samme borgerne som man nu stort set, har gjort afhængige af at modtage disse tilskud. Hvem sagde Ebberød bank?

Hvorfor vælger en regering at blive siddende på disse uforståelige betingelser? Lider den af magtbrynde? Eller elsker den selvpineri? Kan det tænkes, at den over tid vil nå at udnævne en stor mængde ministre, så disse kammerater kan opnå den store ministerpension? Kan det tænkes, at årsagen er så simpel, at statsministeren bare klynger sig til magten så længe at det er muligt at tilgodese de få i oppositionen med ekstra gaver (bevillinger og love), som skatteyderne kommer til at betale så længe regeringen bare klynger sig til magten, som julemanden der deler gaver ud?

Det er svært at vurdere politikernes egentlige begrundelser for ikke at slippe magten i en ubalanceret situation hvor de lever fra dag til dag, afhængige af partier som på inhabil vis kun forsøger at tilgodese sine egne idéer og tanker. Hvor regeringen så er villig til at bruge skatteydernes penge på at købe sig ekstra tid på magtens tinde. Det er så tydeligt, at man ikke kan undgå at se det imens det står på.

Mange af de få, endnu ikke besudlede politikere der bliver valgt, er fra starten fuld af idealisme og venlige tanker gående ud på at de syge, de fattige og børnene skal have det godt. I Danmark. Senere under opholdet

når hverdagens små sejre og nederlag har hårdet personen. Så ser vi hvordan politikerne med tid lærer af de andre hvordan man skal klare sig i debatter eller samtale med pressen. Først senere i valgperioden opstår problemet: ”Hvordan bliver jeg genvalgt” ”Hvad skal jeg gøre for at blive bemærket?” Her er meget at lære af de ældre politikere, som har evnet at finde opmærksomheds værdier der gør, at de har opnået genvalg helt op til 7 gange. Nu har politikerne efter udstået studietid fået justeret sigtekornet og har sat sine nye mål for at blive på taburetten. Han har nu lært hvilke værdier der giver opmærksomhed gennem pressen og videre til vælgerne. Nu er spørgsmålet er bare at holde karussellen kørende med at fremføre ”interessante” forslag med så megen opmærksomhedsværdi, at pressen vågner op til dåd og bringer forslagene videre til de nyhedssøgende aviser. Visse journalister vil helst have solohistorier, som deres avis så kan sælge nogle flere eksemplarer den dag.

Mange har studeret hvilket fantastisk samarbejde der kan opstå mellem et folketingsmedlem og en journalist, men ofte er problemet, at hvad det ene medlem siger, modgås af et andet medlem som har en anderledes ideologi end det første medlem. Dette frustrerer journalisterne en del. Det kan gå så galt at, nogle journalister melder sig ind i en partiforening for at hellige sig aktiv politik i stedet for journalistik. Det er jo være noget nemmere at blive valgt hvis man er en kendt TV oplæser uden politisk erfaring, fremfor at man bare er journalisten som hedder Goliat forneden af en avisartikel. Hvis man f.eks. kan komme i Se og hør tit og ofte, så er grundlaget lagt for at blive genvalgt næste gang der udskrives valg. Det er uretfærdigt overfor de andre kandidater der må ofre penge på annoncer for at få omtale. Mest af alt er det nedvurderende og primitivt, at vælgerne parameter for at stemme på en politiker først og fremmest er at han er kendt.

Mange Psykologer har ofte brudt deres hjerner for at finde frem til hvorfor almindelige mennesker som bliver opstillet og valgt ind i politik efter en periode glider ind i den selviske rolle for at gøre sig klog over

for alt og alle. Hvis man ikke var en politisk ørn da man startede, så lærte man hurtigt at optræde som ørnen der ved alt i fugleperspektiv over for forsamlinger. Man er blevet ustyrligt klog på det teoretiske og nu gælder det så om at bevare, og hele tiden forny sig som den kendte person man ved hårdt observerende arbejde er blevet til. Nogle nye politikere vil efter en tid, betragte sig selv og sige ”jeg forstår ikke hvorfor jeg ikke gik ind i politik for mange år siden, jeg føler mig god til det her. Ingen fortæller den nye politiker, at det miljø han er havnet i, påvirker hans moral i forkert retning., han finder hurtigt ud af at han ikke har noget konkret ansvar og ikke nogen specifik rolle som binder ham. Han har politisk immunitet og han har lang sommerferie og han kan kun miste sit mandat efter 4 års såkaldt tjeneste ved ikke at blive genvalgt.

Tjenestemænd/kvinder har også tilsvarende særlige fordele og de kan kun opsiges efter særlig beskyttende regler, hvor der skal grove overtrædelser til for at blive afskediget.

Antallet af offentligt ansatte er faldet lidt siden statsminister Poul Schlüter trådte til, men det er alt for lidt!?

Da Poul Schlüter blev statsminister, havde vi 728.000 ansatte hos stat og kommunerne. I dag 2018, er der 660.000. Det er et fald på 68.000, Det er dog ikke er nært nok til at nå idealet. Vi skal ned på et antal der ligger omkring 400.000 ansatte, for at nå vort mål.

Faldet af ansatte i dag, er desværre ikke stort nok og har desværre medført, at lønniveauet i den forløbne periode har været i kraftig stigning.

Tal er ikke nok. Al ting kræver en forklaring der kan forstås af alle. Vi vil gøre en indsats for at forklare disse ting, så alle der vil, kan forstå dem.

Antallet af ældre stiger til omkring 1. million og det kan blive en udfordring hvis vi ikke tager udviklingen alvorligt.

Her er det især pensionen og sundhedsudgifterne der bliver udfordringen. Mange ældre ønsker at fortsætte på arbejdsmarkedet, nogen på nedsat tid og det vil styrke arbejdsmarkedet og give indtægter til staten. Mange ældre har suppleret folkepensionen med pensionsordninger som vil give dem en bedre økonomi i hverdagen. Ikke alle har haft muligheden for at spare op.

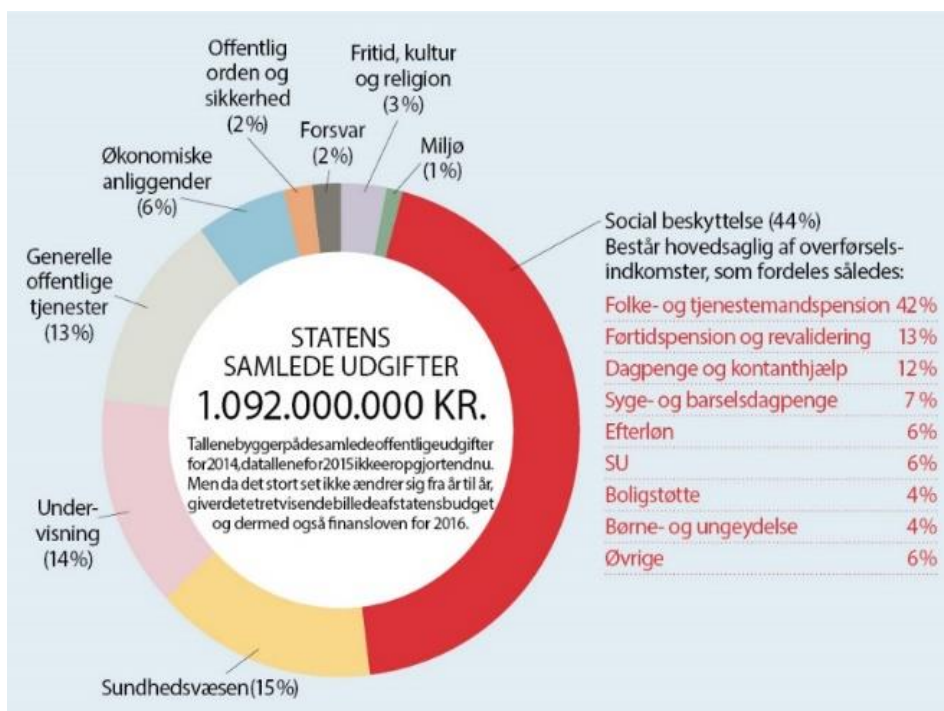
Folkepensionen bør altid være stor nok til, at en borger kan leve godt og sundt, samt holde ferie. Efter vore beregninger så burde folkepensionen her i 2018 være på 15.340,- kroner per måned inklusive medicintilskud og ældrecheck. Sambostraffen bør omgående afskaffes. Vi har beregnet, at dersom sambostraffen afskaffes, så vil det medføre at der vil blive frigivet omkring 8000 boliger alene i København, fordi de ældre vil flytte sammen, efter at de hver for sig får udbetalt den fulde folkepension.

Er vi finanskriser og likviditet sikret?

Det er godt at have noget på kistebunden til dårlige tider. Sådan sagde og følte vore forfædre. Skatteboksen nu om dage er tom og står udstillet tæt ved Finansministeriet. Vi kan ikke holde stabiliteten i vor økonomi uden store økonomiske reserver. Statskassen æder al indkomst og magthaverne fordeler det meste til velfærd og lønninger til statens ansatte. For alle tilfældes skyld, burde vi have en likvid reserve på mindst 300 milliarder kroner i skatteboksen til at afbøde de værste problemer når den næste finanskriser rammer os.

Afsnit 1.

Lad os for oversigtens skyld starte med det som slider allermest på borgernes fantasi og tålmodighed. Lad os se hvor meget magthaverne **omfordeler** af de penge som skat og afgifter trækker op af lommerne på folket. Her er regeringens tal fra finansloven i 2016, hvor der for en stor del vises, at 44% går til social beskyttelse af befolkningen.

Allerede i begyndelsen af 2018 blev de samlede udgifter justeret op til >1.192.000.000 kr. stigningen vedrører perioden 2014 og frem. En stigning på 100 mia., til mere velfærd burde ikke bare, uden varsel opstå i statsbudgettet? Det må kræve en forklaring?

Hvis vi alene betragter skatterne, så er - meget groft sagt - det allervæsentligste, skattetrykket og ikke opkrævningsformen. Man skal være opmærksom på, at opkrævningsformen i sig selv giver anledning til omkostninger, ligesom skatter kan være mere eller mindre ødelæggende for samfundets økonomiske muligheder, men alligevel.

Når det går godt i Kina, er en af hovedforklaringerne, at skattetrykket er godt 20%. Væksten i USA er også højere end i Europa, for i USA er skattetrykket kun lidt over 30%.

I Danmark får skatteyderne lov til at beholde under 50%. Det er derfor ikke overraskende, at vi kan investere mindre end kineserne. Hertil kan føjes, at omkostningsniveauet i Danmark er så højt, at man skal være meget dygtig for at kunne få noget ud af investeringer her i landet.

Hvis vi vil aflevere landet i en bedre forfatning (sammenlignet med andre lande) til næste generation, end vi selv modtog det, er vi nødsaget til at interessere os mere for investeringer end forbrug.

Omfordelingen er en negativ faktor. Jo flere penge vi tager fra de dygtige og giver til mennesker, der kun kan forbruge, jo dårligere vil det relativt gå samfundet på længere sigt. Skattelettelse til de dårligst stillede går næsten udelukkende til forbrug. Skattelettelse til de bedst stillede går hovedsageligt til investeringer. Vi er herfor nået til en grænse hvor skattetrykket skal nedsættes meget, hvis vi ikke skal risikere, at vi kommer til at ændre vort velfærdssamfund til noget der minder om et færvelfærdssamfund.

Det ville være et skridt i den rigtige retning, hvis vi blot kunne nedbringe de offentlige udgifter med 30%. Det er der råd til, uden at nedbryde velfærdssamfundet og samtidig fastholde et nødvendigt velfærdsniveau for alle danskere.

Hvis du tror, at Folketinget passer på vore penge, så tror du fejl:

En gang overskred Folketinget en ombygning af eget hus, budgetteret til 600.000,- overskredet med næsten 1,3 milliarder kroner. Til dette sagde den, den gang, siddende formand for Folketinget Ivar Hansen ”Jeg tager det fulde ansvar for budgetoverskridelsen.” Han blev dog siddende og tog så dermed kun et delvist ansvar for fadæsen, hvor hele tabet blev tørret af på de danske skatteborgere. Han selv gik helt fri af fadæsen og blev siddende på sin højtbetalte post. Spørgsmålet er: ”Når selve Folketinget ikke kan styre deres interne budgetter, med milliardtab som følge. Hvem kan så regne med?”

Staten er stadig ineffektiv og svær at dreje rundt.

Lad os starte ved toppen hvor der fråses og tiltuskes. Der kan spares mange penge på statens udgifter hvis alle hellige køer blev slagtet og hvis politikerne selvopfundne tilskud til sig selv og kammeraterne blev fjernet. Det nytter ikke, at politikerne, der som ofte er inhabile, blot kan blive enige om at sætte egne selvopfundne udgifter i vejret. Politikerne påstår, at lovgivningen er blevet så kompliceret, at selv det enkelte folketingsmedlem skal ansætte eksperter, sekretærer og spindoktorer for at kunne gennemskue de love som de selv har hjerne nok til at opfinde. Hertil kommer de love som EU-systemet opfinder. Alle disse ekstra udgifter til partistøtte og personlig hjælp hugger man fra skatteyderne og det er ikke småpenge. Partistøtten er i hundrede millioner klassen. Støtte til sekretærer, eksperter og spindoktorer ender med at komme op på næsten på samme niveau. Hvis ikke et ganske almindeligt menneske som er gået ud af tiende klasse kan forstå et lovforslag som en cand. Polit. Har formuleret og fundet på, så er det et problem for os alle, for så behøver vi bare at tænke på at den stemme vi afleverer på manden som gik ud af tiende klasse har medført at der samtidig med valget skal ansættes yderlige en sekretær og måske også en spindoktor for at få ham til at forstå og behandle det forslag der blev udarbejdet af cand. Dit/dat. Med de uforståelige vendinger.

Folket forstår godt hvorfor lovene vedtages?

Men det er dyrt for Danmark at de højtuddannede udarbejder og vedtager love som kan være svære at forstå. Vi har jo set mange eksempler på lovgivning om igangsætning af kæmpe projekter, hvor der den ene gang efter den anden bliver forsinkelser og kæmpe overskridelser af budgettet. Sidst af de mange store overskridelser af budgetter fik vi så DSB og Banedanmarks overgang til elektrisk drift, med et tab som endnu ikke er opgjort, men som let kommer op på fem gange det forud budgetterede tal. Og det næsten lige efter, at Folketinget stadig sidder med milliardtab fra indkøb af Italienske tog som aldrig har kunnet opfylde aftalen om kvalitet, drift og økonomi. Sidst i togskandalen, er der rejst tvivl om signalsystemet kan fungere med de nye dobbeltdæk tog. Hvordan kan det gå så galt? Her i 2018 står vi med en Femern forbindelse, hvor budgetter, tidsplan og passagertal overhovedet ikke holder stik. Allersidste nyt er at trafikudvalget nu vil bygge en bilbro fra Jylland over Samsø til Sjælland. Ingen af de herrer aner en skid om at bygge en bro, men de deltager gerne i jobbet med at klippe de røde bånd over, endnu inden budgetoverskridelsen er en kendsgerning

Politikerne skubber ansvaret fra sig.

Vi har et alvorligt dilemma, fordi politikerne skubber en stor del af ansvaret over på dem som skal gennemføre projektet. Det vil sige, at politikerne behøver slet at sætte sig ind i om den tekniske del af aftalerne kan realiseres i praksis og i forhold til de budgetter som man bevilgede til projektet. Ofte bruger man ikke uafhængige eksperter som en buffer mellem politikerne og de som har lagt godkendt det praktiske og budgetterne og som skal udføre anlægs processen. Sagen om elektrificeringen af banen fra syd til nord af Danmark, er et eklatant eksempel som tydeligt viser hvorfor det altid gik galt når politikerne igangsatte store projekter i fortiden.

Tag eksemplet med supersygehusene som regeringen satte i gang for få år siden. Hvert Super sygehus fik 4 milliarder bevilget og fik samtidig at vide af Lykke Rasmussen, at de 4 milliarder skulle slå rigeligt til i forhold til byggeplaner og budgetter. Efter at der var gået nogle år med byggeriet. Begyndte tvivlen at dukke frem. Der blev fjernet køkkenafdelinger, der blev skåret ned på sengepladserne og operationsstuer. Gør vi projekt staderne op i 2018 ender supersygehusene med at have kapacitet til at behandle bare 50- 60% af det som oprindeligt var budgetteret. De skal være mere end heldige den dag projekt supersygehuse meldes færdig hvis de ender med en kapacitet som svarer til 60% af det oprindelige projekt, dersom de ikke får bevilget yderligere 4-16 milliarder som ekstra supplement til færdiggørelsen.

Hvad kan vi gøre ved det? Så længe politikerne agerer som amatører og ikke gør deres arbejde godt nok, og så længe folket glemmer at huske på problemerne frem til næste valg. Vil det hele fortsætte i en uendelighed fordi de samme politikere vil kæmpe for at bevare magten, uanset den dårlige moral det jo er at skubbe ansvaret fra sig uden at drage konsekvensen af dårligt udført arbejde. Konsekvensen er ikke til at tage fejl af, det er at pakke sit skrivebord og sige farvel til politik. I fremtidige forhandlinger om politikernes ansvar mv. bør bøder og afsked i unåde tages i brug når politikerens vanvittige fejlpositioner medfører større tab end godt er.

Udarbejdes der bevidst pyntede budgetter og planer fra projektmagernes side?

Det er vigtigt, at vi får set på de ledende medarbejdere som skal udarbejde budgetter og handlingsplaner for projekterne. Her har vist sig en tendens til at der pyntes på anlægs- og driftsbudgetterne som jo er det eneste grundlag for politikernes endelige beslutninger. Der har ligesom vist sig en tendens til, at bare man kan få bevilget et beløb som der kan startes på så medarbejdere og ledelsen kan starte op og køre videre, så kommer der nok lidt senere en ekstra bevilling, når det viser sig, at man har underbudgetteret, altså pyntet på tallene for at få sat projektet sat i gang. Det er ikke en ærlig måde, at føre det offentlige bag lyset på. Se på postsagen, se på DSB og Banedanmark, se på indkøb af IC4 tog, se på det nye signal system og endelig milliardindkøb af nye kampfly. De er alle sammen løbet af sporet på grund af projektbehandlernes udsøgte start optimisme er blevet overført til politikerne i beslutningsprocessen. Se side 16 statsbudgettets stigning!

Partitilpassede valglove er en hæmsko for demokratiets udvikling!

I den nuværende valglov finder vi et af de allerstørste problemer i. Man udelukker folkets indflydelse på at vælge gode nye kandidater. De kandidater der opstilles på en partiliste, vælges på et møde i den lokale vælgerforening, hvor partisoldaterne møder op. Hvis man skal sige det meget enkelt, så er det i forhold til resten af befolkningen, et meget lille antal af partimedlemmer der på et lukket møde, bestemmer hvad det store flertal får mulighed for at stemme på ved et valg.

Det er udemokratisk at man udelukkes fra at foreslå opstilling af en kandidat bare fordi man ikke er medlem af en politisk forening og er forbudt adgang til opstillingsproceduren. Det bør være således, at alle skal kunne møde op i de politiske foreninger som holder opstillings møder, uanset politisk orientering. Det er jo kandidaten, mennesket som skal opstilles, ikke partiforeningen eller dens ledelse. Der kan ved eventuelt misbrug indføres regler som udelukker personer som er medlem af andre partier fra at stemme. Det skal ikke forhindre mennesker som er partiløse, at få deres demokratiske ret til opstilling af kandidater hvor som helst der foregår åbne opstillingsmøder. Lukkede og hemmelige opstillingsmøder bør forbydes.

Hvor står vi i dag?

Danmark fik sin Grundlov i 1849, og siden har folkets vilje skulle være landets lov. Vi har folkevalgte forsamlinger til at vedtage og afskaffe love og retningslinjerne for

forvaltningen af Regioner og kommuner. Vi har mange veluddannede embedsmænd til at forestå den daglige administration.

De folkevalgte vælges hemmeligt på valgdagen

Vi har folkevalgte forsamlinger til at vedtage statens love og bestemme retningslinjerne for Regioner og kommuner. Det er antydnet tidligere, at flertallet af befolkningen er kørt træt af det offentlige omkringsig gribende virksomhed. Demokratiet kunne være godt, hvis man i alle anliggender kunne spørge alle stemmeberettigede borgere om deres mening, men det kan ikke lade sig gøre uden et langsommeligt bureaukrati som ingen har brug for.

Vi kender ikke hinanden mere.

I gamle dage kendte folk hinanden ude og omkring i de små byer så godt, at de vidste hvem de med fordel burde stemme på. I dag hvor kommunerne er blevet større og større, med det resultat at ingen kender hinanden og hvor kommunesammenlægninger har medført lange afstande mellem folket, kommunalbestyrelsen og administrationen. Det så berømte "nærhedsprincip" eller det nære samfund er trådt under fode og ligger nu underdrejet, således, at folket er holdt op med at snakke sammen. Kun partiforeningerne snakker sammen i deres ideologiske sfære, som kun nogle få tusinde vil underlægges. De fleste mennesker vil være frie individer, uafhængig af partiforeninger som på ideologisk vis forsøger at dirigere deres tankevirksomhed. I fremtiden vil det være en fordel, at personer som ønsker at lade sig opstille til valg til Folketinget skal gennemføre en simpel test på om de i det hele taget er egnede til, at kunne tage store og komplicerede og økonomiske beslutninger på vegne af befolkningen. Personlig charme, udstråling, sammenblandet med en vis overfladiskhed, er ikke længere det som folket har brug for hos vore politiske beslutningstagere.

Valglov og spærreregler gør det besværligt at blive valgt.

Folk kunne gå sammen i mindre grupper for at støtte opstilling af en udvalgt kandidat. Det sætter spærrereglen en stopper for. De store partier indførte denne spærreregulering for at holde andre ikke politiske demokrater fra fadet. Man skal samle

mere end 20.000 stemmer sammen for at blive valgbar til et Folketingsvalg. Der er dog en mindre chance for at blive opstillet som løsgænger for at gøre det sværere for demokratiske ubemidlede borgere at blive valgt. Det kræver en god kapital at blive valgt som løsgænger i det nuværende system. De fleste som forsøger at gå denne vej, dukker under på grund af manglende økonomi. Der skal være mulighed for at opstille kandidater på ikke partipolitiske møder, således, at borgere som ikke ønsker at repræsentere et politisk parti kan opstille og vælges som kandidat på et non-parti Opstillings møde.

Der stilles nu store krav til politikernes begavelse.

Efter som samfundet bliver stadig mere kompliceret, stilles der voksende krav til kandidaternes begavelse og indsigt i samfundsproblemerne. Man skal også beherske en vis lærdom i at udføre det politiske propaganda arbejde. Her få en lille kandidat med et lille budget ikke en chance. Man kan så spørge om hvordan alle andre får råd til at gennemføre de kostbare reklamer og markedsførings udgifter vi oplever op til et valg? De etiske og moralske regler som gælder for folketingsmedlemmer bør med jævne mellemrum følges op at Folketinget bestyrelse, da magt som bekendt korrupperer og dermed slækker på både etikken og moralen blandt medlemmerne. En aktuel sag, hvor DF foreslår at sende Radio kanalen 24/7 fra København til Vestjylland, baseret på, at radioen tidligere gik hårdt til partiet DF i forbindelse med, at partiet havde snydt på vægten inden for EU. DFs gengældelse, gjorde dem inhabile, da de, førte an i forsøget med at få radio 24/7 sendt til Vestjylland som ”Tak for sidst”.

Det mest syndige og inhabile og korrupte som Folketingets medlemmer nogensinde har fundet på, var da man vedtog Partistøtteleven som blev opfundet af en tidligere formand for Folketinget.

Vi havde en gang en fiffig formand for Folketinget der hed Erling Olsen. Han havde bemærket, at partiforeningerne, især Socialdemokratiet, på grund af manglende aktiviteter, mistede en masse medlemmer og dermed indtægter som skulle bruges til partiforeningernes drift. Olsen var Socialdemokrat og fik den idé, at fordi der var en masse mennesker der fik understøttelse og kontanthjælp, så burde nødlidende partiforeninger da også kunne få kontanthjælp til at overleve på samme måde som politikernes partiforeninger. Han foreslog nu Folketingsmedlemmerne og deres

politiske foreninger at søge om kontanthjælp fra statskassen. Folketinget besluttede derfor enstemmigt at bevilgede sig selv og kammeraterne rundt om i landet, mange hundrede millioner kroner af skatteydernes penge. Denne ekstravagante indtægt, bliver så fordelt mellem partiforeningerne, helt ud til kammeraterne i de små byer ude på landet. Man glemte bare i skyndingen, at en partiforening er nøjagtig det samme som alle andre foreninger i dette land. De samme regler bør naturligvis gælde for alle foreninger i Danmark.

I dag spenderer partiforeningerne mange gange flere af skatteydernes penge, end tidligere.

Nu får de nye indtægter ben at gå på. Man oplevede, at partiforeningerne spænderede store summer i at lave annoncer for og imod hinandens politiske opfattelser. Det var godt for medierne at få lov til at gribe dybt i lommerne på de røvrendte borgere. Det er dog mindre godt for skatteyderne der sidenhen er blevet pumpet flere gange for yderligere penge til "partistøtten" som fænomenet blev kaldt. Andre foreninger som havde ondt i medlemstilgangen, blev forbigået, kun de politiske foreninger som er ligestillet med alle andre foreninger i Danmark, blev omfattet af den lov som politikerne udarbejdede og vedtog enstemmigt. Og det selv om, at alle 179 medlemmer af Folketinget var inhabile i deres beslutning om at rage til sig.

Den partistøttelov burde afskaffes, hvorfor skal partiforeninger have bedre betingelser end andre foreninger, det er meget udemokratisk. Der bør vedtages en lov som forhindrer politikerne at handle inhabile og kun varetage deres egne interesser. Hvis ikke de kunne tiltrække nye medlemmer til deres partiforeninger, så må de stramme sig op og få sat fut i fejemøget så de kan tiltrække nye medlemmer som betaler deres kontingent til foreningskassen. Partistøtteloven er en ommer, mest af alt fordi partiforeningerne skal ikke være på "støtten". Det er forbeholdt alene til de fattige i samfundet. Uanset at man kalder det loven om partistøtte, så er det folketingsmedlemmernes forsøg på at rage til sig uden modydelser til folket. Korrupsion og inhabilitet er og bliver noget uværdigt snavs hvad man end kalder det.

Mange flere end tidligere offentlig ansatte søger ind i politik.

Hvorfor har man det indtryk, at det forholdsvis er folk som er ansat i den offentlige administration, organisationer eller institutioner, som af og indkomstmæssige grunde der tør tage springet ud i det politiske. De har intet at tabe ved at beskæftige sig med politik. Udløber deres tid som politiker, kan de altid vende tilbage til deres stilling og lønklasse. Ofte ser vi at disse endog kan bibeholde både stilling og løn samtidig med, at de tager sig af deres politiske hverv. De kan tage fri når de har brug for det uden selv at lide noget økonomisk tab. De offentlige og halvoffentlige ansatte nyder særlige privilegier, som er i modstrid med ånden i et demokrati. Deres andel blandt kandidaterne til de folkevalgte forsamlinger er langt større end blandt hele befolkningen. Man fornemmer at skævhederne øges. Man kan ikke forhindre offentlig ansatte i at udføre deres stemmeret. Der bør dog være begrænsninger som forhindrer offentlig ansatte i at stille op til valg til Folketinget. Det er der to løsninger på, den ene er at afholde sig fra opstilling. Den anden er, at den offentlige ansatte finder sig et job i den private sektor. Politikere og de offentlig ansatte er folkets tjenere og bør herfor i forbindelse med udførelse af deres job være neutrale. Det modsatte gør dem inhabile. Ved at blande politiske interesser sammen med løsningen af det arbejde man udfører for borgerne, her bliver man inhabil hvis ideologier og handlinger igennem jobbet blandes sammen. Det tyder på mindelighed vil anerkende som værende dygtig nok til at kunne forvalte opgaverne indenfor de folkevalgte forsamlinger.

Der er yderligere en begrænsende faktor – tiden. Det er overordentlig tidskrævende at udfylde posten som folkevalgt politiker. Langt den overvejende del af de selvstændige erhvervsdrivende og deres funktionærer vægrer sig ved at påtage sig politisk arbejde, simpelthen fordi de frygter, at deres fremtidsmuligheder indenfor erhvervslivet skal blive ødelagt. Og da erhvervene stadigvæk beskæftiger den overvejende del af den arbejdende befolkning, falder således de fleste af lederne indenfor den største sektor af samfundet væk som mulige kandidater.

Men er det således så som så med demokratiet, hvordan da med ekspertisen? Desværre endnu ringere. De bedst kvalificerede til at træffe komplicerede økonomiske dispositioner må være dem, der er vant hertil, de som gennem hårdt arbejde stadig har dygtiggjort sig til under personligt ansvar at varetage en virksomheds og dermed mange menneskers interesser. Det er så absolut fortrinsvis erhvervslivets topledere, der har øvelse i at overskue en situation og veje forholdene for og imod. Men det er meget sjældent dem, som er medbestemmende indenfor landets og kommunernes ledelse. Dels føler de af tidligere nævnte karrieremæssige årsager ikke, de har den fornødne tid, dels er de ofte uvillige til at gå ned i indtægt, fordi de ved at påtage sig de politiske forpligtelser må frasige sig bedre betalte positioner. Endelig nærer mange

topledere allerede en sådan foragt for de folkevalgte forsamlinger, at de ikke har noget ønske om at sidde i stue med dem. Der tales om »børnehavementalitet, og at man har bedre ting at bruge sin tid på end pjat. Og når først nogle vægrer sig ved at blande sig med forsamlingerne, bliver der færre kompetente tilbage, hvorpå pjattet yderligere breder sig. Flere nægter at tage del deri. Hele udviklingen er selvforstærkende. Og kan man så forvente, at folk, som næppe kunne være blevet chefer indenfor et dynamisk erhvervsliv, skal kunne magte den over ordentlig komplicerede opgave at løse hele landets – eller dets regioners eller kommuners enorme problemer?

Det synes som om, det fortrinsvis er folk ansatte i den offentlige administration, organisationer eller institutioner, som af karriere- og indkomstmæssige grunde tør tage springet ud i det politiske. De har intet at risikere ved at beskæftige sig med politik. Udløber

deres tid som politiker, kan de altid vende tilbage til deres job og løn- og ofte kan de endog bibeholde både stilling og løn samtidig med, at de tager sig af deres politiske hverv. De kan tage fri, når de har brug for det uden selv at lide noget økonomisk tab. De offentligt og halvoffentligt ansatte nyder privilegier, som er helt i modstrid med ånden i et demokrati, hvorfor deres andel blandt gamle dage kendte folk ude i de små byer hinanden så godt, at de vidste, hvem de burde stemme på for bedst at få deres egne synspunkter repræsenteret. Men i dag, hvor kommunerne bliver større og større, er der stadig færre, som kender deres kandidater, selv ved valget til den nærmeste forsamling, kommunalbestyrelsen. Og ved valgene til regioner og folketing er folk endnu dårligere stillet. Toplederne er ganske vist nu kendt af de fleste medborgere _ i hvert fald deres udseende og talegaver men kun få af kandidaterne kommer i fjernsynet. De fleste er blot ret ukendte partirepræsentanter. Og når folk kun har et meget begrænset kendskab til kandidaterne, vil det være et lykketræf, om alle virkelig kom til at stemme på den kandidat, som bedst varetager deres interesser. Situationen er imidlertid mere alvorlig. Selvom vælgerne skulle være og særdeles -godt orienterede om, hvad de enkelte kandidater står for, det ingenlunde sikkert, at de overhovedet har mulighed for at stemme på en, hvis synspunkter står dem nær. Kandidaterne til de folkevalgte forsamlinger er ikke længere et repræsentativt udsnit af vælgermassen. Vælgere har simpelthen ingen mulighed for at opnå politisk indflydelse.

Der er en særdeles beklagelig udvikling i gang. Det er kun få borgere, som bliver opstillet som kandidater til de valgte forsamlinger. På grund af spærrereglen er der kun få politiske foreninger (partier) i folketinget. Dette medfører, at over 30 procent

af befolkningen slet ikke kan nå frem til at blive repræsenteret i den lovgivende forsamling. Opstår der nye politiske afgørelser, skal der gøres en betydelig indsats, før vælgerne kan opnå tilbørlig repræsentation. Først skal man stille med 20.000 godkendte anmeldelser, og så skal man ved valget overkomme den to procent grænse der kræves en så omfattende økonomisk og organisatorisk indsats, at fleste bevægelser dukker under, inden de kommer ret langt, og derved kommer mange nye tanker aldrig nogen sinde til orde.

Men er der da ikke plads for alle opfattelser indenfor partierne Der er måske nok visse rammer indenfor hvilke, de enkelte medlemmer har frihed til selv at have deres egen opfattelse af tingene, men inder- kredsen i partiet (de få som har sat sig på magten) vil snart gennem pression få de enkelte med lemmer til at frafalde særstandpunkter. Og fjerne opfattelser vil af uransalige grunde ofte smelte sammen til to, regeringens og oppositionens.

Som samfundet bliver stadig mere kompliceret, stilles der voksende krav til kandidaternes begavelse og indsigt i samfundsproblemerne. Samtidig med at de skal beherske en vis teknik for at kunne udføre det politiske arbejde. Det er efterhånden kun en mindre del af befolkningen, man i mindelighed vil anerkende som værende dygtig nok til at kunne forvalte opgaverne indenfor de folkevalgte forsamlinger. Der er yderligere en begrænsende faktor, tiden. Det er overordentlig tidskrævende at udfylde posten som folkevalgt politiker. Langt den overvejende del af de selvstændige erhvervsdrivende og deres funktionærer vægrer sig ved at påtage sig politisk arbejde, simpelthen fordi de frygter, at deres fremtidsmuligheder indenfor erhvervslivet skal blive ødelagt. Og da erhvervene stadigvæk beskæftiger den overvejende del af den arbejdende befolkning, falder således de fleste af lederne indenfor den største sektor af samfundet væk som mulige kandidater.

Men er det således så som så med demokratiet, hvordan da med ekspertisen? Desværre endnu ringere. De bedst kvalificerede til at træffe komplicerede økonomiske dispositioner må være dem, der er vant hertil, de som gennem hårdt arbejde, stadig har dygtiggjort sig til under personligt ansvar. At varetage en virksomheds og dermed mange menneskers interesser. Det er så absolut fortrinsvis erhvervslivets topledere, der har øvelse i at overskue en situation og veje forholdene for og imod. Men det er meget sjældent dem, som er medbestemmende indenfor landets og kommunernes ledelse. Dels føler de af tidligere nævnte karrieremæssige årsager ikke, de har den fornødne tid, dels er de ofte uvillige til at gå ned i indtægt, fordi de ved at påtage sig de politiske forpligtelser må frasige sig bedre betalte positioner. Endelig nærer mange topledere allerede en sådan foragt for de folkevalgte forsamlinger, at de ikke har noget ønske om at sidde i stue med dem. Der tales om »børnehavementalitet«, og at man har bedre ting at bruge sin tid på end pjat. Og når først nogle vægter sig ved at blande sig med forsamlingerne, bliver der færre kompetente tilbage, hvorpå pjattet yderligere breder sig. Flere nægter at tage

del deri. Hele udviklingen er selvforstærkende. Og kan man så forvente, at folk, som næppe kunne være blevet chefer indenfor et dynamisk erhvervsliv, skal kunne magte den overordentlig komplicerede opgave det er at løse hele landets, enorme problemer?

Det synes som om, det fortrinsvis er ansatte i den offentlige administration, organisationer eller institutioner, som af karriere- og indkomstmæssige grunde tør tage springet ud i det politiske. De har intet at risikere ved at beskæftige sig med politik. Udløber deres tid som politiker, kan de altid vende tilbage til deres stilling og løn og ofte kan de endog bibeholde både stilling og løn samtidig med, at de tager sig af deres politiske hverv. De kan tage fri, når de har brug for det uden selv at lide noget økonomisk tab. De offentligt og halvoftentligt ansatte nyder privilegier, som er helt i modstrid med ånden i et demokrati, hvorfor deres andel blandt kandidaterne til de folkevalgte forsamlinger er langt større end blandt hele befolkningen, og skævheden øges med foruroligende fart. Folk indenfor det private erhvervsliv har ofte kun mulighed for at stemme på kandidater, der enten repræsenterer de offentligt ansattes sag, eller som er levebrøds politikere – denne tvivlsomme gruppe medborgere, hvis indflydelse mærkbart øges.

De folkevalgte forsamlinger tilbyder således ikke en ligelig repræsentation af befolkningsgruppernes interesser, og dette er i klar modstrid med, hvad demokratiet står for. Og alligevel er det samtidig sjældent, at det er kredsens mest erfarne administratorer, som har hånd i hanke med de folkevalgte forsamlings beslutninger. Medlemmerne af rådene repræsenterer hverken demokrati eller ekspertise. Danmarks styre er i konflikt med grundlovens ånd.

Alle ikke politiske foreninger skal hver for sig kunne opstille et antal kandidater til et hvilket som helst politisk valg.

Afsnit 2

Grundloven sonder skarpt mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt.

Disse tre grene af det offentlige apparat bør være adskilt, så de kan arbejde med så megen uafhængighed som overhovedet muligt. Men tendensen med et stadigt stigende antal offentligt ansatte som går imod dette princip. De udøvende bliver nu også de lovgivende.

Man kan indse det særdeles farlige heri. Embedsmændene overtager lovgivningen i klar modstrid med grundlovens ånd, til gavn for de offentligt ansattes personlige interesser. Heller ikke dommerne er uafhængige. De er ikke alene ofte medlemmer af de folkevalgte forsamlinger, men de allerfleste dommere er også medlemmer af akademiker- og tjenestemandorganisationerne, hvorved de kommer i interessefællesskab med de udøvende, og således også på denne måde med de lovgivende. Ingen i dagens Danmark bør bevare nogen illusion om domstolenes uafhængighed. En tidligere, nu lukket privat organisation, "Landsforeningen til retsplejens forenkling," påpegede i årevis det særdeles betænkelige i denne tilsidesættelse af grundlovens ånd. Dens tidligere formand fik udarbejdet oplysning om, hvilke dommere, der har erkendt sagens alvor, og har meldt sig ud af akademikerforeningerne, men der er ikke mange af dem. Foreningens medlemmer har i flere tilfælde været rystet over domstolenes afhængighed af embedsmændenes manipulationer, og det kan vist gøres op i hundreder eller tusinder af domsafsigelser, hvor man har taget mere hensyn til embedsmandskollegers omdømme og interesser og hvad der skulle være ret og rimeligt. Lovene er imidlertid desværre efter hånden ofte blevet lavet af embedsmænd til at gavne embedsmænds stilling overfor dem udenfor hierarkiet, og de loyale dommere tager ofte skyklapperne på og dømmer udelukkende efter, hvad embedsmændene

formår at komme igennem med i klar modstrid med, hvad der forekommer den øvrige befolkning hensigtsmæssigt og rimeligt. Den fjerde statsmagt, visse af medierne og deres journalister, vil blive behandlet senere under et særskilt punkt, men her tager vi lige en indledning:

Departement- og kontorcheferne regerer landet!

De lovgivende forsamlinger og domstolene nikker. Demokratiet er erstattet af et embedsmandsvælde.

Nu skal man imidlertid ikke tro, at alle departement- og kontorchefer er dårlige eller uærlige ledere. Mange er endog vældig dygtige indenfor deres felt og gør et stort og samvittighedsfuldt arbejde for at klare deres opgaver. Men deres arbejdsindsats må nødvendigvis altid gavne visse interesser og gå imod andre. Og det er redaktionens indtryk, at de interesser, kontorcheferne varetager, ofte er i modstrid med, hvad flertallet i samfundet ville få mest gavn af. På samme måde inficeres lovgivningsarbejdet og domstolenes afgørelser. Der findes dog specielle afgørelser som f.eks. Sagen om departementschefen der gav sin minister og dermed Folketinget løgnagtige oplysninger. Her så vi hvordan en dommer ønskede at redde denne departementschef ved, at dømme hende for kun at have givet en hvid løgn til Folketinget. Det medførte ingen straf, udover at hun blev overført til Kirkeministeriet. Dommeren opfandt her et nyt juridisk begreb, den hvide løgn som man åbenbart kan stikke for at beholde sit job. Her kommer det tætte forhold mellem en dommer og en embedsmand virkelig til sin ret og fastslår endnu en gang at adskillelsen af den dømmende og udøvende magt er en illusion. Et mindretal i befolkningen strammer grebet om al øvrighed – til egen fordel, til skade for samfundet som helhed. Den rene og skære sandhed er, at demokratiet er dødt – hvis det overhovedet nogensinde levede – og udøvede. Embedsmandsvældet trives bedre end nogensinde og styrker sig selv fra dag til dag.

Dette skal være en appel til alle danske. Løs op for dette embedsmandsvælde, som i virkeligheden ikke er til nogens fordel. Mange embedsmænd lukrerer på det i øjeblikket, men det er en særdeles

ustabil situation. Før eller senere må systemet bryde. Nok er danskerne tålmodige, ofte lidt tosse gode – og lidt lade, men når diktaturet er over os og truer med udslettelse af den væsentlige del af vor frihed, rejser vi os. Embedsmandsdiktaturet er aldrig ret langt borte. Gør vi ikke noget nu for at hjælpe os selv af med dette onde, vil vi en skønne dag stå midt i et voldeligt opgør. Kun hvis det skulle blive os pålagt af en overvældende og brutal fremmed militærmagt, vil et diktatur kunne sejre i Danmark. Vi er for store individualister til at lade os diktere alting. Men hvem ønsker et voldeligt opgør mellem en diktatorisk øvrighed og den store underkuede befolkning? Lad os sammen i langmodighed få hold på sagerne. Det kan endnu gøres, blot der vises god vilje og forståelse fra alle sider. Gennem dette skrift fremføres nogle helt konkrete forslag til, hvordan vi kan komme ud af dette dilemma.

Ingen dommer eller embedsmand skal kunne angribe borgerne for at udøve deres retsmæssige kritik af de offentlige myndigheder. Senere kommer vi ind på den fjerde magt, medierne som vi ud over magtens tredeling slet ikke kender fra Grundloven.

Afsnit 3

Det er i øjeblikket en kompliceret sag at styre Danmark Sammenlignet med mange andre lande er Danmark nok lille, men vor lovgivning og forvaltning er uhyre kompliceret. Det offentlige har påtaget sig at løse en lang række store opgaver og administrerer de afledede sager ved anvendelse af et særdeles indviklet lovkompleks. Alt bliver pindet ned til mindste detalje. De folkevalgte forsamlings arbejdspress er, takket være opgavernes antal og komplicerede karakter, blevet så tyngende, at det simpelthen er umuligt for selv de mest samvittighedsfulde medlemmer at sætte sig forsvarligt ind i sagerne. Der gennemføres den ene uhensigtsmæssige lov efter den anden, og der tages administrative beslutninger, som der slet ikke er plads til i et oplyst samfund. Samtlige borgere kender utvivlsomt en lang række tilfælde, hvor de har måttet tage sig til hovedet. De folkevalgte er uden egen vilje inkompetente til at klare en del af deres arbejde og må sætte deres lid til »eksperternes« udsagn, disse eksperter er uheldigvis næsten udelukkende høje embedsmænd, som har interesse i, at der påbegyndes nye sager indenfor deres arbejdsområde. Vi når således endnu engang frem til, at det er kontorcheferne, der regerer.

Nu er der i de folkevalgte forsamlings en del dygtige folk, som har et større overblik over problemerne end deres kolleger, og som advarer mod uhensigtsmæssige afgørelser. Men flertallet har ofte harmfulde ambitioner.

Dels har mange mindre dygtige svært ved at erkende egne begrænsninger og som følge deraf afholde sig fra at være medbestemmende, når de ikke har den nødvendige indsigt, dels finder de det ofte spændende at være med til at skabe prestigeprojekter. At København overhovedet nu har sat en letbane til mange milliarder på

budgettet, uden hensyn til, at man i forvejen har en Metro, mange busforbindelser og et S-togsnet som dækker 97% af indbyggernes behov for offentlig transport.

Det er som om at visse embedsmænd og politikere ønsker at bygge pyramider over deres offentlige virke og herfor gennemtrumfer så mange offentlige projekter som muligt. Tag i betragtning, at man for tiden er i gang med opførelse af disse nye kostbare supersygehuse, som vil overskride budgettet med yderligere mange milliarder.

Det er som om, at nu hvor industrieksporten går ganske godt sammen med den internationale opgang, så skal en hver lille indtægt absolut bruges på statslige prestigeprojekter, i stedet for, at lade virksomhederne beholde flere af deres penge til sikring af nedgangstider. Rundt om i landet ser vi også en tendens til at kommunerne bygger kæmpe projekter for teater og musik. I Hjørring var der en borgmester som udtrykte, at han havde bygget lige så mange prestige bygninger som Christian den 4. Denne udtalelse fortæller hvorfor netop Hjørring har en af landets højeste skatteprocenter. En del projekter kan ende som fiasko til gene for medborgerne. Den ringe indsigt i disse projekters langtidsvarende eksistens, vil borgerne kunne komme til at mærke og da det ikke skortede på advarsler om projekternes mulige fiaskoer, og det da heller ikke skortede på advarsler fra sagkyndige, så kunne borgerne ikke gøre andet end at se til. Blot fordi nogle inkompetente magthavere havde storhedsvanvid. Vi mangler i meget høj grad her i landet en ansvarlighedslov for offentlige administratorer. I ethvert firma ville en tilsvarende uduelighed og ansvarsløshed medføre øjeblikkelig afskedigelse. Indenfor det offentlige skal embedsmændene nok sørge for, at man i stedet giver hinanden forfremmelser, lønpålæg eller store bonusser.

De folkevalgte skal tage stilling til både store virkelighedsfjerne projekter og små jordnære sager. Det er selvfølgelig enklere at afgøre, om der f.eks. skal bruges plasticopper i kantinen, end om en ny motorvej må koste en eller to milliarder kroner mere. Derfor foretrækker man ofte diskussionerne om den første kategori af emner og bruger mere tid på sådanne relativt betydningsløse afgørelser end på dem, som

virkelig kræver en grundig analyse og omtanke. Således kommer de folkevalgte ofte »i lommen« på de ambitiøse embedsmænd.

Løsningen på nærværende problemkompleks ligger imidlertid ikke så langt borte. Det offentlige må simpelthen fratages ansvaret for en række af de store opgaver, det har påtaget sig, og som de rent faktisk er inkompetente til at administrere. Endvidere skal lovjunglen og administrationens arbejdsgang forenkles i en sådan grad, at de folkevalgte atter får mulighed for at overskue de tilbageblivende sager. Kun derved kan ansvaret for afgørelserne med rette fastholdes hos de folkevalgte. Endelig skal man nok søge at finde nye veje til at få flere indsigtsfulde personligheder til at interessere sig for, at gøre et stykke aktivt arbejde indenfor lovgivning og offentlig forvaltning.

Djøfisering af politik er et reelt demokratisk problem.

Hvis den almindelige befolkning fra land og by, ikke føler sig nok repræsenteret gennem valgene, så skævvrides det demokratiske Danmark. Her må partiforeningerne med hjælp fra andre professioner på banen, for at levere et reelt modspil til Djøferne på valglisterne. Det bliver ikke let at udvirke så valget ender med den nødvendige demokratiske balance i Folketinget, samtidig med, at vi skal forsøge at dirigere en del af kandidaternes uddannelse over imod den private sektor for at undgå arbejdsløshed i fremtiden for de kandidater der produceres for mange af til den offentlige sektor, nu hvor institutterne optager langt flere studerende end for bare få år siden.

Vi må huske at det er erhvervslivet som skaber det økonomiske overskud som gør os i stand til at investere fornuftigt og balanceret i fremtiden.

Afsnit 4

Embedsmændene får administrationen til at svulme op.

Vi har allerede været lidt inde på det. Kontorcheferne er mennesker som mange andre med de drifter og begrænsninger, dette medfører. De ønsker at forvalte betydelige opgaver. Det gør deres arbejde mere interessant, det øger prestigen, det muliggør en udvidelse af deres kontor og giver måske derved advancement med dertil hørende større indtjening. Et kontor med få sager bliver nemt et forbigået kontor, og måske opdages det, at kontoret er overflødigt, hvorved det risikeres, at kontorchefen bliver overflyttet til et andet mindre spændende og prestigefyldt arbejde – med færre advancement muligheder. Kun gennem en forøgelse af arbejdsbyrden fremmes chancerne for personlige fremskridt for kontorchefen. Han vil da i egen interesse søge, dels at skaffe sig flere sager, dels puste de, der er, op til at være vanskeligere og mere omfangsrige. Hans store fordel er, at han har fast kontortid. Skulle den øgede arbejdsomængde kræve større personlig indsats, end han kan nå indenfor den normerede kontortid, kan han blot rekvirere mere arbejdskraft. Skulle arbejdsbyrderne sprænge rammerne helt, kan han anbefale en reorganisation, som muligvis kan betinge et personligt advancement med tilsvarende større prestige og bedre aflønning måske senere højere pension.

Kontorcheferne hjælper selvfølgelig hinanden med at skaffe mere arbejde til alle. Den ene dag hjælpes den ene, den næste dag den anden. Takket være dette interessefællesskab svulmer kontorerne hurtigt op. Mangler der penge, skaffes de altid, ganske vist på skatteydernes bekostning, men dette rammer jo ikke kontorcheferne. De har som bekendt de privilegerede lønreguleringer, hvori skatterne indgår som en del af beregningsgrundlaget. Og de højere embedsmænd modtager jo en langt større dyrtidsbetaling end folk med mere beskedne indtægter.

Vi så det ved kommunesammenlægningerne, som skulle have resulteret i en rationalisering. I stedet for at stordriften medførte fordele, som de ville have gjort indenfor det private erhvervsliv, betød »forenklingen«, at der i kommunerne og stat blev ansat 25 % mere personale til at forvalte de samme opgaver som før. Der blev endvidere ansat mange flere højt gagerede chefer ud af det, hvilket yderligere skruede omkostningsforøgelsen i vejret. Og så kom der jo endelig også gang i prestige- rådhusbyggerierne. Kommunerne ansatte nu direktører til at erstatte almindelige ledere i forvaltningerne, en leder af regnskabsafdelingen blev nu økonomidirektør, en kæmner blev til kommunaldirektør en leder af socialforvaltningen Blev til socialdirektør og sådan fortsatte udvidelsen af dyrere offentlige ansatte samtidig med at afstanden mellem politikerne og borgerne blev længere og mere kompliceret. At det hele endte med enorme lønstigninger. Hvem vil kalde sig direktør hvis årsgagen ikke modsvares med mindst en million kroner årligt, plus bonus for at udføre sit job.

De fleste kommuner har mistet indbyggere som søger til de store kommuner. De har nu mange tusinde færre indbyggere, end da landkommunerne havde flest, men man har ofte flere gange måttet udvide det nye rådhus eller bygge et nyt prestigerådhus, nu står man overfor den tredje udvidelse. Alt imens fik man kildeskattedirektoratet og Udbetaling Danmark, til at overtage den kommunale skattebehandling og flere af rådhuspersonalets funktioner, man fik de moderne personalebesparende kontormaskiner. Der skulle have været tale om en rationalisering, men det viser sig nu, at som følge deraf afholder mange sig fra at være medbestemmende, når de ikke har den nødvendige indsigt, dels finder de det ofte spændende at være med til at skabe prestige- projekter. At Københavns regionsråd nu sætter endnu flere pyramide projekter i gang og derfor gennemtrumfer de mange overflødige projekter til trods for, at ethvert menneske med selv ringe indsigt i disse sager kunne tvivle på nødvendigheden af investeringernes lovede effekter. Visse af disse magthavere har storhedsvanvid. Her refereres igen til den manglende ansvarlighedslov.

Regionerne. Disse komplet unødvendige forvaltningsorganer har bygget store regionshuse til sig selv og ansætter i tusindvis af nye funktionærer. For at kunne fratage kommunernes kompetence og selv opbygge en særdeles uhensigtsmæssig og belastende dobbeltadministration.

Det er klart for menigmand, at alt dette simpelthen er vanvid, men det organiseres af nogle af samfundets bedst uddannede

og højst gagerede borgere, nogle fuldstændig skrupelløse embedsmænd, som for selv at komme til at tjene mere – og for at hjælpe deres kolleger til at gøre det samme. De får et lille korn til at blive til fem høns.

Det gør alle andre i samfundet: pensionisterne og de produktive, alle andre udenfor embedsmændenes kreds. Ingen har gavn af det ekstra arbejde, som udføres, ingen har gavn af de ekstra skattemidler, som opsuges, med undtagelse af de sammenspiste embedsmænd.

Til tider taler man om, at der skal rationaliseres og effektiviseres indenfor den offentlige administration. Men hvad sker der så? Der bliver nedsat et udvalg af embedsmænd, som får ekstra honorar for dette arbejde. Man udfærdiger muligvis en betænkning, som trykkes for skatteydernes penge. Og så glemmer man den sag. Eller kontorcheferne foreslår en ny opdeling af arbejdsområderne, så der ganske vist skal ansættes en eller to nye chefer, men hvor der så formentlig skulle komme noget andet ud af det samtidig.

Der skal ikke meget fantasi til at forestille sig hvad.

Da politikerne endelig efter års langsommelige og bekostelige overvejelser finder frem til, at der gennem en effektivisering skal særes ned med 20% på DRs årsbudget.

Radio og tv-licensen skal afskaffes over 4 år, så det hele efter denne periode, vil blive finansieret via skatteindtægterne.

Det er sikkert en udmærket rationalisering hvis den gennemføres. Grunden til denne rationalisering skal nok findes

i, at medie billedet har forandret sig betydeligt for danskerne. Dog kunne man tro, at politikerne havde fået øje på DRs ekstravagante udgiftsstyring, hvor man bl.a. sendte en hest over Atlanten for at tilgodese en udstationeret journalists hustru. Man havde også en direktør som fik betalt flybilletter for at han hver eneste dag kunne flyve hjem til familien i Aalborg. I et af de slemme tilfælde fik en ledende medarbejder som blev afskediget, en ekstra bonus på kr. 2 millioner. Vedkommende medarbejder er kulturminister i dag og burde skamme sig.

Det bliver spændende at se hvad der kommer ud af disse forhandlinger, der bliver nok en del kontorchefer og andre offentlige ansatte der vil påberåbe sig at have visse privilegier som yderligere vil tømme statskassen for penge. Oppositionen til det bestående bureaukrati er selvfølgelig rød!

Afsnit 5.

Menneskets indstilling til forandringer?

Embedsmændene er på det rene med, at der gøres meget galt her i Danmark, for det er dem, der har den tvivlsomme ære at have ansvaret for skabelsen af det meste af det som går galt. Men når der er noget galt, så skal der forandringer til, for hvorfor bevare noget, der er galt, hvis det kan rettes?

Som tidligere nævnt vil den største og sidste del af denne bog give en lang række helt konkrete forslag til ændringer, der kunne indføres, for at gøre Danmark til et endnu bedre land at bo i for alle undtagen nogle. Alle uheldige forhold, som er nævnt i første afsnit, kunne ændres til det bedre, til gavn for alle.

Demokratiet skal forbedres i Danmark, embedsmænds privilegier skal afskaffes, de offentlige udgifter skal nedbringes, og administrationen skal forenkles og billiggøres. Men desuden skal produktionen sættes i vejret til fordel for levestandard og valutabalace. Vi skal alle have det rigere, friere, sundere, nemmere og bedre i det hele taget.

For nylig havde jeg lejlighed til at holde en tale i en ældreforening om nogle af de forbedringer, vi burde gennemføre. En af tilhørerne udtrykte, at det jeg sagde måtte være min spøg. Man er jo vant til at leve med de gældende love og den administration, som er blevet opbygget gennem årtier. Spørgsmålet er imidlertid det helt enkle: ønsker man at bevare alt, som det er i dag, fordi man er vant dertil, eller kunne man tænke sig at få gennemført forandringer, som kunne medføre forbedringer og besparelser? I øvrigt skulle de borgere, som føler sig tryggest ved det bestående system, blot tænke på, at lovgive og værne, fordi udøverne på ingen måde har i sinde at bevare alt, som det er nu. Man har enorme

lovkomplekser på ønskesedlen, lovkomplekser, som vil medføre hasarderede ændringer i alles tilværelse og i den offentlige udgiftspolitik. Alternativerne er slet ikke, hvad man har i dag. Alternativerne er, hvad de nuværende magthavere pønser på at indføre i fremtiden overfor, hvad der her foreslås. Når man nu skal præsentere en lang række forslag til forandringer, som medføre særdeles nyttige forenklinger af hele samfundsapparatet, vil mange studse og tænke: ”nej, det går da slet ikke”. Men så skal vi tage os ret til at spørge hvorfor? Og svaret vil da næsten altid blive: »det ved jeg ikke, men sådan plejer man jo ikke at gøre”. Det er rigtigt, og derfor går det også så skidt, og med de forandringer, regeringen har i tankerne, vil det ydermere gå endnu værre. Skal vi da beholde noget, som er dårligt og vil blive endnu værre? Eller skal vi tage os sammen og sige: slut, lad os nu endevende hele systemet og smide alt det bort, der ikke duer? Der skal selvfølgelig ikke foreslås forandringer for forandringernes skyld. Alt, hvad der er hensigtsmæssigt, skal bestå, og alt, hvad der ikke er logisk grundlag for, skal ændres til det bedre. Intet skal bevares, blot for traditionens skyld. Det er bedre at skabe nye mere hensigtsmæssige traditioner. Vor tids antibureaukratiske bevægelse mener at Den offentlige administration har et ganske naturligt opsving under de seneste års nytænkning hvor bl.a. Nye partier forsøger at sætte nye spor lovgivningen. Vi har ikke mangel på noget som helst, men protektionismen ude i verden presser sig på og dette kan medføre, at vi løber ind i endnu en gang økonomisk nedtur.

Visse partier vil fortsat forsøge at øve indflydelse på landets administration og ledelse og de har skaffet sig en stærkt forøget vælgerskare ved at love guld og grønne skove. De traditionelle røde partier har evnet at holde godt fast i mange af deres medlemmer. Men vi mangler muligheder for vækst. Det har været svært hos dagspressen og næsten umuligt hos radio og TV at skaffe sig gehør for de nye tanker. Som nytænkner mangler man som ofte økonomiske midler til på anden måde og i større målestok at sprede oplysninger om mål og midler. Midlerne som de regerende politikere selv skaffede sig på inhabil vis og dermed klart viste befolkningen, at vi alle er lige, men at nogen af os åbenbart er mere lige ned andre. Initiativerne kan dø hen, men så længe

der findes mennesker der tør tage kampen op, dukker de op igen og igen som svampe i den frodige danske natur.

Det kan være svært at imødekomme alle danskeres ønsker om hvordan landet skal ledes og hvordan goderne skal fordeles. I dette skrift forsøges det at redegøre for en samling tanker som er baseret på et langt livs oplevelser, tanker og resumé. Her vil forklæres hvordan en uafhængig politisk bevægelse kunne tænke mig, at det danske samfund skal ledes og fungere. Derfor har vi opfundet en ny bevægelse som vi kalder:

”IDEALBEVÆGELSEN.”

Det, at bevægelsen er startet helt tom for politisk, gør det lettere systematisk at fylde politik ind på hylderne. Før eller siden vil en stor del af bevægelsens politiske program blive færdigformuleret, men som et parti i fremdrift vil aldrig blive færdig med at udvikle og tilpasse sin politik på grund af de dynamiske effekter som hele tiden opstår og som løbende skal løses bedst muligt.

Idealbevægelsen skal i dette skrifs forstand, betragtes som Danmarks nye politiske centrum. Det er tilbuddet til alle danske indenfor samtlige befolkningsgrupper, som ønsker at bureaukratiet bliver holdt nede, og at udgifterne i den offentlige administration i såvel stat, Regioner og kommuner bliver begrænset og borgerne får større indflydelse.

Idealbevægelsen vil som politisk parti vil give sit bidrag til at gøre Danmark til et bedre land at bo i. Det nuværende Danmark er et af de lande i Europa, som har det største forbrug pr. indbygger. Skiftende regeringer har gennem årene og uden held forsøgt at skaffe flere penge til staten ved straffe folk ved hele tiden at indføre det man kalder

forbrugsbegrænsende skatter og afgifter, som i virkeligheden kun er en undskyldning for at staten/Regeringerne kan rage mere og mere økonomisk fordelings magt til sig. Dette medfører et stærkt stigende offentligt forbrug, hvor flere og flere af os bliver administreret helt ned til om vi må bygge et lille skur i vor have. Et andet eksempel er oprettelse af offentlige portaler, hvor vi kan se hvad den enkeltes hus eller lejlighed er indrettet med køkken, toilet og badeforhold. Sundhedssektoren registrerer hver eneste pille og behandling af alle vore sysdomme. Hvor vi bor på adresser gennem vort liv registreres fra vugge til grav. Dette en kun nogle få eksempler på hvordan vi, uden fornuftige grunde er overregistreret i alt hvad vi foretager os gennem livet. Det meste til ingen verdens nytte. At ens læge har en journal på os som patient er godt nok. Men at vi registreres offentligt for alt hvad der sker helt ned til den mindste pille, skaber risiko for misbrug, som det ofte sker ved menneskelige fejl.

Den offentlige administration må og skal forenkles og billiggøres. Perspektivplanerne er en forfærdende advarsel om, i hvilken grad administrationen påtænker at lade sig vokse større og dyrere på bekostning af hele samfundet. Det er Idealpartiets politik at gøre alt, hvad der parlamentarisk er muligt, for at forhindre denne ulykkelige udvikling. Man må begynde med at kræve mindst 1 års fuldt ansættelsesstop indenfor den offentlige sektor. Indenfor samme tidsrum bør folketinget hellige sig en effektiv gennemgang af alle udgiftskrævende love og med hård hånd bortluge alle udgifter, der ikke fortsat kan have deres berettigelse. Fordelene ved at opretholde en udgiftspost skal i hvert enkelt tilfælde overgå samfundets samlede ulemper herved, såvel de økonomiske som de administrative.

Regionerne skal nedlægges og arbejdsopgaverne fordeles på stat og kommuncentre. Vejnettet kan overtages af staten. Alle sygehuse bør overgå til staten under et nyt sundhedsministerium, der varetager al administration vedrørende folkesundheden. Sundhedsstyrelsen bør nedlægges. ATP bør nedlægges og fonden styres af staten.

De nuværende ordninger vedrørende sygedagpenge og ulykkesforsikring bør privatforsikres.

Sundhedsministeriet kan overtage kontrollen.

Offentligt prestigebyggeri skal ophøre. Dette gælder både indenfor stat og kommunerne og angår såvel bygninger, som huser administration og institutioner. Veje og andre trafik anlæg overtages af Trafikministeriet.

Idealpartiet ønsker regulativtyranniet til livs.

Den offentligt ansatte må kunne drages til personligt ansvar for fejl, ligesom en privat ansat ville blive det i en lignende situation.

Der skal endvidere rationaliseres indenfor de enkelte offentlige kontorer. Unødvendige sager og arbejdsoperationer skal bortluges. Det foreslås, at man ansætter udenlandske rationaliseringsekspertes til at gennemgå hele den offentlige forvaltning. Disse eksperter ville kunne arbejde uafhængigt af personlige forbindelser og tidligere løfter og skal virkelig kunne skære igennem. De kunne eventuelt blive delvis lønnet i overensstemmelse med de besparelser, de indfører.

Når man i dag indenfor det offentlige taler om rationalisering, betyder dette som regel en omstrukturering med nyansættelser eller i bedste fald et uændret personaleforbrug til følge. Samtlige fagforeninger, inklusive akademikernes, presser på for at udvikle og forbedre ansættelsesforholdene for deres medlemmer. Det er en naturlig ting, men se når resultatets uvæsen viser sig når fagforeningernes forhandlere er dygtigere end erhvervslivets forhandlere, så ender Danmark med at have de højeste lønninger i EU og dette har så igen medført at det danske prisniveau er det højeste i EU. Når behovet mindskes for embedsfolks administration af landet – så må nogle finde anden beskæftigelse – og så kan det være at tilgangen til visse studier begrænses.

Håndværkeruddannelsen er ved at forsvinde os af hænde! (2. udg.)

Danmark er de seneste 25 blevet klasseopdelt, således at det er blevet fint at tage en højere uddannelse, og mindre fint at uddanne sig til håndværker. Det har givet sig udtryk i, at der er for få som søger håndværkeruddannelserne og langsomt bliver der færre og færre som uddanner sig til de mange kendte og vigtige fag som er undværlige i et moderne samfund.

Dette misforhold skal vi have lavet om, således, at en håndværker som gennem et uddannelsesforløb på 5-6 år, opnår den samme kompetence som en universitetsuddannelse opnår efter 5-6 år. Om man uddanner sig som cand. Jur., cand. Økon eller cand. Vvs, har ingen betydning på din indpasning i samfundet. Det som er væsentligt er, at du har gennemgået en kompetent og faglig uddannelse og dermed kvalificeret dig på et højt niveau. I vort samfund findes der praktiske mennesker og der findes boglige mennesker. Begge parter er i besiddelse af de nødvendige kundskaber som skal til for at få samfundet til at fungere, men de kan ikke fungere uden hinanden og er derfor ligeværdige.

Snobberiet omkring den akademiske verden skal ophøre og nye normer for uddannelser skal indføres, således at håndens arbejde anerkendes på samme niveau som hjernens ditto. Alle med 5-6 års faglig eller teoretisk uddannelse skal være ligeligt kvalificeret til løn og andre fordele.

Kommunalreformen er et skræmmende eksempel på det offentliges rationalisering.

Ved kommunesammenlægningerne blev der ikke blot ansat mere personale, men der skulle også bygges nye administrationspaladser. Rationaliseringen var genialt tilrettelagt af embedsmændene, som på bekostning af skatteborgerne udnævnte sig selv til chefer for et voksende personale, der skulle tage sig af yderligere produktions- og initiativ-hæmmende administration.

Gennemførelsen af en forenklet administration vil hjælpe erhvervslivet og velstanden for os alle på mindst tre måder. Arbejdskraft kan frigøres fra det offentlige til anvendelse indenfor erhvervslivet; skattepenge kan spares; og erhvervslivet kan spare tid og omkostninger i dets kommunikation med det offentlige.

Ingen skal beklage den midlertidige arbejdsløshed, som en del mange offentligt ansatte vil komme ud i. Det er jo netop meningen, de skal overføres til produktivt arbejde indenfor det private erhvervsliv til gavn for hele samfundet, dem selv inklusive.

Og når erhvervene føler sig bedre behandlet af det offentlige, vil det nemt kunne beskæftige denne ekstra arbejdskraft. Der vil komme en opblomstring af hele den produktive sektor i samfundet.

Endelig vil Idealpartiet gøre opmærksom på, at det offentlige stiller sig selv for gunstigt i konkurrencen om arbejdskraften. Det fastansætter folk, hvilket har den ulempe, at man har vanskeligt ved igen, på en økonomisk måde, at skille sig af med overflødig eller uegnet arbejdskraft. Og det offentlige lønner ofte højere end hvad det private erhvervsliv er i stand til for den samme arbejdsindsats. En offentligt ansat har lettere ved at bevare sin stilling og sin gage end en privat ansat.

Dyrtidsreguleringen, som den er i dag, synes at have social slagside. Til trods for, at flæsketegen stiger med samme beløb for den højt gagerede embedsmand og den lavt lønnede arbejder eller funktionær, modtager den højt gagerede en langt højere dyrtidskompensation. Nettoprovenuet af reguleringen bør være den samme for alle lønmodtagere.

Skatte- og socialpolitik.

Idealpartiet ønsker at staten fremover skal være eneste skatteopkræver. Kommunerne, eller de administrative kontorer som eventuelt har erstattet kommunerne, skal modtage deres andele af skattemidlerne i overensstemmelse med visse fordelingsnøgler, samlet antal indbyggere, ældre og antal skolesøgende børn osv.

Skatte- og socialpolitikken skal ændres for at virke mindre arbejdshæmmende.

Det ville for så vidt være gavnligt, om man helt kunne afskaffe indkomstbeskatningen som vi kender den i dag. Den skader arbejdslysten, og den er både besværlig og dyr at administrere og fører til mange snyderier og uretfærdigheder. Imidlertid vil de andre skatter tilsammen næppe kunne give tilstrækkeligt provenu, i særdeleshed hvis man skal tilpasse sig de skattniveauer, som gælder i nabolandene.

Idealpartiet har udarbejdet et traditionsbrydende forslag til et radikalt forenklet indkomst- og formueskattesystem. Se afsnit

Erhvervslivets investeringer skal sættes i vejret. Selvfinansieringen vil stige væsentligt, dersom man kun skulle beskatte løn og fortjeneste, som tages ud af virksomheden.

De kommunale personaleudvidelser til at klare de ekstra arbejdsbyrder pålagt dem af regeringen overstiger, hvad man måtte forvente. Man har indsat et ekstra lag personale på leder *niveau*. Disse forvaltningsorganer har eller vil bygge nye kæmpestore regionsgårde og rådhusse til sig selv og herefter ansætter en hel del nye funktionærer.

Det er klart for menigmand, at alt dette simpelthen er på kanten af vanvid, men det organiseres af nogle af samfundets bedst uddannede og højest gagerede borgere, nogle fuldstændig skrupelløse embedsmænd, som for selv at komme til at tjene mere – og for at hjælpe deres kolleger til at gøre det samme, - får et lille korn til at blive til fem høns. Hvem betaler så gildet? Det gør alle andre i samfundet: pensionisterne og de produktive, alle andre udenfor embedsmændenes kreds. Ingen har gavn af det ekstra arbejde, som udføres, ingen har gavn af de ekstra skattemidler, som opsuges, undtagen de sammenspiste embedsmænd.

Til tider taler man om, at der skal rationaliseres og effektiviseres indenfor den offentlige administration. Men hvad sker der så? Der bliver nedsat et udvalg af embedsmænd, som får ekstra honorar for dette arbejde. Man udfærdiger muligvis en betænkning, som trykkes for skatteydernes penge. Og så glemmer man den sag. Eller kontorcheferne foreslår en ny opdeling af arbejdsområderne, så der ganske vist skal ansættes en eller to nye chefer, men hvor der så formentlig skulle komme noget andet ud af det samtidig. Der skal ikke meget fantasi til at forestille sig hvad?

Da man endelig efter langsommelige og bekostelige overvejelser fandt frem til, at der gennem en effektivisering i radiohuset skulle afskediges nogle medarbejdere, kunne medarbejderne strejke ulovligt et par dage, uden at der skete dem noget som helst af den grund. Alle, der ikke mødte på deres job og udførte det arbejde, de var engageret til, burde have været afskediget. Men der var jo tale om offentligt ansatte, så her var der selvfølgelig ikke noget ansvar man skulle leve op til.

Embedsmænd skal nok dække over embedsmænd, selvom disse gør noget kontraktstridigt, men ve de stakkels borgere indenfor det private erhvervsliv, hvis de forser sig blot mod nogle ligegyldige paragraffer, uden ganske vist at have forårsaget nogen gene eller udgift for nogen anden. Så skal embedsmændene nok være over dem og få de formastelige dømt af deres forbundsfæller, dommerne.

Det var alle sammen tragikomisk – man åbenbart er fuldstændig skrupelløse. Samtidig med at man i radiohuset ”forsøgte” at rationalisere, nyansatte man en række helt overflødige Chefer til provinstjenesten.

Danmarks styre er i konflikt med grundlovens ånd.

Grundloven sondrer skarpt mellem den lovgivende, den udøvende og den dømmende magt. Disse tre grene af det offentlige apparat bør altid være adskilt, så de kan arbejde med så stor adskillelse og uafhængighed som overhovedet muligt.

Men tendensen med et stadigt stigende antal offentligt ansatte som lovgivere går imod dette princip. De udøvende bliver nu også de lovgivende. Enhver kan indse det særdeles farlige heri. Embedsmændene overtager lovgivningen i klar modstrid med grundlovens ånd – til gavn for de offentligt ansattes personlige interesser.

Heller ikke dommerne er uafhængige. De er ikke alene ofte medlemmer af de folkevalgte forsamlinger, men de allerfleste dommere er også medlemmer af akademiker- og tjenestemandorganisationerne, hvorved de kommer i interessefællesskab med de udøvende, og således også på denne måde med de lovgivende. Ingen i dagens Danmark bør bevare nogen illusion om domstolenes uafhængighed.

Idealbevægelsens forslag til ny struktur og program:

Folkepensionisterne har den bærende del af erfaringsgrundlaget for produktion og ledelse. Folkepensionen skal ikke være en gave fra staten, men alene en tilkendegivelse og tak for den indsats de har udøvet gennem et langt liv, uanset om de fortsætter på arbejdsmarkedet, eller de vælger at nyde deres alderdom på anden måde. De restriktioner man har lagt på pensionisterne, så som samlivsstraffen er med til at holde de gamle fra at flytte sammen og i stedet beholde deres boliger.

Folkepensionen er så skrabet, at dersom man mister tillægget som samboende gør hvis de flytter sammen, så slår pensionen ikke til. Hvis man ophævede samlivsstraffen, så ville der blive tusinder af ekstra ledige boliger til de unge på boligmarkedet. Pensionen burde reguleres hvert kvartal og ikke som nu, med to års tilbagevirkende kraft.

Der er et ønske om at danskerne vil have borgerløn.

Muligheden er til stede, med borgerløn skal indarbejdes i budgettet på en anderledes måde. Og det vil medføre ændringer i vort oplæg til skatteberegning. Se andet sted i bogen under beskrivelse af borgerløn.

Ejendomsskatter

Alle boligskatte bør bortfalde uanset hvad man kalder dem. Eventuel skat forfalder først når ejendommen bliver solgt, hvor et eventuelt provenu på 30% opkræves af staten.

Ombygningsudgifter de seneste 5 år før salg kan fradrages i beregningen af provenu til staten.

Arbejdsfrie indtægter beskattes med 30%.

Socialpolitikken også kaldet velfærdspolitikken

Socialpolitikken skal tilrettelægges således, at kun folk, som er syge og som uforskyldt er kommet i vanskeligheder, skal kunne få hjælp. En intensiveret revalidering kan være med til at øge arbejdsstyrken. Idet det er tragisk, at mange mennesker f.eks. ved misbrug af bl.a. narkotika skal gå til grunde og kriminaliseres. Narkomisbrugere skal isoleres fra resten af samfundet, så de ikke inspirerer andre til at begynde på nydelsen. Folk med visse smittefarlige sygdomme isoleres jo også. Under isolationen skal narkomisbrugeren på kontrolleret nedtrapning indtil han/hun kan leve en stoffri tilværelse og arbejde efter evne.

Herudover vil Idealpartiet kræve sådanne lovændringer indført, at al utidig offentlig indblanding i borgernes private liv skal ophøre.

Boligpolitik.

Byplaner bør ændres, således at der overalt i landet bliver fuld adgang til at drive privat erhverv i privat beboelse, for så vidt dette kan foregå uden gene for omkringboende. Det vil herved blive meget enklere for b.la. unge at etablere sig.

Statsstøtte til byggeri afskaffes, så alle bygherrer stilles lige. Finansieringen af boligbyggeriet gennem kredit- og hypotekforeningsobligationer fordyrer byggeriet ganske væsentligt. Der bør i stedet indføres en bygge spare ordning, som administreres gennem de eksisterende pengeinstitutter.

Til billiggørelse af boligbyggeriet kræver Idealpartiet, at kommunerne løbende byggemodner et rigeligt antal grunde til parcelhusbyggeri, og at de i fritidshus-områderne pålægges at sørge for vandværksvand, afledning af spildevand og renovation. Herved vil mange fritidshuse, som selv i hård frost er særdeles velegnede som weekendboliger, kunne godkendes som helårsbolig. Der vil herved fremkomme billigere byggeri samt en kolossal og billig boligreserve, hvorfor boligtilskud efter en kort tilpasningsperiode vil kunne bortfalde. Boligmarkedet vil efterhånden kunne frigives.

Trafik politik.

Der skal løbende med udviklingen pålægges trafikanterne broafgifter, indtil såvel byggeomkostninger, vedligeholdelsesudgifter, renter og uforudsete udgifter er betalt. Herefter overdrages broerne til staten for vedligeholdelse, således at en tur over en bro vil koste cirka 50,- kroner.

Uden- og Indenrigsflyvningen skal til revision.

Af miljøhensyn, skal flytrafikken indenfor Europa inden for de næste 20 år, nedlægges og erstattes af højhastighed Monorail eller f.eks. Hyper Loop tog på højbaner over jorden. En tur fra København til Rom skal ikke tage mere end 3-4 timer eksklusive korttidsophold. Se beskrivelse senere i dette skrift!

Vore vejskilte skal løbende udskiftes til godkendte internationale vejskilte. Hurtigtog skal indføres, så det højest tager 2 timer at komme fra København til Hjørring, med et kort stop i Odense under vejs.

Kriminalitet.

Narkoforhandlerne skal vide, at deres forbrydelse med at ødelægge medborgere for livstid med deres varer sidestilles med forsøg på mord og straffes mindst ligeså hårdt. Det skal også gælde udlændinge, som fanges her i landet. En bankrøver eller en kidnapper skal ikke slippe med nogle få år i fængslet, og de mange tusinde unge kriminelle, som stjæler biler, begår småtyverier, begår røverier og lignende, skal heller ikke klare den med små betingede straffe. De skal ikke lukkes ud af fængslet igen dagen efter og få lejlighed til at grine op i hovedet på den politimand, som dagen før gjorde sin pligt.

Med den retspraksis vi har, ville selv et langt stærkere politikorps være magtesløs. Idealpartiet tror, at fængslerne er for bekvemme og livet der for underholdende. I alle fængsler bør alle fanger udføre produktivt arbejde og aflønnes med realistiske lønninger for deres indsats. Til gengæld skal de betale for opholdet, således at fængslerne i princippet betales af fangerne. Løslades en fange ved straffetidens afslutning med gæld til fængslet, kan han afdrage denne over en årrække. Imidlertid skal han gennem vejledning hjælpes tilbage til et liv som produktiv samfundsborger.

Fængselspersonalet må have de nødvendige beføjelser til at sikre, at farlige fanger ikke undslipper. Der bør tages mere hensyn til folk udenfor end til dem, som allerede alvorligt har forbrudt sig mod loven. Vi kan kun sikre et redeligt samfund, hvis vi holder livsfarlige elementer isoleret fra samfundet. I øvrigt burde de kortere fængselsstraffe kunne erstattes med meget store bøder, som eventuelt kunne betales over en årrække. Dette ville både være meget billigere for samfundet og sikkert virke betydelig mere præventivt. Hævnmotiver skal ud af dansk retspleje.

Vi skal have et renere og sundere Danmark.

Hvad naturen har givet os, må vi ikke forsmå og ødelægge, til skade for os selv. Imidlertid bør samfundet, indtil der er indført internationale konventioner om vedligeholdelse og rensning af drikkevand, kloakering og renovering, samt vedligeholdelse af vejnettet.

Sundhedstilstanden

Her i landet er vi allerede godt på vej til en styrkelse af og vi prøver løbende på yderligere at forbedre den. Imidlertid lider en stor del af befolkningen af forskellige ubehagelige og arbejdsnedsættende sygdomme og skavanker.

I øjeblikket kæmper lægeforeningen og sundhedsstyrelsen en hård og kompromisløs kamp, for at lægestanden skal bevare monopolet på sygdomsbekæmpelse – til trods for at titusinder af danskere, som tidligere led af alvorlige sygdomme, hvis helbredelse var opgivet af lægerne, fandt hjælp ved at gå til naturlæger, tage mineraler, eller give sig i kast med en anden behandling som ikke er uautoriseret af lægemonopolet. Vi støtter ideen bag reduktion og fjernelse af alle former for monopoler indenfor sygdomsbekæmpelsen.

Uddannelse

Lige fra børnene er ganske små, skal der gennem det offentlige uddannelsessystem sikres dem en orientering om samfundsstrukturen og problemer omkring lovgivningen samtidig med at alt hvad man lærer, i det offentlige skal være politisk neutralt.

Hvis det kan påvises, at en lærer giver en ensidig undervisning for bevidst at påvirke børnene i den ene eller anden retning, skal Læreren kunne drages til ansvar og eventuelt afskediges.

Vi går ind for en omstrukturering af underskolen, idet vi mener, de meget store kommuneskoler giver børnene en ringere ramme om undervisningen.

Til fremme af børnenes trivsel foretrækker vi mange små skoler.

Der bør indføres adgangsbegrænsning til visse studier, alt efter samfundets behov.

Det er jo en risiko for, at en overvældende overproduktion af bestemte kandidatgrupper kan medføre en social uro, som er helt uønsket. Siden Danmarks indtræden i EU skal man nok lægge større vægt på de faglige uddannelser, så der bliver en rigtig balance mellem de boglige og praktiske uddannelser.

Enhver elev under højere uddannelse skal have uddannelsesstøtte i form af SU og lån, forudsat han/hun passer sine studier, d. v. s. tager eksamen inden for normtiden.

Kulturpolitik.

Alle Radio og TV-monopoler skal ophæves. Der er sket en nærmest uoverskuelig udvikling inden for medieområdet eftersom DRs drift og programmer er overordentlige dyre i drift, foreslås det, at al ejendom tilhørende DR, vederlagsfrit overlades til en selvejende institution, som så til gengæld skal sørge for, at driften af radio og TV sker uden udgifter for hverken stat, lyttere eller seere.

Såvel den nye selvejende institution som eventuelle nye radio og Tv-selskaber skal frit kunne sælge reklametid.

Vi foreslår, at det kongelige teater vederlagsfrit overdrages en selvejende institution, som skal drive teatret fuld forståelse med kommerciel drift og synspunkter. Staten skal ikke mere yde årsgager til kunstnere. Staten bør kun støtte kunst gennem opkøb af færdig kunst. En kunstner må behandles som enhver anden selvstændig erhvervsdrivende, der arbejder for egen regning og risiko.

Afsnit 6.

Idealbevægelsens forenklede skattesystem.

Først en kort gennemgang:

Omsætningsskat og forandring af den danske afgifts struktur gør livet lettere, hvis mandatet tillader, så vil vi forandre hele strukturen på det danske samfund over en tolvårig periode, begyndende med indkomstskatterne, hvor vi bl.a. starter med en ændring af den nuværende indkomst skattelov, således at personbeskatningen bliver ens for alle på 45%, helt uden fradrag. Selskabs beskatningen bliver mellem 7,5 og 8,5% af selskabernes omsætning. (gælder både enkeltmands selskaber og A/S, APS, IS og IVS.) Også her bortfalder alle fradrag, bl.a. renter, nedskrivninger, opskrivninger, kontrahering mv. Alle skal betale omsætnings skat, på nær udviklings selskaber som ikke viderefakturerer deres produkter. Uden at sætte tal på, forventes det at provenuet til statskassen bliver det samme som det vi kender i dag, ved tilsvarende aktivitetsniveau.

Hele idéen bygger på at al unødige skat og afgifter afskaffes over den 12. årig periode.

Ejendom/grund, skatter erstattes med 30% skat af provenuet ved salg.

El/vandafgifter erstattes af en fast afgift på 30% af producentens fakturerede beløb.

Resterende afgifter på nær de 25% moms afvikles år for år over den 12 års periode. Moms afvikles i perioden fra år 9 til år 12. Kirkeskat forbliver en frivillig ordning som opkræves af den frie Folkekirke.

Afvikling af Skatter/afgifter skal modsvares med en reduktion af den offentlige sektor.

Det danske omkostningsniveau ligger i 2018 ca. 19% højere end f.eks. Tyskland. Eksempelvis koster et hus tilsvarende mere at bygge i Danmark.

Et af de ømme punkter bliver at finde metoden til sænke lønniveauet tilsvarende med faldet i omkostningerne. Det kan gøres på forskellige måder, uden at nedsætte købekraften, men det skal forhandles med arbejdsmarkedets parter.

Slut resultatet bliver: at ældre, syge og skolebørn/studerende får hævet aktivitets- og levestandarden med mere end 20% over den 12 års periode.

Endemålet er at, Lønmodtagerne ikke kommer til at betale mere end maks. 50% indkomstskat af deres løn, samtidig med at leveomkostningerne sænkes stærkt.

Virksomhedsskatten vil svare til niveau 2017. Til gengæld vil sænkningen af selskabernes omkostninger medføre fordele ved de foreslåede simplificeringer.

Idealbevægelsen 1. marts 2018:

Indledningsvis må man gøre sig et forhold ganske klart. Ligeegyldigt hvilket økonomisk politisk indgreb, man foretager, vil nogle borgere have gavn deraf og andre kommer til at lide under at skulle betale. Det at skære udgifter væk betragtes uløseligt når man ikke må træde nogen over tærne økonomisk. Ligeegyldigt hvor man ville spare, vil det altid gå ud over en bestemt gruppe borgere, og så var det kun overladt til pressen at hænge politikerne ud for at ville spare netop på denne gruppes bekostning. Så længe man ikke har pressen og en forstående offentlighed på sin side, vil enhver besparelse kunne blive udlagt som en grov uretfærdighed overfor de ramte. I

realiteten kan man kun skære budgetterede forhøjelser væk, som ingen rigtigt har glædet sig til endnu. De væsentligste besparelser på de rødes spareforslag er jo også netop udskydelse af nogle særdeles udgiftskrævende projekter, hvis indkomstkonskvenser ingen endnu har satset på.

Når man foreslår et nyt skattesystem, gør man op med alle det gamle systems provenuområder, satser og fradrag. Alle borgernes skattebetaling afhænger af netop deres individuelle situation. Ved at afskaffe en skat vil man gavne de, som betaler pågældende skat, medens de, der allerede er undtaget, vil tabe på skattens bortfald i alle tilfælde relativt. Ændrer man på en skattesats, fører man automatisk til en ny indkomspolitik til gavn for nogle og til skade for andre. Og stryger man et fradrag, vil kun de, som tidligere havde fordel af fradraget, vil nu lide tab ved ordningen. Ved det skattesystem, vil samtlige læsere sikkert føle sig ramt af visse ændringer og hjulpet af andre. Formålet med strukturændringen er jo at

spare penge og tid hos skatteyderne som helhed, og det er partiets overbevisning, at hele det foreslåede system har fået en sådan balance, at de fleste alt i alt vil føle sig meget bedre tilpas, priserne er lave, så det skal være muligt, at kun en voksen i familien behøver at gå på arbejde for at opretholde familien. Det giver frihed til barsel og ekstra lange ferier.

Visse demokratiske forsamlings og politikere bør tidligt i deres karriere instrueres i at man ikke må være med til at sætte spor som monumenter over den tid hvor de har deltaget i beslutningsprocessen. Dyre rådhus og teatre og musikhus bør kun kunne igangsættes dersom borgerne i den kommune hvor monumenterne opbygges kan stemme ja eller nej. Ofte kan den skatteprocent som kommunen præsterer slet ikke stå til måls med de nye bygninger og deres aktiviteter. Mange glemmer de reelle driftsudgifter, som borgerne senere hen kommer til at betale ekstra. En hver stor aktivitet skal opvejes imod hvad det koster borgerne i fremtiden.

Selvom Idealpartiet er tiltænkt som ståsted for den store middelklasse, tilsigter partiet på ingen måde at ramme hverken de økonomisk svage i samfundet eller de, som ved særlig flid, dygtighed og villighed til at påtage sig en risiko har været mere produktiv end gennemsnittet, og som derfor er berettiget til at tjene over det normale.

Det er almindeligt, at tilhørere af et foredrag bliver trætte og finder en sag kompliceret, hvis den indeholder mere end tre tanker. Derfor skal man bede læserne, når de skal bedømme, hvor kompliceret det foreslåede system er at tage i betragtning, at der ved systemets gennemførelse kan en lovgivning på en side afløse et system, som består af hundreder, måske tusinder af sider af love og bekendtgørelser, som er så indviklede, at en vejledning til udfyldelse af en almindelig selvangivelse fylder adskillige sider. Mange skatteydere må i dag søge assistance hos deres revisor, advokat eller skattemyndighederne. Det nye system vil ikke kræve nogen ekspertassistance – der vil hverken være nogle godt skjulte fordele eller huller at søge frem til.

Staten skal være eneste skatteopkræver. Da Regionerne som tidligere nævnt bør nedlægges. Kommunerne skal modtage deres andele af skattemidlerne i overensstemmelse med fordelingsnøgler som antal indbyggere og antal skolesøgende børn.

Ejendomsskatterne skal helt bortfalde og erstattes med 30% afgift af provenu ved salg. Provenuet beregnes som forskellen mellem købsprisen tillagt de sidste 5 års udgifter til renovering og istandsættelse i forhold til salgsprisen.

Eksempel: Ejendommens købspris Kr. 3,5 millioner. Tillægges Ombygning Kr. 500.000,-, i alt kr. 4,0 millioner. Salgspris Kr. 6,0 millioner fratrukket købspris og ombygning provenu Kr. 2,0 millioner. Skat 30 % af 2 millioner i alt betales skat Kr. 600.000,-.

Der skal ikke svares nogen form misundelsesskat såsom lejeværdi af bolig i egen ejendom, eller hvad man nu senere vil kalde den form for afgifter. Almindelige vedligeholdelsesudgifter skal ikke kunne fradrages.

Efter en tolvårig overgangsordning med nedtrapning, kan også fradragsretten for renter af privatgæld i parcelhuse bortfalde. En skattefordel for parcelhusejere på bekostning af lejere vil være afskaffet. Og borgere, som gennem et langt liv har betalt af på deres ejendom, skal ikke beskattes af den ikke realiserede formue, de har sparet op i deres hus, på nær hvis de sælger ejendommen hvor provenuet betales med de 30% afgift til staten.

Ejendomsskatternes og dermed ejendomsvurderingernes bortfald, medfører samtidig, at formueskatten bortfalder. Formuens afkastning beskattes efter de nye regler for arbejdsfrie indkomster.

For at ophjælpe danske virksomheders konkurrenceevne skal selskabsskatten i den sidste ende kunne bortfalde. Udenlandske selskaber vil herved miste deres skatte privilegium, hvorved selskaberne stilles lige. Opsparingen og dermed investeringerne fremmes. Også de selvstændige erhvervsdrivendes investeringer bør sættes i vejret. Selvfinansieringen vil stige væsentligt, dersom man kun beskatter løn og fortjeneste som tages ud af virksomheden. Alt, hvad der

bliver stående til brug for investering, skal først beskattes, når beløbet engang frigives, om ikke før så ved realisation af virksomheden. Hermed vil afskrivningsreglerne unødvendiggøres og afskrivningsfiduserne bortfalder.

Alle regler om særlig indkomstskat bortfalder.

Dersom alle personlige fradrag for bidrag, forsikringer, befordring, renter af privat gæld (midlertidigt undtagen pantegæld i fast ejendom) etc. Samt lønmodtager fradrag bortfalder, kan selvangivelsen helt undværes for samtlige skatteydere, som udelukkende er kildeskattebetalende lønmodtagere. Det er en skatteydere pligt at indsende regnskab, dersom han har oppebåret indtægt fra egen erhvervsvirksomhed eller egne tjenesteydelser. Snyderi skal straffes hårdt og hurtigt, frem for hvad der sker i øjeblikket.

Det er urimeligt, at folkepensionister skal holde sig væk fra arbejdsmarkedet, fordi de bliver hårdt ramt, når de tjener en ekstra skilling. Alle folkepensionister bør modtage den fulde folkepension skattefrit, uanset øvrig almindelig indkomst – derved vil mange af dem være interesserede i at have enten et heltids- eller deltidsjob.

Såvel produktion som livsmod vil blive bedre.

Det nye skattesystem skal stimulere borgerne indenfor alle samfundsgrupper, ikke blot folkepensionisterne, til at yde en ekstra arbejdsindsats.

Arbejdsfri indkomster som aktieudbytte, spilleindkomster og renter af indskud i pengeinstitutter, obligationer og pantebreve etc.

Kildebeskattes med 30 %. Idet renter af privat gæld, undtagen privat gæld i fast ejendom i en overgangsperiode, ikke mere skal kunne fradrages i indkomsten, kan det blive vanskeligt at finde frem til besidderne af fordringerne. Alle pantebreve, inklusive private, skal derfor administreres af et og samme bank depot.

Dette er et Skatte og afgiftssystem der ikke kan manipuleres med, og som vil forenkle og effektivisere både borgernes, statens og virksomhedernes hverdag.

Idealbevægelsens skatte målsætning

Borgernes betaling af indkomstskat er en nødvendighed for at opretholde et sundt og godt velfærds samfund. Skattebetalinger til samfundets fælleskasse skal dog begrænses til det absolut mindste og kun for at opretholde et velfungerende velfærdssamfund.

Vi foreslår, at danskerne over en periode på 12 år får ændret levevilkårene og skattesystemet så meget, at ingen dansker kommer til at betale mere end halvdelen af sin brutto indkomst til staten. Samtidig vil en konsekvens heraf, ende med at kunne reducere den offentlige sektor med 33%. Vi vil med et forenklet system kunne frigøre en masse unødvendige kontrol- og gentage funktioner.

Afgift og skatte ændringerne kan gennemføres gennem tre perioder på hver 4 år. I alt over 12 år.

Hvis vi alle private og virksomheder betaler skat af de beløb de omsætter, så vil skattesnyderiet blive begrænset til et minimum.

Nedskrivninger, afskrivninger, kontingenter og fradrag fjernes. Lønmodtagerne har gennem mange år betalt kildeskat med en jungle af fradrag som også forsvinder.

Planen og forenkling af alle skatter kan gennemføres efter følgende tidsplan.:

Periode 1. Skatteforenkling, omlægning selskabsskatten, fjernelse af visse afgifter

Periode 2. Endelig omlægning og fjernelse af moms og tilsvarende afgifter.

Periode 3. Tilretning, således at den direkte skat der betales, som en del af omsætningen, udgør efter år 5. 49% for alle lønmodtagere.

Virksomhederne betaler nærmere fastlagt skat under skattegruppe 1-30 %, af omsætningen uanset virksomhedstype. Den indledende fastsættelse af Skatteprocenten opgøres med vægt på indtjeningen i den seneste 3 års periode. Efter at skat har beregnet den aktuelle skatteprocent, skal virksomhederne hvert kvartal indberette omsætningen til Skat for perioden. Efterfølgende betaler virksomhederne omsætnings skat hvert kvartal fremover.

Eksempel 1: En lille virksomhed har de seneste 5 år haft et regnskabsmæssigt gennemsnitligt overskud på kr. 36.000,- ud af den seneste årsomsætning på 800.000,-. Virksomheden vil i første omgang blive skatte ansat under gruppe 4%, svarende til betaling af skat på Kr. 36.000,-/ år.

Eksempel 2: En større virksomhed har de seneste 5 år haft et regnskabsmæssigt gennemsnitligt overskud på kr. 10 millioner/år, ud af den seneste årsomsætning på kr. 100 millioner. virksomheden vil i første omgang blive skatte-ansat under gruppe 10 %, svarende til at betale kr. 10 millioner i skat/ år.

Der opereres fortsat med 2 virksomheds hovedgrupper:

Enkeltmandsvirksomheder, flerejervirksomheder APS, A/S, I/S, og IVS

Branchegrupper: Alle

Virksomhedernes skatteevne: Målet er, at Ingen virksomhed i fremtiden vil komme til at betale mere i skat end tidligere. Til gengæld vil det forenkede skatteopkrævnings system medføre, at virksomhedens interne regnskabsførelse bliver stærkt forenklet. Moms indbetalingerne bliver reduceret fra år otte og vil blive udfaset over perioden fra år 9. til år 12. i vor skatte forandrings plan. Skatten forfalder 45 dage efter hvert kvartals udløb.

Moms og afgifter har været væsentlige indtægter. De 223 milliarder som momsens indbragte til statskassen i 2017 medfører, at alle forretningsdrivende, uanset hvor de befinder sig i leverandørkæden, fra det 12. år i vor skatteplan slutter med at foretage månedlige eller kvartalslige afregninger til staten. Når momsens er fjernet, vil alle priserne falde med ca. 23%. Til dette fald skal tillægges provenuet fra alle de forskelligartede afgifter vi allerede, gennem vor skatteplan fik fjernet gennem de 12 år som er gået. Det vil ansået sænke priserne til et sted omkring 35%. Senere bliver vi nødsaget til at forhandle med arbejdsmarkedets parter om nedsættelse af lønningerne for at sikre at købekraften bevarer, samtidig med at samfundet fungerer optimalt.

Kortfattet eksempel på skatte forslaget:

Omsætningskat og forandring af den danske afgifts struktur vil gøre livet lettere:

Hvis vi får mandatet, så vil vi forandre hele strukturen for det danske samfund det skal ske over en tolvårig periode, begyndende med indkomstskatterne, hvor vi bl.a. ønsker at starte med en ændring af den nuværende indkomst skattelov, dækkende de første 8 år, at få personbeskatningen ned på 45%, helt uden fradrag.

Selskabsbeskatningen beregnes ud fra procentsatserne 1-30 % (gælder både enkeltmands selskaber og A/S, APS, IS og IVS.) Her bortfalder alle fradrag, bl.a. renter, nedskrivninger, opskrivninger, kontrahering mv. Alle skal betale omsætnings kat. Udviklings selskaber som R&D og forskning betaler først skat den dag de sælger projektet eller det produkt som de har færdigudviklet.

Uden at sætte tal på, forventes det at provenuet til statskassen bliver stort nok til at kunne bære alle statsudgifterne i årene fremover.

Hele idéen bygger på at al unødige skat og afgifter afskaffes over den foreslåede 12. års periode.

Ejendom/grund, skatter erstattes med 30% skat af provenuet ved salg af ejendommen.

El/vandafgifter erstattes af en fast afgift på 30% af vandværkets fakturerede pris.

Resterende afgifter på nær de 25% moms som afvikles år 9-12.

Kirkeskat forbliver en frivillig ordning som opkræves af den frie Folkekirke.

Afvikling af Skatter/afgifter modsvares med en reduktion af den offentlige sektor.

Det danske omkostningsniveau ligger i 2018 ca. 17% højere end f.eks. Tyskland. Eksempelvis koster et Tysk hus tilsvarende mere at bygge i Danmark.

Et af de ømme punkter bliver at finde metoden til sænke lønniveauet tilsvarende med faldet i priserne. Det kan gøres på forskellige måder, uden at nedsætte købekraften, det skal forhandles med arbejdsmarkedets parter.

Slut resultatet bliver: at ældre, syge og skolebørn/studerende får hævet aktivitets- og levestandarden med mere end 15% over den foreslåede 12 års periode.

Endemålet er at, Lønmodtagerne ikke kommer til at betale mere end maks. 49% indkomstskat af deres løn, samtidig med at leveomkostningerne sænkes stærkt.

Virksomhedsskatten vil tage udgang i netto indtægt 2017, minus afskrivninger, nedskrivninger, renter og gæld. Til gengæld vil

sænkningen af selskabernes omkostninger medføre økonomiske fordele.

Idealpartiet 1. marts 2018

Afsnit 7.

forslag fra borgerne til et bedre Danmark:

Løbende skal regeringen indsamle borgerforslag til forbedringer. Et lille læserindlæg i et dagblad stod der: Et af de vigtigste områder i enhver virksomhed eller i et departement, er at registrere og fordele den indkomne post uanset om den er budbragt, breve, e-mails eller telefax. Fordele den indkomne post. Det er her nogle borgeres problemer opstår. Her skal der være kompetente folk til at fordele posten på såvel sager som de enkelte sagsbehandlere. Dette var et lille borgerbidrag, men det er relevant og bør tages seriøst

Indførelse af reelt demokrati

Embedsmændenes magt indenfor de folkevalgte forsamlinger skal mindskes. Det blev tidligere nævnt, at embedsmandsvældet umuliggør et demokratisk styre. I dag bestemmer embedsmændene over lovgivningsarbejdet, dels fordi de har privilegier, der gør det enklere for dem at blive frigjort til politiske arbejde, dels fordi samfundet er blevet så kompliceret at overskue, at politikerne i alle sager må støtte sig til embedsmændenes »ekspertise«.

Man må gå til ondets rod for at fravriste embedsmændene deres uretfærdige og uhensigtsmæssige magt. Dels bør tjenestemænd kun ansættes på åremåls-kontrakter, med klar beskrivelse af ansvarsområde og inhabilitets områder. Hvis en embedsmand/kvinde vil arbejde politisk, skal de kunne frigøres fra deres ansættelse med omgående virkning. Det politiske arbejde forenkles i en sådan grad, at det ikke mere bliver nødvendigt at rette sig efter embedsmændenes vilje, når der skal forberedes en lov. Besidder de offentligt ansatte en særlig sagkundskab, skal de selvfølgelig høres, men hverken

folketing, ministre eller kommunalbestyrelser skal i fremtiden være i lommen på dem.

I vore dage tales der om, at det højst tager departementscheferne tre måneder at afrette de nye ministre. En minister, der søger at gå sine egne veje, kan simpelthen ikke få sine beslutninger ført ud i livet. Embedsmændene skal nok få ham i en sådan klemme, at han opgiver sin enegang.

Nogle folketingsmedlemmer har endog nævnt, at det øjensynligt er ministeriet, som regerer ministeren og ikke, som det burde være, omvendt.

Embedsmænd skal selvfølgelig til stadighed kunne stemme til og lade sig repræsentere i de folkevalgte forsamlinger, ligesom alle andre borgere, men de må så frasige sig deres ansættelse som embedsmænd.

Reorganisation af folketing og kommunalbestyrelser

Men der er andre grunde til, at demokratiet arbejder så dårligt her til lands. De politiske partiers interne disciplin er blevet for stærk. De enkelte medlemmer styres ofte af en stærk partidisciplin, således at deres egne standpunkter bliver undertrykt af partiets ideologiske program. Dette er i strid med Grundloven og bør overvåges af Folketingets formand som skal bryde ind og retvise medlemmerne, hvis det konstateres at den enkelte ikke kan handle efter sin egen overbevisning

De fleste af funktionerne, som det offentlige støtter, skal selvfølgelig stadig kunne opretholdes, men finansieringen kan ordnes mere rationelt. Nu siger det sig selv, at man ikke pludselig kan fratage f.eks. børnehaver og vuggestuer deres tilskud og ellers lade fem være lige. Forældrene skal stadig have mulighed for at få deres børn anbragt på forsvarlig vis, når de har travlt med deres arbejde, og de skal også have

de økonomiske budgetter til at passe. Folk skal beskyttes mod politisk overforbrug og forkerte beslutninger.

Lønninger indirekte til politikere og offentlige ansatte:

Dette afsnit trænger til en grundig forandring.

Mange af Folketingsmedlemmer får kr. 22000 skattefri kroner udbetalt om måneden, oveni deres løn på kr. 50.000,- pr måned. Det er kun et spørgsmål om hvor stor afstand de har fra deres bolig til Folketinget. Herudover får de gratis fly, taxi og togbilletter rundt i hele Danmark. Folketingsmedlemmernes pension har også været til debat flere gange fordi mange borgere kan ikke forstå hvorfor folketingsmedlemmer skal have så store privilegier for at sidde i Folketinget, at de kan gå på pension flere år før de almindelige borgere. Politiker Pensionen er også meget højere end folkepensionen til borgere der har knoklet gennem 50 år for at få det til at hænge sammen. Det værste ved en del af folketingsmedlemmerne er at sidder der inde i mere end år og spærrer adgangen for nye dynamiske unge politikere. En adgangs begrænsning skal indføres, således, at intet folketingsmedlem kan sidde i mere 10 år på taburetten, så skal de erstattes af deres suppleant. Er man minister, så kan man sidde den aftalte ministerperiode ud.

Sæt funktionærloven til at vogte ansattes og politikernes muligheder for gennemførelse af overtrædelser.

Hvert fjerde år forhandles der løn med de offentlig ansatte. Som udgangspunkt er det fastsat at lønningerne hos offentlig ansatte skal svare til lignende job på det private arbejdsmarked. Fra tid til anden kan de offentlige organisationer starte konflikter med de offentlige arbejdsgivere, lederne og politikerne i det offentlige system. Det siger sig selv, at det offentlige ikke må være lønførende i forhold til det private arbejdsmarked. Der har dog vist sig en tendens, hvor svage politikere har ansat nyt personale til støtte for dem selv, med uhyrlige

lønninger og opsigelses ordninger som ikke hører hjemme hos offentlige ansatte. Tag eksemplet hvor politikerne har ansat en hær af spindoktorer i millionklassen. Disse total unødvendige skjolde som politikerne stiller foran sig, gavner ingen, men fjerner og drejer politikerens eget syn på enhver sag, så man slet ikke kan kende politikerens egen opfattelse af den politik han/hun står for. Det bør forbydes, at politikerne kan ansætte spindoktorer på borgernes regning. Hvis de ikke selv kan formulere deres egne politiske holdninger, så må de stå af ræset og overlade deres post til suppleanten. De har jo hver en sekretær til at aflaste dem i forvejen. Sidst bevilgede et flertal 30 millioner ekstra så de kunne trække ekstra hjælp fra psykologer og andre specialuddannede, til at hjælpe dem med til at de kan foreslå mere komplicerede nye love til vedtagelse. Man må sige, at politikerne er gode til at vedtage nye forslag som utvivlsomt støtter dem selv, men som desværre kun trækker penge op af borgernes lommer og skaber politikerlede. En anden ting er at alle der ansættes i offentlige job bør underlægges funktionærlovens bestemmelser med de samme regler som gælder for det private arbejdsmarked. Dette vil medføre at de rigtige folk bliver ansat til den rigtige løn.

Da man besluttede at oprette Moderniseringsstyrelsen, så regnede den daværende regerings chefforhandler finansminister Bjarne Corydon med, at man over tid, ville opnå en mere rationel ledelse af alle stats- og kommune kontorerne.

Når akademiker og tjenestemandorganisationerne nu forhandler med Moderniseringsstyrelsen i stedet for Lønningsdepartementet om løn og arbejdsvilkår, så kan det stadig ikke undgås at det er embedsmændene der selv bestemmer hvor meget de skal have i løn, hvilket kan blive opfattet som en uretfærdighed over for de personer som endnu arbejder udenfor det offentlige erhverv. Embedsmændene anfører ofte til deres forsvar, at det er nødvendigt at give gode lønninger til de offentligt ansatte for overhovedet at få kvalificeret personale ansat i det offentlige. Det kan godt opfattes rigtigt, men det er så til gengæld

vigtigt, at normerne for fastsættelse af løn i et offentligt job kan varieres efter kvalifikationer og ikke efter hvem tilfældigheder, kolleger og intriger har begunstiget. Offentlig løn kan aldrig fastsættes efter markedsvilkårene, men alene efter jobbet kvalifikationsvurdering i sværhedsgrad og løn.

Statens arbejdsområde skal ikke kunne løse overenskomstproblemer ved at strejke eller udsende lockout, i lighed med arbejdsmarkedets regler om konflikt. Her må der oprettes et nævn som kan forhandle med parterne om en mindelig løsning, som kunne gå ud på, at offentlig ansattes løn skal reguleres i forhold til det private arbejdsmarkeds lønudvikling hvert andet år, således at de offentlige lønninger hvert andet år reguleres efter arbejdsmarkedets lønstigninger eller fald.

Selvstyret og demokratiet i de danske kommuner er under nedbrydning og i krise. Centraliseret statsstyre og et potentielt kommunalt kollaps venter forude:

Hvis vi foretager empiriske og teoretiske analyser af kommunerne, så ser vi straks, hvordan stat og regeringer i Danmark har valgt at afmontere vigtige dele af det kommunale selvstyre og demokrati.

Magten rykker sig

udviklingen af kommunestyret set i tre faser: opbygningsfasen af den kommunale velfærdsstat fra 1960'erne, moderniserings- og New Public Management-fasen i 1980'erne og 1990'erne samt den seneste og tredje fase af kommunestyret betegnet som en post NPM- eller centraliseringsfase fra begyndelsen af det nye årtusinde med strukturreformen 2005-2007 som den foreløbige kulmination.

Der er i den forbindelse set på, om og i hvilket omfang autoritære træk gennemtrænger det kommunalpolitiske system. Balancen mellem de tre magtformer, suverænitet, disciplin og sikkerhed, som er overtaget fra økonomen Foucault, har forskubbet sig igennem perioden

Kommunerne har mistet friheden

Mens sikkerhed var en vigtig ingrediens i magtudøvelsen i den første fase, den kommunale velfærdsstats opbygning, skal det også noteres, at uden en stærk, suveræn magt kunne en så omfattende reform ikke være blevet gennemført. Den liberale velfærdsstat havde blandt andet decentralisering og kommunalt selvstyre inden for rammerne af en velfærdsstat som dominerende temaer. Den kommunale velfærdsstat var en konstruktion, hvor velfærdsforvaltningen helt overvejende blev en kommunal opgave. Modellen var baseret på et såkaldt historisk kompromis mellem de to største kommunale partier, Socialdemokratiet og Venstre.

Med væksten i den sociale service, nye institutioner og så videre blev størstedelen af de offentlige udgifter kommunale, samtidig med at den

kommunale selvfinansieringsandel voksede. Kommunen blev den største arbejdsgiver i samtlige amter/Regioner

Men i den seneste fase, og specielt efter 2007, er den relative autonomi for kommunerne nærmest væk, og det suveræne magtprincip har domineret sammen med disciplineringsprincippet. Desuden er det liberale islæt i den kommunale velfærdsstat blevet væsentligt reduceret.

Staten har taget kontrollen

De senere år er der sket en omfattende ændring af velfærdsstaten og ikke mindst af det kommunale selvstyre. Disse ændringer omfatter især re-centralisering af kommunale og decentrale løsninger. Det gælder omfattende indskrænkninger i det kommunale demokrati ved nedlæggelsen af amtskommunerne og indførelse af regioner direkte underlagt statslig økonomisk kontrol og uden eget mandat. Ikke mindst den kommunale økonomi er nu direkte underlagt statslig kontrol. En række andre statslige indgreb har undermineret det lokale selvstyre og demokrati, og den Europæiske Traktat om Lokal Selvstyre fra 1986 er blevet overtrådt og påklaget af Europarådet.

Et halvt århundredes arbejde

En af de største ændringer af det danske samfund i de senere år har været nedbrydningen af det kommunale selvstyre. Kommunestyret har ellers været en vigtig del af det danske samfund siden grundloven i 1849. Kommunestyret blev anset som en demokratisk rettighed med frie valg, egen økonomi og egen forvaltning.

Dette blev styrket af demokratiske reformer over mange årtier. De mest omfattende reformer skete i årene omkring 1970, hvor moderne kommuner med kommunalbestyrelser og med talrige velfærdsstatslige opgaver bistået af professionelle forvaltninger blev indført over hele landet. Samtidig blev 14 amtskommuner, der dækkede både by og land, oprettet efter samme principper som for kommunerne.

Kommunerne gjorde os mere lige

Den kommunale velfærdsstat var lighedsskabende på grund af dens betoning af universalisme og økonomisk omfordeling. Udviklingen af den kommunale sektor var i sig selv med til at skabe en større lighed både horisontalt, det vil sige imellem kommuner og forskellige egne af landet, og vertikalt, hvilket vil sige imellem generationer. Den forøgede horisontale lighed skyldtes opbygningen af kommunale forvaltninger omfattende de gamle sognekommuner uden nogen nævneværdig kommunal beskæftigelse. Den vertikale udligning skyldtes fremvæksten af socialpolitiske foranstaltninger, der blandt andet forbedrede forholdene for børn og ældre. Uligheden i samfundet er vokset igennem de senere år, ligesom antallet af fattige er vokset betydeligt. Uligheden målt ved den såkaldte Gini-koefficient, der går fra 0,0 fuld lighed til 1,0 fuld ulighed, voksede igennem tiåret 2002 til 2012 fra 0,23 til 0,28, mens antallet af fattige steg fra 20.000 til 44.000 ifølge Arbejderbevægelsens Erhvervsråd 2015.

Centraliseringen og nedbrydningen af den kommunale velfærdsstat sammen med generelle social- og skattepolitiske tiltag synes således at have medvirket til de senere års forøgelse af den sociale ulighed i samfundet.

Del og hersk

Arbejdsdelingen mellem amter og kommuner var enkel og logisk: Kommunerne tog sig af de lokale opgaver, mens amterne tog sig af de større og mere komplicerede opgaver såsom sygehuse og gymnasier. Kommuner og amter blev grundlaget for den danske eller nordiske velfærdsstat, der byggede på et bredt spektrum af skattefinansierede serviceydelser organiseret lokalt. Man har i den forbindelse talt om den kommunale velfærdsstat, som administrerede størstedelen af de offentlige budgetter til finansiering af den offentlige velfærd. I befolkningen var der stor opslutning og tilfredshed med kommunestyret, viser en række interview- undersøgelser, og politisk var der gennemgående bred opbakning på nationalt plan. Socialdemokraterne fik social velfærd, godt skolevæsen og sundhed samt en aktiv arbejdsmarkedspolitik. Venstre fik decentraliseringsprincippet med selvstyretanken.

Det økonomiske fundament vakler

Større byer som for eksempel Roskilde fik stor gavn af det nye kommunestyre både på det amtslige og det kommunale plan. Et velfungerende sygehus og en stærk sundhedssektor dannede sammen

med lokale og regionale uddannelses- institutioner rammen om byen som velfærdssamfund. Der skete en massiv overflytning af statslige opgaver til kommuner og amter.

Imidlertid samlede der sig sorte skyer på himlen over det kommunale selvstyre, og det drejede sig i første omgang om økonomien. På trods af, at Danmark i 1986 havde undertegnet den europæiske traktat om kommunalt selvstyre, der skulle sikre kommunalt demokrati, egne kommunale finanser, lokalt styret service samt egne forvaltninger, kom der stadig flere økonomiske indgreb.

Selvstyret fik dødsstødet af Strukturreformen

Helt galt for selvstyret gik det, da den daværende KV-regering, sammen med Dansk Folkeparti gennemførte en såkaldt strukturreform efterfulgt af en budgetlov samt andre indgreb på blandt andet det sociale område og arbejdsmarkedsområdet.

Med Strukturreformen blev amtskommunerne nedlagt, og der kom i stedet regioner uden eget selvstyre, det viste sige uden egne finanser og med snævert afgrænsede og detailstyrede ansvarsopgaver. Europarådet klagede over traktatbruddet, men fik det svar fra regeringen, at traktaten kun vedrørte primærkommunerne. Meget usædvanligt blev reformen gennemført af det snævest mulige flertal i Folketinget. For regionerne blev det økonomiske og det politiske ansvar adskilt, hvilket normalt anses for at være i direkte strid med det demokratiske styres grundprincipper. Med den efterfølgende

budgetlov blev de kommunale finanser direkte underlagt finansministeriets kontrol, og lokal planlægning og budgettering blev derved stærkt begrænset. Med andre indgreb som loven om socialt tilsyn er nogen kommuner nu sat til at overvåge og styre andre, hvilket også er ganske underligt. Da rød blok fik regeringsmagten opgav man at rulle strukturreformen tilbage. Blå blok har nu fortsat indskrænkningerne af de kommunale finanser.

Økonomistyring trumfede det nære demokrati

Der er mange, lokale ulemper ved indskrænkningerne af det kommunale selvstyre som følge af strukturreformen. Man er endt med for store enheder, som man fejlagtigt argumenterede for ville være billigere. Det er aldrig dokumenteret. Tværtimod!

I Roskilde er det rigtig upraktisk og dyrt for mere end 100.000 personer, at akutmodtagelsen tilsyneladende helt skal afskaffes. Det er en dyr og dårlig løsning for borgerne og et sundhedspolitisk tilbageskridt, og det er en direkte konsekvens af strukturreformens fjernelse af nærhedsprincippet.

Centralisering og statsstyre har præget de senere års politik i Danmark, og den allerseneste udvikling peger i samme retning. Mens kommunerne nedskæres med tusinder af ansatte, og amterne er nedlagt, kommer regeringen med en plan om udflytning af godt 3.000 statsansatte. Disse udflytninger er af statsorganer og har ikke noget at gøre med balance og styrkelse af det nære. Dette ville være opnået,

hvis regionerne havde fået demokratiske arbejdsvilkår, og hvis kommunerne ikke var tvunget ind under en massiv og detaljeret økonomistyring.

Resultatet taler for sig selv: Vi behøver ikke længere kommunerne, staten kan sagtens styre de små kommunecentre som vil stå tilbage når det kommunale selvstyre er fjernet til fordel for en administrativ løsning overvåget af ministeriet.

Afskaffelsen af kommunalpolitikere og en del unødvendige embedsmænd vil gøre livet mere enkelt for de lokalboende borgere. Alle vil blive behandlet lige, uanset om man går i skole, eller sidder på plejehjem. Danske borgere vil altid være garanteret en minimumbehandling og støtte fra staten.

Mange offentlige ansatte mangler et incitament til at videreudanne og dygtiggøre sig. Det stive lønsystem vi har i dag koster samfundet meget store summer. Alle kollektive aftaler mellem akademiker- og tjenestemænd-organisationerne bør sættes ud af kraft. Embedsmændene har sat sig på retten til at sikre sig selv, ligesom folketingsmedlemmerne bestemmer over deres egen løn og arbejdstid. Disse selvbestaltede magtbeføjelser bør fjernes og lægges ind under funktionærloven, hvis system åbenlyst kan bedømme om loven er blevet overtrådt eller overholdt i en hver konflikt. Denne enkle sanering vil kunne spare mange penge og det offentlige vil kunne skaffe alle de nye rigtige folk, til den rigtige løn. Bedst af alt, i Danmark skal vi alle være lige efter loven og lovbrud straffes hårdt.

Den offentlige forvaltning skal rationaliseres og omlægges:

Når embedsmænd overflødiggøres ved fyring eller rationaliseringer, vil man selvfølgelig sørge for at de mange som har gjort en samvittighedsfuld indsats kan blive genansat i andre funktioner. Det er fair nok at give embedsmændenes ledere skylden for det svigt der har medført at den offentlige sektor er vokset alt for meget. Der burde være indført et ansættelsesstop allerede ved kommunesammenlægningen (Reformen) i 2007. Her havde embedsmændene regnet ud, at det ville medføre besparelser på 10% eller mere og da dungode politikere regnede tallene efter, kom de til yderlige besparelser ved sammenlægningen. Resultatet blev at det blev 10% dyrere, at fjerne den sidste rest af selvstændige kommuner, hvor folk kendte hinanden og deres politikere. Nu blev der flere steder sammenlagt kommuner som ikke havde det nødvendige fællesskab for en samlet og god fremtid. De nuværende 98 kommuner er blevet for store til, at borgerne kender hinanden og det gælder også kendskabet til politikerne og embedsmændene som ofte er placeret langt fra borgerne. En tilbagejustering til den forrige kommune sammensætning er på programmet og bør gennemføres hurtigst muligt.

Værdien af de særlige tjenestemandfordele vil blive forringet i forhold til andre befolkningsgruppers økonomiske betingelser.

Sagen om Tjenestemand aspiranter som blev indført i 1972 opsiges med begrundelsen, at man i samfundet efterhånden har indført standardiserede uddannelser som opfylder mange internationale krav. Derfor må staten indrette sig på at ansætte nye medarbejdere ud fra de uddannelser der findes i det civile liv.

Man må satse på at gå frem efter den tommelfingerregel, at man afskediger de kontraktansatte og tjenestemand aspiranterne, som arbejder i administrative stillinger, og til gengæld lader de lediggjorte tjenestemænd udfylde de huller, som stadig skal holdes åbne. Men det må forudses, at der kan opstå endog meget betydelige problemer

herved. Det er sandsynligvis ofte netop tjenestemændene, som er lidt stive i deres tankevirke, og som har svært ved at omstille sig til de nye rationelle og effektive arbejdsprocesser. Tjenestemændene må nok bedømmes individuelt. De, der skønnes at kunne omstille sig til de nye forhold, fortsætter deres virke og aflønnes fortsat i overensstemmelse med tjenestemandsansættelsens vilkår eller, hvis de kan overtales dertil, i overensstemmelse med de nye ansættelsesprincipper. Og det bliver vel navnlig mange chefer som vil have svært ved at omstille sig til nye tider.

Ved at sætte sig ind i og arbejde loyalt for det nye system, kræves det at man må fjerne alle embedsmænd/kvinder fra deres stillinger. Hvad skal der så ske med alle de afskedigede? Det bliver nok mest for de privatansatte, de vil nok næsten alle blive tilbudt et mere produktivt job. Det bliver også nemt nok for de kontraktansatte og tjenestemandaspiranterne. De skal selvfølgelig have deres kontraktlige varsel med løn, men de vil så godt som alle være såvel psykisk som fagligt forberedte på den situation, at de en skønne dag kunne miste deres stilling.

Muligvis skal de tilbydes en kort omskoling. De lediggjorte tjenestemænd vil man selvfølgelig være interesseret i at komme af med, med mindst muligt tab. Man kunne foreslå dem en lille handel. Hvis de sagde deres stilling op, kunne de fra og med' fratrædelsesdagen indtil pensionsalderen modtage f.eks. en fjerdedel af deres normale løn som vederlag for, at de frivilligt trækker sig tilbage. Hermed ville de stå frit til at tage enhver ny stilling hvor som helst eller holde fri og bosætte sig, hvor de ville. De ville selvfølgelig til stadighed kunne modtage den pension, de har gjort dem berettiget til. En sådan ordning kunne betale sig for alle parter. De tjenestemænd, som ikke ville modtage dette tilbud om frivillig fratræden, skulle naturligvis til stadighed have ret til at modtage deres løn i overensstemmelse med tjenestemandsansættelsen, men de skulle ikke have mulighed for samtidig at holde fri og eventuelt tage anden lønnet beskæftigelse eller blot nyde livet i ind- eller udland. Hvis dette var muligt, ville mange svage sjæle slet ikke gøre en alvorlig indsats for at

finde en anden varig løsning på samfundets og deres egne fælles problemer. Hvis de insisterer på at beholde tjenstemandsansættelsens goder, må de møde på et kontor den normerede arbejdstid – uden at komme for sent om morgenen, holde lange pauser, eller gå tidligt om eftermiddagen – og der blot sidde og skrive breve til hinanden. Det vil være en tam tilværelse, særdeles uproduktiv og utilfredsstillende for alle parter, men den er simpelthen en nødvendighed. Kun på den måde vil samfundet være i stand til at holde det spild så lavt som muligt, som naturligt vil fremkomme på grund af de mange privilegerede tjenstemænds forældede ansættelsesforhold. Ingen skulle på ventepenge eller førtidspension. Hele ventepenge systemet skal fuldstændig afskaffes. I øvrigt ville det næppe gå så galt, at et større antal tjenstemænd skulle sidde og spille deres tid på et sådant »ventekontor«. Der er jo til stadighed naturlig afgang af ansatte, og de ventende tjenstemænd ville jo blive de første til at blive vurderet, om de kunne anvendes på de ledige poster. Så før eller siden skulle alle egnede nok komme på deres rette hylder igen.

Det skal endnu engang pointeres, at det ikke skal være muligt for nogen tjenstemand at hæve hele den normale løn og ikke møde på arbejde. Det ville være alt for fristende ikke at yde en indsats for at finde en anden stilling. Tænk hvor tillokkende det kunne være at købe et hus i syden og leve der som en konge for de danske skatteyderes midler – og dette ville føles endnu mere urimeligt i de tilfælde, hvor tjenstemanden selv havde gjort sig så umulig, at det offentlige vægtede sig ved at overføre ham til et fornuftigt stykke arbejde. Ville det være umuligt for alle de frigjorte tidligere offentligt ansatte at finde stillinger udenfor det offentlige? Der ville jo dog være en del, navnlig blandt de tjenstemandsansatte, som slet ikke var forberedt til at varetage en stilling indenfor det dynamiske erhvervsliv, hvor der navnlig i chefstillingerne stilles store krav til omtanke og effektivitet. Selvfølgelig skulle nogle på efteruddannelseskursus, men sådanne kunne sagtens iværksættes, og hele omstillingen skulle jo dog sikre efter et passende varsel. Men ville der være stillinger nok? Så afgjort ja. Når

erhvervene pludselig fik så uhyre meget bedre kår at arbejde under, ville masser af bedrifter hurtigt udvide deres virksomhed, ligesom mange borgere ville forsøge lykken som nye selvstændige.

Mange virksomheder ville måske være interesseret i at indføre syvdagesdrift eller i hvert fald skifteholdsdrift, og dette ville selvfølgelig betyde en kraftig udvidelse af arbejdstilbuddene. Der ville i løbet af få måneder opstå mere end det antal nye stillinger for at beskæftige de lediggjorte. Erhvervene skulle nok stille med al deres opfindsomhed og foretagsomhed, når de ville føle sig forvissede om, at der forelå nye muligheder for at skabe nyt og bedre muligheder for, at udvikle sig uden snærende bånd, spare ærgrelser og omkostninger, tjene flere penge og gå en nemmere og friere tilværelse i møde. Der ville opstå kortvarige omstillingsvanskeligheder for nogle, men problemerne ville hurtigt blive overvundet, til gavn for alle i samfundet, de forhenværende offentligt ansatte indbefattet.

Sygefraværet hos embedsmænd/kvinder skal nødvendigvis sættes ned, 15-20% er meget i overkanten.

Den værste tjenestemandsforsøelse vi har set i nyere tid:

Skattesagen Hvor 9 skatteministre efter hinanden ser ud til at blive anklaget for uduelighed. Hvis man forsøger at skabe sig et overblik over hvad der skete, så ser det ud til, at ulykkerne starter med kommunesammenlægningen, hvor små velfungerende kommuner blev slået sammen til, for borgerne, uoverskuelige enheder. At fjerne nærdemokratiet for senere at fratage kommunerne skattekontrollen og inddrivelse af skatten medførte, at politikerne og embedsmændene kunne dække sig under den store uigennemsigtlighed som, helt frem til i dag har udvisket mange af de sammenhænge som vi ikke længere kan kontrollere. Politikerne og embedsmændene har lullet sig i søvn sammen med uoverskueligheden om nedskæringer hos Skat og opførsel af super sygehuse til ukontrollable milliarder. Indtil nu bærer

alle politikerne skylden for de problemer vi sopper rundt i. At forsøge, dække for helheden ved at anklage hele 9 uduelige skatteministre for svigt og manglende overblik. Det vil ikke få borgerne til at føle tilfredshed før hele dette store tab på 15 milliarder, hvor embedsmænd og politikere glemte at kontrollere udbetalinger på 15 milliarder kroner til svindlere ude i verden.

Hvor der er sat mennesker til at kontrollere andre mennesker vil der altid kunne snydes. Den menneskelige natur er let at bevæge og forandre i forkert retning. Dermed ikke sagt, at alle er påvirkelige i kriminel retning.

Afsnit 8.

Forbedret og hurtigere kommunikation vil medføre hurtigere og bedre udvikling af samfundet.

Indførsel af hurtigt og gratis internet over hele landet vil automatisk medføre en hurtigere udvikling af landet som helhed, men især for de fjerntliggende områder vil udviklingen kunne afstedkomme etablering af nye virksomhedsformer specielt indenfor liberale hjemmeerhverv som nu kan placere sig hvor i naturen som kommunen har tilladt beboelser. Det værd at huske, at i 1983 kæmpede både Postvæsenet og telefonselskaberne om retten til at nedlægge fiberkabler i hver sin side af mange vejstrækninger. Man brugte den gang argumentet, ”at det var vigtigt, at få hurtige kommutations hastigheder rundt om i hele Danmark. Siden hen mente løbende regeringer, at hastighederne skulle sættes i vejret, men for at skulle betale for udviklingen, ventede på til, at det private erhvervsliv udviklede teknologien. Man taler stadig om at forøge hastigheden, men regeringens hastighed for at gennemføre fibernet projektet er indtil videre langsommere end den digitale hastighed man ønsker at opnå som hastigheds mål for hele Danmark.

Folketinget er blevet for stort og kompliceret.

Da Grundloven blev vedtaget i 1849, regnede man ikke med at de senere politiske forsamlinger ville gøre lovgivningen så kompliceret for dem selv, at man nogle gange må bruge alt for meget tid på at beregne de juridiske og økonomiske konsekvenser som en ny- eller korrektion af en lov medfører. Blandt de som befolkningen vælger som kandidater til at sidde og beslutte landets politik i Folketinget ser vurderingen af anvendelsesmulighederne, omsat til evner således ud:

30% er levebrødspolitikere. De har altid genvalg på deres væsentligste dagsordenen.

20% har en baggrund som gør dem i stand til at overskue konsekvenserne af en lov.

40% er medløbere og stemmekvæg for partiforeningens ideologiske befalinger.

10% er absolut ikke velegnet som Folketingsmedlemmer og burde have gennemgået en egnetheds test før de blev opstillet.

Det kan herfor være en løsning at nedsætte antallet af medlemmer af tinget til i alt 99 medlemmer. Nogle vil mene, at man på grund af den store belastning som gennemførelsen af de alt for mange lovforslag medfører, skal sætte medlemsantallet op med 99. Det vil bare medføre, at der sættes endnu flere lovforslag i gang og at der ansættes endnu flere juridiske/økonomiske hjælpere til at bistå de medlemmer som ikke forstår hvad et lovforslag medfører af fordele og ulemper for befolkningen. Et yderligere antal spindoktorer vil utvivlsomt være nødvendigt for at politikerne kan forklare befolkningen "de helt rigtige sammenhænge". Vi mangler en flaskehals som kan forhindre hastigheden af gennemførte lovforslag på en måde så det står klart for politikerne, at desto færre love de haster gennem lovgivningskarrusellen, desto mere tid får de til at tænke sig om og overveje det enkelte lovforslags betydning og ulemper for alle andre end dem selv.

Folketingets medlemmer gør sig alt for ofte inhabile i lovgivningsarbejdet.

Inhabilitet forekommer ofte når medlemmerne beslutter sig for at gennemføre love som tilgodeser dem selv i forbindelse med tilskud til valghandlinger og andre aktiviteter som går ud på at støtte politiske kammerater rundt om i landet i de forskellige partiforeninger i kommunerne. Da de vedtog partistøtteloven, mistede alle daværende

og nuværende medlemmer deres mødom, hvis de da nogen sinde havde haft en politisk mødom. Denne lov er noget at det mest sjuskede der nogensinde er behandlet i Folketingets snart 250-årige historie. Fremover bør der nedsættes et inhabilitetsudvalg som skal medføre at medlemmerne stoppes hver gang de forsøger at gennemføre forslag som gør dem inhabile i henhold til de regler som er gældende i hele det civile samfund herunder foreninger, kommuner og Regioner. Lovgivningen må aldrig blive et "tag selv bord".

Danmarks kommuner bør sammenlægges til en eller højst fem kommuner i alt.

Kommunerne koster danskerne formuer at opretholde. De regeres af middelmådige ledere som før de blev valgt, for manges vedkommende ikke havde en belastende fortid, eller som af politiske årsager blev sat øverst på valglisten for at holde konkurrenter ude. Fakta er, at kun ganske få havde erfaring og evner til at styre en stor og indviklet kommunal forvaltning. Den udvikling som vi gennem de sidste mange år har oplevet har medført en overbygning af chefer og direktører som ingen tidligere havde set komme. Denne overbygning er udtryk for mange ting, men først og fremmest fordi mange af kommunalpolitikkerne mangler erfaring og uddannelse. Det er så lettere at bygge et beskyttende lag over sig. Så er der altid er nogen man kan blame hvis og når det går galt. Flere kommuner har de seneste år lært af Folketingspolitikkerne og har ansat skindoktorer og markedsføringskonsulenter til at formulere og filtrere de beskeder som sendes ud til borgerne. Der er kun borgerne til at betale for politikernes ekstravagante adfærd. Se på Hamburg kommune som drives efter Tysk bevågenhed. Man betjener ca. samme antal borgere som i hele Danmark. Man gør det så effektivt, at ingen ligger på gangene på sygehuse, vejene er velholdte og borgerne er i det store og hele tilfredse. Der findes dog et alternativ og det er, at annullere den sidste kommunalreform og gå tilbage til de små kommuner igen. Det kunne

hænge sammen og her havde man nærdemokrati fordi det blev styret på kæmnerniveau.

Miljø- og klima belastningen stiger rundt om i kommunerne og i verden.

Der er hos kommunerne vi skal sætte ind mod alle de belastninger, som vi som samfund løbende truer vor klimaudvikling med. Selvom en stor del af den ødelæggende del af den klimatiske vækst, senest stammer fra opgangen i den globale økonomi- og vækst, så meddeler det globale Energiagentur, at CO2 nu igen er begyndt at stige, efter at vi siden 2014 har haft en lille og sund nedgang af CO2 indholdet i atmosfæren. Dette medfører sandsynligvis at vi nu ikke når klimamålet i Paris aftalen. Som er den eneste aftale menneskene globalt har kunnet blive enige om at ville overholde: Klimaaftalen lægger op til, at alverden skal holde de kommende temperaturstigninger på pænt under 2 grader. Og gerne under 1,5 grader.

FN Klimaafталens hovedpunkter er:

- *Den gennemsnitlige globale temperaturstigning skal holdes godt under to grader. Verden skal arbejde for at holde den under halvanden grad i erkendelse af, at det markant vil mindske risikoen ved og følgerne af klimaforandringerne.*
- *Landene skal gå efter at få udslippene af klimagasser til at toppe snarest muligt, gå efter at skaffe hurtige reduktioner derefter i overensstemmelse med den bedste videnskab til rådighed, så emissionerne netto går i nul i anden halvdel af dette århundrede.*
- *Landenes egne klimaplaner, hvor de selv fastsætter målene, skal opdateres hvert femte år. Målene kan kun skærpes, ikke slækkes.*

- *Landene skal hvert andet år rapportere til FN, hvordan det går med at gennemføre planerne.*
- *Fra 2020 skal der være mindst 650 milliarder kroner om året i klimafinansiering til de fattige lande. Inden 2025 skal der fastsættes et nyt, fælles mål.*
- *De rige lande skal indrapportere deres klimabistand til FN hvert andet år.*
- *Hvert femte år, første gang i 2025, skal landene vurdere, hvordan de ligger i forhold til at nå klimaaftalens mål*
- *Allerede i år 2018 skal der foretages en første vurdering af klimaets tilstand, selvom aftalen først gælder fra år 2020.*

Dette er en stor opgave og et stort ansvar som kommunerne skal være med til at løse i hverdagens kontrol med CO2 udledningen rundt om i landet. Energiministeriet skal så sammenregne alle resultater og rapportere disse til det globale Energiagentur. Det bliver meget dyrt i fremtiden, dersom klimamålene ikke overholdes til punkt og prikke.

Flyvning er nok den enkelte og største miljøbelastning vi kender i dag:

Idealpartiet foreslår herfor indførsel af et lyn hurtigt masse transportmiddel kaldet Monorail, elektrisk drevne, magnetisk svævende togbaner, alternativt Hyper Loop. De forurener ikke og vil være i stand til at køre med en hastighed på mere end 600 km i timen. De kan erstatte den dyre, og forurenende flytransport i Europa. Monorail togbaner kan etableres som højbaner, så de ikke generer anden trafik på jorden. De bør etableres til at køre mellem de allerede eksisterende lufthavne som samtidig kan bruges som banegårde. Senere kan man udvide til mindre typer Monorail tog som kan klare trafikken på tværs af Europa. Vi er sikre på at EU gerne vil samarbejde om projektet, dog er tiden knap, så hvis vi skal have miljø og transport- fordelene, samtidig med at vi kan skabe 30.000 nye arbejdspladser i en årrække og forhindre at atmosfæren får udledt ca. 500.000 ton CO2 årligt fra flytrafikken. På sigt

vil Monorail togbaner koste mindre end det halve i etablering og drift, sammenlignet med de forskellige transportformer vi har i dag. Tænk at stige på i København og så 3,5 timer senere stige ud i Rom. Uden at forurene naturen undervejs. Det er et godt klimamål. EU har arbejdet med denne sag i mere end 10 år. Hvad er der kommet ud af det?

Svineriet er blevet en handelsvare

Det lyder mærkeligt, men handel med CO2 kvoter lider så meget under den frie markedsøkonomi, at priserne er faldet så meget at markedet med kvoterne er ved at kollapse.

Mange undrer sig stadig over, at politikerne overhovedet tillod at man startede den svinske handel med CO2 kvoter, således at lande som sviner meget kan købe kvoter hos lande som er underudviklet og som derfor sviner mindre. Det burde være sund fornuft, at et land som tilsviner atmosfæren mere end tilladt, selv skal sørge for at nedbringe CO2 svineriet inden for egne grænser. At man i dag kan købe CO2 kvoter hos tilfældige underudviklede lande som kun udleder lidt CO2 til atmosfæren er en politisk svinestreg af værste skuffe og som overhovedet ikke løser det alvorlige CO2 problem. De seneste 15 år er CO2 indholdet i atmosfæren stødet med mere end 10% og selvom vi endnu ikke har oplevet vejrtræknings problemer, så burde EU og alle andre miljøbevægelser, for længst havde grebet ind og havde fået stoppet dette vanvidsmarked hvor de fattige lande underbyder hinanden for at sælge CO2 kvoter til de mest svinagtige vestlige lande. CO2 handel skal stoppes omgående.

Styrer samfundet mod fallit eller socialisme?

Vi har set, at embedsmændene, for at varetage egne interesser, får administrationen til at svulme, og dette koster selvfølgelig meget

betydelige skattemidler. Ikke alene bliver der stadig flere embedsmænd; de lønnes også bedre og bedre, også i forhold til samfundets øvrige borgere. Tjenestemandorganisationerne er nu så vældige, at de har mestret at skaffe deres medlemmer samme aflønning som folk med tilsvarende uddannelse ansat indenfor de private erhverv, men samtidig har man bevaret embedsmændenes privilegier som sikkerhed i ansættelsen uanset eventuel uduelighed, ansvarsløshed, overflødighed eller dovenskab, og frihed til at søge orlov eller tage fri, når andet arbejde for det offentlige eller folkevalgte forsamlinger kræver det. Vortids velbjergede er i stort antal privilegerede offentligt ansatte. I øvrigt har allerede unge kommunalt ansatte kontorassistenter både højere løn og gunstigere arbejdsforhold end folk med tilsvarende baggrund indenfor de private erhverv. En kommunal embedsmand spurgte mig engang ligeud, hvorfor jeg dog ikke lod mig ansætte ved det offentlige i stedet for at pukke så meget med min egen virksomhed; jeg ville jo tjene meget mere. Manden havde selvfølgelig ret. Når jeg nu havde reduceret min virksomhed, burde jeg have sagt ja tak til en stilling som kommunal erhvervschef. Mange embedsmænd erkender simpelthen ikke, hvad de fleste andre borgere mener om dem, at de blot nasser på et samfund, som kunne være rigt og frit, men som på grund af nasseriet bliver mere og mere sygt og forkrøblet. Vi, som har denne opfattelse af de offentlige administratorer, ville føle os særdeles skidt tilpas, hvis vi blot gik på akkord med vore meninger og lod os indrullere til "den evige hvile" i den armé, som på andres bekostning udnytter en uretfærdig magtbalance indenfor samfundet. Vi ønsker at skabe noget ~ være produktive og nyttige. Desværre er der blot stadig flere af os, som bukker under for administrationens voksende krav og de mærkbart snævrere udviklingsbetingelser. Faktisk går allerede de fleste selvstændige før eller siden nedenunder, men dem hører man bare så lidt til. Kun de, for hvem det øjensynligt lykkes at holde sig oven vande, hører man om, men hvad der sjældent gøres meget ud af, er det stress, som problemerne og prøvelserne fremkalder.

Som administrationen strammer grebet om dispositionsmulighederne og vælter ulønnet offentligt arbejde over på de erhvervsdrivende med ekstra økonomiske byrder er det stadig vanskeligere at drive privat

erhvervsvirksomhed. Bliver det til sidst for svært, vil initiativet forsvinde, de driftige vil masseemigrere, og resten vil melde sig på socialkontorerne. Produktionen vil falde katastrofalt, og borgerne være henvist til at leve af at administrere hinanden. Reallønnen vil falde til det bare ingen ting. Da vil embedsmændene endelig velfortjent få ris til deres egen bag.

Nu er en sådan drastisk udvikling jo blot noget teoretisk, vi andre i vor berettigede harme og fornedrelse kunne glæde os til. Inden alt gik så galt, ville embedsmændene jo for skatteydernes midler lade det offentlige opkøbe de fallerede virksomheder og indføre offentlig drift. Statsdriften, socialismen, ville snart være en realitet med alle dens dyder og svagheder. Produktionen kunne således delvis opretholdes, blot på betingelser uønskede af den overvejende del af den danske befolkning.

Argumentationen om, hvorvidt socialismen er et gunstigt alternativ til privat- kapitalismen, hører ikke hjemme i denne beskrivelse. Læseren skal dog henvises til at besøge lande, hvor socialismen er blevet indført. Så kan han selv der prøve at sætte sig ind i de lokale folks interesse for deres arbejde og deres egen vurdering af mulighederne for at udvikle sig efter behov. De kan studere velstanden og velstands- stigningen og folks hele indstilling til, hvad det offentlige tilbyder dem af goder her i livet. De kan måske også få belyst, om folk sætter pris på den øjeblikkelige samfundsform eller om de kunne ønske sig fornyelser, og i bekræftende fald i hvilke retninger. Embedsmændenes styre fører Danmark ind (eller ud) i socialisme. Det er næppe alle embedsmændenes hensigt, men de er allerede blevet indfanget af systemet og andre følger efter. Og ulykkerne, kan snart begynde at vælte ind over samfundet, medens denne udvikling finder sted, medfører det menneskelige tragedier for flere og flere. Derfor skal modstanden sættes ind – nu.

Hvorfor bliver det stadig sværere at drive privat erhvervsvirksomhed

Selvom regeringen har indført forbedringer for de små virksomheder, især når det drejer sig om at etablere små registrerede selskaber som de nye IVS-selskaber. Der skal tjene til, at samfundet skal have mere styr på hvad selskaberne, går og laver.

Et eksempel fra et lille Ivs-udviklingselskab med en egen kapital på 1000 kroner. Selskabet som endnu ikke havde påbegyndt nogen form for salg af de produkter som de havde under udvikling. En dag fik ledelsen af selskabet en uventet en bøde på kr. 3000, fra Selskabsstyrelsen fordi selskabet ikke indsende sit regnskab rettidigt. Efter at ledelsen havde forsøgt at forklare, at forsinkelsen skyldes en revisors sygdom og død, så fastholdt embedsmanden i Erhvervs- og selskabsstyrelsen, at de kr. 3000,- skal betales og det selvom Skat havde sat sig grundigt ind i sagen om revisoren og havde tilbagetrukket deres bøde på for sent indsendelse af regnskabet. To styrelser har intet med hinanden at gøre og skal ikke henholde sig til hinandens afgørelser, fastslog embedsmanden, hvorefter han alligevel tog sagen op igen og bad om få tilsendt korrespondance som var ført mellem den afdøde revisor og Ivs-selskabet. Opfattelsen hos selskabet var, at den ene embedsmand i virksomhedsstyrelsen, ikke stolede på at embedsmanden hos Skat havde undersøgt forholdene godt nok da han afgjorde, at skats afgørelse ikke kunne bruges til at afklare forholdet omkring revisorens sygdom og død. Det er at skabe et helt unødvendig byråkrati.

Det vil virke motiverende dersom folkeskolen og fagskolerne som en naturlig ting også tilbyder indlæring i iværksætteri på skemaet. Forskning og udvikling er Danmarks fremtid.

Den nyskabende del af befolkningen ”Iværksætterne” er erhvervslivets kunstnere.

Det er både overraskende og bekymrende, at iværksætterne ifølge nye undersøgelser tror mindre på fremtiden end tidligere.

Iværksætter barometer 2018 viser denne udfordring meget tydeligt. For to år siden mente 50 procent af iværksætterne, at de ville vokse mere end 20 procent i løbet af det næste år. I år er det faldet til 38 procent.

Lægger man dertil, at kun en lille andel af disse rent faktisk lykkes. Ja, så er regeringens vision om et iværksættersamfund i verdensklasse alvorligt truet.

Vil vi være et iværksættersamfund så er det nu der skal satses og der er åbenlyst mindst 3 konkrete steder at gribe ind.

1. Etablering af iværksættere foregår ligesom alt andet i dette land, der etableres flest i Hovedstadsområdet. Det skal vi have lavet om på, så hele landet kommer på fælles niveau. Hvis hele landet havde haft samme etableringsrate som hovedstaden, så havde vi skabt mere end 5000 flere virksomheder årligt end i dag.

Et godt sted at begynde vil være at flytte flere videregående uddannelser ud i provinsen. Viden og iværksætteri hænger i dag uadskillelige sammen. Ser vi på kommuner med højt uddannelsesniveau, så har disse også betydeligt flere iværksættere.

2. Børn i grundskolen og på ungdomsuddannelserne skal dagligt motiveres til iværksætteri som en del af uddannelsen. Det er konstateret, at det

3. Det er stadig kun et fåtal af iværksættere der i dag går hele vejen og bliver til store virksomheder. Iværksætteren har problemerne med banken, lånefonde og især forkert motivation af de igangværende iværksættere. Er man iværksætter så kan man betragtes som en slags erhvervskunstner. Hvor starten bygger på en idé, på en opdaget

mangelvare, eller på noget som i første omgang ser urealistisk ud. Det er derfor en nødvendighed at kun personer som kender til iværksætteriets inderste hjernespinde, har muligheden for at støtte og vurdere iværksætterens idé frem til produkt og videre til fremstilling.

Danmark har i dag en masse centre og velmenende institutioner etableret til støtte for iværksætterne. Her er en masse mennesker ansat som for de fleste aldrig selv har mærket på kroppen hvordan det er at være iværksætter. De kan regne, de kan føre bogholderi, de kan lave budgetanalyser og ikke mindst kan de lave og læse 3-årige forretningsplaner. De kan til gengæld ikke forstå ”iværksætter sjælen,” hvor den første periode som iværksætteren bruger til sin kunststart for at finde på løsninger, at afprøve og skitsere, ikke må forstyrres med bogholderi, moms-beregninger, regnskab mv. Iværksættervirksomheder består ofte kun af en person som skal nå det hele, så det er vigtigt at alle de såkaldte eksperter som sidder i institutionerne for at hjælpe iværksætterne, plejer iværksætteriet og så til gengæld hjælper med at skaffe økonomi til projekterne, samtidig med at de aflaster iværksætteren med at bruge tid på regnskab og rapporter, styr på deadlines og laver udkast til de såkaldte business reporter.

Hvis iværksætteren indleverer en moms- eller en skatte indberetning en smule for sent, så lad være med omgående, at straffe ham/hende med en personlig bøde på 3000 kroner, fordi de står som ejer af det lille et tusind kroners Ivs selskab. Ofte har en pengeudlåner tvunget dem til at oprette Ivs selskabet i det misforståede håb om at få mere styr selskabet fremfor at få styr på iværksætteriet.

Når vi frem til projektets fase to, hvor vi tager produktet op af IVS-vuggen og vi står med et forståeligt og funktionelt produkt, så kan højtuddannede eksperter endelig træde til og berige projektet med deres kunden og gøren.

Selvom en person er en højtuddannet professor, så er man langt fra den geniale iværksætter som ser idéen i en plastik klods og som skaber en kæmpe virksomhed ud af det. Når det er sagt, så må vi erkende, at får

iværksætter den rigtige støtte fra eksperterne under vejs videre til succes, så går processen betydeligt hurtigere. I den sidste ende kan vi nok ikke undvære hverken iværksætter eller den speciel uddannede ekspert og så er vi tilbage til, hvem kom først Hønen eller ægget hvilket jo er ligegyldigt!

Iværksættere etableres ikke ved, at en statsminister proklamerer at han har udnævnt Nordjylland til Danmarks IT-fyrtårn, der skal mere til og det har tidligere statsminister Poul Nyrup lært den hårde vej lige siden.

Det er blevet kraftigt antydet, at erhvervslivet får stadig dårligere arbejdsbetingelser.

Hvorledes dog det? Der er helt naturlige årsager dertil, først og fremmest embedsmændenes manglende erfaringer, og så er der de menneskeskabte årsager, sidstnævnte er så langt de fleste. Når de produktive årgange indskrænkes i forhold til de uproduktive, skal et relativt færre antal borgere klare produktionen til hele befolkningen. Den gennemsnitlige levealder stiger samtidig med, at der er en tilbøjelighed til, 1: pensionsalderen falder, og sideløbende hermed studerer de unge længere end førhen. Når så dertil kommer, at det offentlige ansætter flere og flere til uproduktive administrative jobs, ja, så kan der jo godt med tiden blive lidt arbejdskraft til rådighed for at få den samlede produktion til at stige så meget, at hele befolkningens realindkomst til stadighed kan vokse med den ønskede hastighed. Hvis imidlertid de offentligt ansatte kun sad og administrerede deres egne interne problemer, ville den skadelige virkning på samfundsudviklingen være begrænset til deres omkostning for samfundet. Men realiteten er jo den, at de desværre, trods alt, er mere ydedygtige end som så. De er også i stand til at lave en masse ravage for de produktive borgere.

Det offentlige har gennem de sidste år indført en række love, som både giver erhvervslivet betydelige direkte udgifter og vældige risici for

yderligere udgifter, og som samtidig giver dem en administration, de skal udføre gratis, og som således atter øger udgifterne. Lovgivningen om ulykkesforsikringen er yderst hensigtsmæssig – endskønt man måske kunne ønske sig en rationalisering, men hvad med momsen og kildeskatten og ATP?

Disse love skal administreres gratis. Og hvad med de stadig sikrere ansættelsesbetingelser for medarbejderne med de længere opsigelsesvarsler? Mange virksomheder lider betydelige tab, når de har fået de forkerte ansatte indenfor murene, dels skal de betale løn længe efter, de har haft glæde af medarbejderne, dels skal de give masser af arbejdstid med løn til møder og rapporter om samarbejdsproblemer. Nu er det selvfølgelig nødvendigt, at man sikrer de ansatte mod økonomisk ruin på grund af en ufortjent afskedigelse, men der kunne indføres andre ordninger, så det ikke var de erhvervsdrivende, der sad med en betydelig del af den økonomiske risiko. Og så er der den nye sygedagpengeordning. Den er meget dyr for både samfundet og de erhvervsdrivende og helhed Selvfølgelig bør alle i samfundet have råd til at være syge, men der kunne sandelig i stedet være indført en anden ordning, som gik mindre ud over de erhvervsdrivende og samfundet, og som alligevel gav de, som har behov, det nødvendige.

Vi skal ikke her søge at gisne om følgerne af en eventuel fondsdannelse omkring en lov om økonomisk demokrati som fagforeningerne forlangte i halvfjerdserne.

Staten giver endvidere virksomhederne arbejde og dermed omkostninger – ved at kræve af dem, at de udfylder skemaer til statistisk departement. Og så er der jo alle de sager, der opstår, når virksomhederne skal udvide eller omlægge driften på en eller anden måde – alle de ansøgninger, der skal indsendes, al den kontrol, de skal undergives, alt det tidsspilde, de må finde sig i og som skal finansieres af virksomhedens drift. Og hvis så en virksomhed skulle komme til at overtræde nogle paragraffer, uden at den derved økonomisk har udnyttet eller på anden måde forulempet noget menneske eller dyr, så skal det offentlige nok komme efter dem. Ukendskab til loven, selv om den er nok så indviklet, er ingen

undskyldning, og negligering af loven er endnu værre. Mange firmaer må derfor, for at forbedre deres forhold til det offentlige, betale store penge til vejledning hos advokat og revisor. Selv når erhvervsvirksomhederne er i alvorlige økonomiske vanskeligheder og prøver at trække en betaling til det offentlige. Så går maskineriet i gang med at sikre at hammeren falder hårdt og nådesløst.

Tænk hvis de offentligt ansatte blev behandlet på samme måde for deres fejlpositioner og undladelsessynder! Erhvervslivet bør have anderledes rimelige arbejdsvilkår. Erhvervslivets ledere skal atter have tid til at beskæftige sig med deres egentlige opgaver, indkøb, arbejdsledelse, forskning, produktion, salg og personaleledelse.

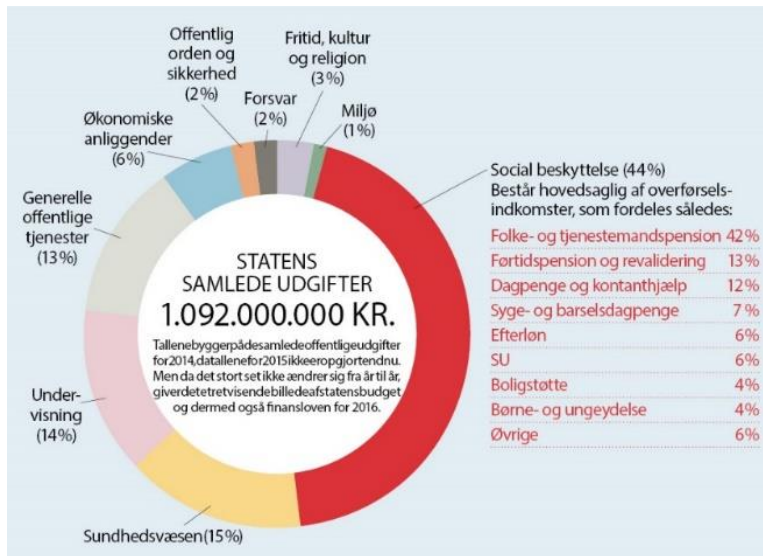
Husk:

Ting skal administreres, mennesker skal ledes. TBC

Pas på naturen, vi har kun den samme til låns.

Afsnit 9.

Fordelingen af de offentlige udgifter er sammensat for det næste år:

Finansministeriets budget kontor har med en budgetredegørelse giver en udmærket oversigt over, hvorledes de offentlige udgifter forventes at stige i det kommende år. Der mangler dog en ukendt milliard. Man inddeler udgiftsbudgettet i fire hovedelementer:

I: de rammebelagte udgifter,

II: de lovbundne udgifter,

III bevillingsreserverne og

IV: pris- og lønstigningsreserven.

Budgetredegørelsen af december 2018, beskriver de fire hovedelementer således:

Ad I:

Mest i overensstemmelse med almindelige forestillinger om budgetlægning er

budgetteringen af de rammebelagte udgifter. Den konkrete budgetudformning og de senere udgiftsdispositioner skal her indpasses i de forud lagte rammer, der således at de bliver et vigtigt led i den overordnede styring af de statslige aktiviteter. Afvigelser fra rammerne kan kun ske, når der centralt træffes en ny politisk beslutning herom, men den politiske bevægelsesfrihed, ikke mindst i nedadgående retning, er uhyre begrænset, fordi aktivitetsniveauet er fastlagt gennem tidligere beslutninger, aftaler, overenskomster og ansættelseskontrakter.

Ad II:

For så vidt angår de lovbundne udgifter er budgetterne alene udtryk for skøn over de sandsynlige fremtidige udgiftsforløb i konsekvens af den gældende lovgivning. Budgettallene tjener således her ikke som et led i udgiftsstyringen – eller aktivitets- styringen – men har alene en informativ betydning; men ikke mindst i betragtning af disse udgiftsområders størrelse og hurtige vækst, er disse informationer af væsentlig betydning for fastsættelsen af budgetteringsrammerne for de styrbare områder. Styringen af udgiftsforløbet sker dels, mere generelt, gennem, de nærmere forskrifter i de pågældende love, dels, mere konkret, gennem kommunernes »administration, hvilket vil sige politiske beslutninger i de enkelte Regioner og kommuner, samt på nogle områder tillige i selvejende institutioner. Forløbet kan påvirkes gennem ændringer i lovgivningen, men erfaringsmæssigt er kun begrænsede ændringer mulige inden for en kortere årrække.

Diskussionen om ændring af byrdefordelingen vedrører så godt som udelukkende denne del af budgettet. De ændringer i byrdefordelingen, som blev indledt for et par år siden og som fortsat er i gang, vil rent budgetmæssigt virke i retning af at reducere den betydelige usikkerhed, der knytter sig til skønnene over statens andel af dette udgiftsområde. Samtidig tilstræbes det at gøre kommunerne m.v. mere

omkostningsbevidste og dermed tilskynde til bedre økonomi i de lokale dispositioner, hvilket igen kan føre til en noget langsommere vækst også i statens udgifter.

Ad III:

Bevillingsreserverne afsættes til dækning af merudgifter til formål, som ikke er konsekvenser af tidligere truffne beslutninger eller i hvert fald ikke er forudsete konsekvenser. Allerede inden for budgetteringsrammerne forekommer forskellige reservebeløb og rådighedssummer, som der først disponeres over ved senere beslutninger, men hovedparten af reserverne er de beløb, der opføres særskilt på budgetministerens notater. Tillægsbevillingsreserven skal tilgodese den del af behovet for nye bevillinger, der kan dækkes ved tilslutning fra finansudvalget og efterfølgende optagelse på en tillægsbevilling. Der er her tale om ret begrænsede beløb, hvoraf en del medgår til dækning af uafviselige eller påtrængende opgaver.

Reserven til dækning af merudgifter ved ny lovgivning er, for så vidt finanslovforslaget angår, baseret på relativt præcise forestillinger om, hvilke nye lovforslag, regeringen agter at fremsætte (stort set opregnet i den skriftlige del af ”åbningstalen” og hvilke merudgifter hvert af dem vil medføre, mens lovreserverne for de følgende år er udtryk for et meget foreløbigt og derfor også højest usikkert skøn.

Den politiske bevægelsesfrihed er her meget betydelig, men det må siges at være en væsentlig forudsætning for fastheden i hele budgetlægningen og dermed i den økonomiske politik, at der sker en mere langsigtet planlægning af lovgivningsarbejdet.

Ad IV: Endelig er fastsættelsen af pris og lønreserven udtryk for et foreløbigt og usikkert skøn over størrelsen af de fremtidige pris- og lønstigninger. Selv om pris- og løn-reserven for en stor del afspejler udviklingstendenser, som delvist unddrager sig politisk kontrol, kan fastsættelsen næppe foregå ganske uden påvirkning fra politiske forestillinger om, hvad der ville være ønskeligt. Bevægelserne i pris- og

lønudviklingen er ikke af betydning for det offentlige aktivitetsniveau, men er af ganske afgjort interesse for overvejelserne om bevægelserne i statens indtægter og dermed også i forskydningerne i totalbalancen på budgettet. Da der alene er foretaget en nærmere budgettering af indtægterne for så vidt, angår finansåret 2018-2019, er der også kun afsat pris- og lønreserve for et års stigning. Der kan være afsat et større beløb fordi der er offentlige lønforhandlinger mellem ansatte og staten i 2018, som godt kan gå i hårdknude og fremkalde konflikt med både lockout og fyringer til følge.

1. Det er særdeles interessant at se, hvad embedsmændene selv tænker om mulighederne for at begrænse det offentlige forbrug. Hvorfor stiger de offentlige udgifter da så hurtigt?

Fordi man har lavet så mange rammer, som administrationen skal udfylde, og som den er mere tilbøjelig til at udfylde med stigende end faldende ydelser. Man hører overalt om det vanvittige i det forhold, at alle offentlige institutioner må bruge de bevilgede penge op indenfor finansåret – ellers risikerer man. At bevillingerne sættes ned for det følgende år. Det er de mest utrolige eksempler, man hører om, hvad man i sidste øjeblik anskaffer sig af unødvendige ting blot for at få gjort en ende på de bevilgede penge. De fleste beklager dette forhold, nogle morer sig herover, men magthaverne ignorerer problemets alvor.

2. Fordi man gennem for mange år har lavet for mange love. Alle udgiftskrævende love bør tages op til fornyet overvejelse. Måske er mange af dem slet ikke mere hensigtsmæssige, hvis de overhovedet nogensinde har været det. Nok skal man eksempelvis søge at sikre en rimelig fordeling af goderne i samfundet, men man skal også passe på, at omkostningerne ved omfordelingen ikke igen borttager de væsentligste værdien af det modtagne. Måske kunne hele omfordelingen ske efter helt nye besparende principper, så der til syvende og sidst blev mere til overs til alle, dog måske med undtagelse af administratorerne.

3. Fordi man har for store reserver til rådighed til finansiering af senere tilkomne ønsker hos magthaverne. Ofte hastes en ny udgiftspost igennem, fordi der er for let adgang til at få den dækket.

4. Fordi det offentlige har penge nok til at betale, hvad der forlanges for de produkter og ydelser, det køber, og fordi man til stadighed, uanset personalelofter, ansætter nyt personale og giver det mere i løn.

Det siger sig selv, at magthaverne med lethed kunne spare milliarder af kroner om året, hvis de var villige til at tage ansvaret for nedskæringer. Men det er øjensynligt lettere at øse penge ud til fremstrakte hænder, og så til gengæld kræve dem ind igen hos det næsten tavse udmanøvrerede flertal, end det er at gøre sig upopulær blandt de udfordrende pressionsgrupper, så som Presse, radio og TV har i lange tider indtaget en tvivlsom rolle, når de har behandlet velmenende borgeres forsøg på at beskære de offentlige udgifter.

Massemedierne har i deres behov for at skabe røre om læse-, lytte- og seværdige sensationer gjort mere ud af at oplyse om visse samfundsgruppers mere eller mindre berettigede ønsker om bedre økonomiske betingelser, end om de afsavn, der skulle blive affødt, når ønskerne skulle opfyldes. Der har været en omsiggribende propaganda for at få dækket alverdens behov gennem finansiering ved offentlige midler. Der har været meget lidt interesse for at skabe forståelse for, at når der gives til den ene, må der tages fra den anden – og det endog mere end der gives videre, idet også administrationen skal betales. Og så er der det pudsige ved det hele, at det er administratoren, der tjener mest ved en sådan transaktion.

Man har i offentligheden til stedse været villig til at tage fra de velhavende, idet disse ofte direkte eller indirekte har været under anklage for at udbytte andre, og det er selvfølgelig også dem, der bedst kan undvære uden at lide for store afsavn. Men uligheden er ikke så stor i dag, som den var tidligere, og den ulighed, som er tilbage, er måske berettiget. Nutidens velhavende har som regel mere end andre, fordi de arbejder hårdere end gennemsnittet, fordi de er villige til at løbe en

risiko, fordi de er dygtigere og måske også heldigere. Alle de, som ganske vist arbejder hårdere end gennemsnittet, som er villige til at løbe en risiko, som er dygtigere end de fleste, men som så blot også er uheldige og går nedenunder med deres virksomhed – dem hører man ikke meget til – de må blot selv se at få rede på stumperne. Alle i samfundet må have øje for, at der skal ydes en særlig betaling til den, som yder mere selv eller som påtager sig en særlig risiko. Uden at et initiativ præmieres, kommer der ikke noget initiativ, og det er initiativerne, igangsætterne som fører samfundet fremad. Mange har et ondt øje til de 'såkaldte arbejdsfri indtægter, og selvfølgelig har mange ret i, at de samfundsskabte værdier på jord kun kommer et tilfældigt mindretal til gode. Men her kan man jo sige, at det står enhver frit at deltage i jordspekulationen. I øvrigt er det kun en mindre del af indkomsten i Danmark, som er arbejdsfri.

Idealpartiet foreslår at alle betaler 30% i skat hvis de modtager arbejdsfrie indtægter. Men renteindkomst er dog affødt af at en tidligere personlig indsats – en opsparing med dertil hørende afsavn. De fleste af os er da også enige om, at når opsparing er en nødvendighed for at vi yderligere kan udbygge samfundet, så må der også være en lille gulerod, så folk er villige til at spare op.

Det væsentligste i denne debat er, at det ikke mere kun er de velhavende, som betaler gildet. Alle med selv ret beskedne indkomster er med til at finansiere det offentlige kæmpeforbrug. Det er ikke blot de selvstændige erhvervsdrivende og deres funktionærer og vore hundrede tusinder af offentligt ansatte, det er også såvel de faglærte som de ufaglærte arbejdere. Det er alle arbejdende i samfundet, der tages fra. Til gengæld udbetales der også efterhånden ydelser til flertallet i samfundet. Men så er vi kommet til det punkt, hvor vi må sige stop. Der tages fra de fleste, og der gives til de fleste, men hver gang en krone går gennem administrationen, bliver der måske 25 øre hængende til at dække omkostningerne. Og så er de fleste i minus efter der både er taget fra dem og givet dem noget.

Der er meget, som trænger til at blive lavet om. Lovene skal revideres, og mange kan helt kasseres. Så sparer man administration med dertil hørende udgifter, både til offentligt ansat personale, deres kontorpladser og til privat ansatte, som ude i virksomhederne må beskæftige sig med gratis arbejde for det Offentlige.

Statens udgiftskrævende love omfatter flere kategorier. Nogle sørger for omfordeling af indkomsterne, og dem skal der altså ses nærmere på, for visse af dem skaber i virkeligheden kun unødigt administration. Tænk bare på de forskrækkelige boliglove.

Så er der love, som tilbyder borgerne visse serviceydelser. Men det er jo ikke umuligt, at tiderne ændrer sig, således at det i dag ikke mere er formålstjenligt, at det er det offentlige, som tager sig af de pågældende opgaver. Drives f.eks. DR, musikhuset, Det kongelige teater og DSB på forsvarlig vis?

Staten yder støtte til adskillige private foretagender. Er det fortsat lige berettiget, at det offentlige f.eks. giver penge til vort kulturliv? Løses der gennem tilskuddene samfundsproblemer, som der ikke allerede ad anden vej er taget højde for, eller som ville kunne klares bedre og billigere? Egner staten sig til at styre erhvervsudviklingen. Skal staten styre produktudviklingen gennem selektive tilskud og lån til erhvervslivet, hvor noget der minder om en embedsmands mafia sorterer mellem hvem der kan få sugerøret i ned statskassen eller ej?

Endelig omhandler mange love slet og ret administration. Det kan være om refusionsordninger de offentlige myndigheder imellem eller om offentlige kontrolforanstaltninger af den ene eller anden art. Også der er der virkelig meget at hente. Dobbeltadministrationen florerer mere end nogensinde, og det offentliges årvågenhed overfor borgerne går mange borgere på nerverne.

Det er imidlertid ikke blot adskillige love med tilsvarende administration, der skal forenkles eller evt. helt afskaffes. Arbejdsgangen i de offentlige kontorer kan effektiviseres, selv i tilfælde,

hvor love og vedtægter skal administreres efter den hidtidige ånd. Som en forhenværende offentligt ansat fortalte at vedkommende har formodning om, at der kunne spares endog meget betydelige beløb på denne konto.

Lovene omkring det at etablere en forening er også blevet misbrugt mange gange. En del foreninger er etableret for at gøre aktiviteterne mindre synlige og skattefrie. Det gælder bl.a. de politiske foreninger som mange kalder partier, men som kun er en samling af mennesker som har fælles interesser og i henhold til vedtægterne betaler et årligt kontingent for opretholdelse af foreningen. Politikerne har så senere i deres klogskab og brud på inhabilitetsreglerne, vedtaget at bygget et ekstra sugerør ned i statskassen som koster borgerne hundrede af millioner af kroner, for at politikerne automatisk kan få penge til at bekæmpe hinanden gennem medierne og andre aktiviteter. Hvad angår fagforeningerne, så foregår der også brud på foreningsloven. De optræder ofte som bestyrere af statens arbejdsløshedsforsikring og tjener gode penge derved som erhvervsvirksomhed med ansatte.

Fagorganisationernes magt bør justeres til nye tider.

Kigger vi i dag på LO eller flere af de andre danske forbund, så ser vi en masse skrivebordsgeneraler sidde i smukke luksuriøse lokaler. Fagforeningerne, har ligesom kommunerne bygget paladser til generalerne. Driften af de enkelte fagforbund er ude af kontrol fra medlemmerne og samfundet. Vi har set LO formænd skore bonus millionbeløb i forbindelse med ophør af jobbet. De er blevet magelige og det er staten og medlemmerne der betaler for det meste af gildet.

Alle er vist nok enige om, at fagforeningerne har gjort meget godt, ikke alene for deres medlemmer, men for alle i samfundet. Gennem deres indkomst og forbrugsudjævningspolitik har de hjulpet godt med til at øge velstanden og den sociale retfærdighed i hele samfundet. Men

spørgsmålet er, om vi ikke nu er kommet så langt, at de delvis har udspillet deres rolle. Vi ser så også, at fagforeningerne i de socialistiske lande kun er nogle rådgivende forsamlinger uden politisk magt.

Fagforeningerne søger at forbedre arbejdernes kår, og arbejdsgiverforeningen prøver til gengæld at hjælpe deres medlemmer i modstanden mod fagforeningernes pres. Men der er jo opstået mange andre organisationer for ansatte. Der er tjenestemændenes, de offentligt ansattes, akademikernes. Landbrugets, fiskernes, handelsstandens og folkepensionisternes Ældresagen, de handicappedes osv. Ja, der er hundreder af foreninger. Alle presser på for at forbedre de økonomiske betingelser for deres egne medlemmer på resten af samfundets bekostning. Det er en kamp om at få skåret den samme lagkage lidt anderledes, så man selv får et lidt større stykke af kagen.

LO og fagforeningerne har været dygtigere til at forhandle end arbejdsgiverne. Se bare på det danske løn og prisniveau, vi ligger højest i EU.

Der skal i dette skrift lægges op til en helt ny politik, så alle i befolkningen bliver sikret en rimelig levestandard uanset den enkeltes forudsætninger. Der skal føres en gennemgribende indkomst- og dermed forbrugspolitik. Organisationerne kan stadig bestå, men deres magtmidler bør reduceres. De skal ikke mere ved brug af trusler om at benytte sig af samfundsfjendtlige midler formå at tilrane sig fordele som, samfundet vanskeligt kan honorere. Det skal ikke være grupperne med de farligste våben, som hver gang løber af med de største fordele. De små grupper, som ikke har magtfulde midler til rådighed, vil da altid være taberne. Og dette er uretfærdigt, og udemokratisk.

Organisationerne bør stadig kunne oplyse og vejlede, men de bør ikke mere kunne sætte kniven på struben af nogen. Det ulyksalige intrigespil, der stadig udkæmpes mellem ansatte og arbejdsgivere, bør ophøre. Det er ikke menneskeværdigt. De ansatte skal af staten garanteres rimelige levevilkår, og til gengæld skal arbejdsgiverne garanteres rimelige arbejdsvilkår. De ansatte og arbejdsgiverne skal lære at forstå, at de har

fælles interesse i at se virksomhederne udvikle sig, for kun derved udvikler samfundet sig, så der kan blive mere til alle at dele.

Der skal ikke mere være et modsætningsforhold, så man bruger sine ekstra kræfter på at bekriige hinanden; der skal nu være et samarbejdsforhold, hvor man bruger de ekstra kræfter til sammen at arbejde på at komme endnu længere frem.

I dagens Danmark har vi tre store grupper af borgere, som gensidigt bekæmper hinanden: embedsmændene, de ansatte og arbejdsgiverne. Dette skrift er i første omgang en appel til de ansatte og arbejdsgiverne om at slutte sig sammen og bryde embedsmændenes magt. Og dette kan gøres ved at ændre på lovgivningen og ved at ændre embedsmændenes opsigelsesbetingelser, samt ophæve deres privilegier. De fleste af administratorerne blandt embedsmændene overføres til andre erhverv, hvor de meget hurtigt vil få et nyt syn på tingene. Snart vil de tilbageblivende embedsmænd forstå, at hvad der skete, var i alles interesse – også deres egen. Gennem den ny alliance mellem de ansatte og arbejdsgiverne vil disse to store grupper af lige nyttige borgere lære at arbejde sammen og få tillid til hinanden. Og så skal det nok efterhånden gå op for flere og flere i begge grupper, at man jo i virkeligheden har mange flere fælles interesser end modstridende. Ingen kan undværes, ingen tjener på at dukke de andre, alle får mere ud af at arbejde sammen i tillid og fordragelighed.

I de lande, hvor ansatte og arbejdsgivere arbejder godt sammen, er levestandarden højest. I de lande, hvor den ene »gruppe er ovenpå, går det dårligere. I de underudviklede kapitalistiske lande lever overklassen en bekvem tilværelse på massernes bekostning, og dette er selvfølgelig ikke alene uretfærdigt men også utrolig kortsynet. Før eller siden vil de besiddende miste alt hvad de har, måske også deres liv. Og i de socialistiske lande, hvor de tidligere besiddere er væk, mangler man arbejdsgiverklassens opfindsomhed og virkelyst, hvorfor samfundet lever en idéforladt, halvfattig og grå tilværelse. Der skal dynamik til, og den kommer ikke af sig selv, den er der nogle, som skal skabe – og der

skal et stort forbrug til hos hele befolkningen, for at alle kan leve i tryghed og i forvisning om, at der hersker retfærdighed og demokrati.

Menneskets mange behov siden tidernes morgen.

Dyr og mennesker er skabt med de samme naturlige behov. Behovet for at leve og overleve er det fundamentale, og for at dette kan blive tilfredsstillet, må dyr og mennesker spise, sove, have parring og Værge sig mod sygdom og ulykker.

Stenaldermennesket fandt snart ud af, at ganske vist var der ting, man kunne ordne alene eller sammen med en partner, men der var andet, som bedst kunne klares i flok. Var man ti sammen om at jage, i stedet for at alle ti jagede hver for sig, fik man som regel mere kød til hver enkelt, og byggede man hytter sammen, fik man lettere og hurtigere skabt husly til alle. Man kunne hjælpe hinanden i tilfælde af sygdom eller anden nød, og i flok kunne man bedre forsvare sig mod farer udefra. Men selvfølgelig, samarbejdet kunne også have sin pris, der kunne opstå splid.

Endnu i dag findes der afsidesliggende egne, som er beboet af naturfolk, som kun beskæftiger sig med tilfredsstillelse af de helt naturlige behov.

Overlevelses betingelserne har altid været særdeles vanskelige i Grønland, og derfor udviste grønlænderne indtil et stykke ind i det 19. århundrede naturfolkens samfundssind _ og det til trods for, at man i mange andre henseender allerede var blevet etableret som et moderne samfund. En omrejsende har altid mødt en overvældende gæstfrihed og

fået tilbudt mad at spise, et sted at sove og i særlige tilfælde tilbage i tiden, værtinden til låns.

Som stenalderfolkene udviklede sig, og der blev flere mennesker på jorden, opstod der nye livsformer. Takket være brugen af en stadig mere forfinet teknik udviklede man agerdyrkingen, hvorved man skaffede sig et nyttigt supplement til det kød, den fisk og de frugter og bær, der fra nu af blev mindre af til hver. Man byggede bedre huse og slog sig ned på det samme sted for en længere årrække, man fremstillede mere effektive våben til jagt og forsvar, og man udviklede en erfaring i brugen af naturmedicin.

Som samfundene blev større, og antallet af fællesopgaverne og fællesproblemerne mangedobledes, dannede man råd af kloge borgere til at forvalte sammenholdet og løse stridsspørgsmål.

Mængden og værdien af de økonomiske goder steg støt. Det blev en stadig mindre del af produktionen, som blev forbrugt med det samme. Betydningen af investeringer voksede. Man foretog jordforbedringer, fremstillede værktøj, samlede forråd, byggede endnu bedre huse både til at bo i, producere i og lagre i; man fik husdyr, som krævede deres mad og husrum.

Men med denne udvikling fulgte også helt nye samfundsproblemer. Førhen havde man kun kendt til visse former for forbrydelser. Jalousi, drifter og andre følelser kunne skabe konflikter, som kunne udløse vold og splid, men det var aldrig svært at fastslå, hvem der var impliceret, hvorfor man enkelt kunne tage stilling til et eventuelt strafspørgsmål. Bevidstheden om, at en straf kunne bestå i en udelukkelse af samfundet, som kunne medføre endog meget alvorlige følger, var nok til at holde mangt et temperament i ave. Forståelsen for, at en straf var uundgåelig, virkede særdeles præventivt, hvorfor antallet af voldsforbrydelser var meget lavt. Endnu i dag er antallet af forbrydelser væsentligt lavere i de små samfund, hvor alle kender alle, og hvor en lovovertræder umuligt kan bevares som en hemmelighed for sig selv. Jo større byerne er, jo

friere adgang folk har til at flytte rundt, desto lettere er det for forbryderen at bevare udåden uopklaret og slippe for retsforfølgelse.

Med udviklingen af det økonomiske samfundsliv opstod imidlertid nye former for forbrydelser, tilegnelsesforbrydelser. Kunne man stjæle noget værktøj eller nogle forbrugsgoder som tøj og mad, kunne man jo tilfredsstille sine egne behov efter en meget enklere indsats, end hvis man selv skulle arbejde sig til dem, og måske var man endog i en situation af nød, hvor man simpelthen ikke kunne se anden mulighed for at få behovet tilfredsstillet. Opdagede så den bestjålne, hvad der foregik, og satte sig til modværge, kunne der nemt opstå en voldssituation. Enkelt personer gjorde sig skyldige i tilegnelsesforbrydelser, grupper af mennesker gjorde det, hele stammer gjorde det, og efterhånden organiserede forskellige stammer sig kamgrubber, hele riger gjorde det. De danske vikinger er et strålende skoleeksempel på, at forbrydere organiserede sig på landsplan og udførte forbrydelser på landsplan. Allerede dengang havde man vel lidt dårlig samvittighed over denne organiserede aktivitet, derfor søgte man at give disse forfærdende tilstande et skær af helteglorie og romantik. Når vi i dag er stolte over vore forfædres dåd, så er det vist snarest for at pleje vor forfængelighed for storhed.

Menneskene måtte sikre sig mod tilegnelsesforbrydelser. Man organiserede sig mere end før. Man oprettede domstole og dømte overtræderne af de etiske love, som endnu ikke var nedskrevet, men som alle indså rimeligheden af. Alvorlige forbrydelser blev straffet med henrettelse og døden. Det virkede præventivt og umuliggjorde gentagelses tilfælde ved samme lovovertræder. Og mindre straffe skulle både virke præventivt og skaffe gengældelse. Skadevolderen skulle selv på sin krop mærke smerten eller et økonomisk afsavn.

Retsforfølgelsen var imidlertid en umulighed i de tilfælde, hvor lovovertræderne var stærkere end fællesskabet. Man havde da kun et at gøre for at kunne håndhæve lov og orden, at knytte mange ellers forsvarsløse fællesskaber sammen i store politiske enheder, der overtog

organisationen af forsvaret. Og disse enheder, stater, kunne igen slutte sig sammen i forsvars alliancer.

I den senere middelalder begyndte man at nedskrive love, man ansatte politi og oprettede dommerembeder. På denne måde kunne man holde styr på kriminaliteten indenfor landets egne grænser. Og hærene blev større og dyrere at opretholde, for de økonomiske ressourcer blev så værdifulde, enten at erobre eller forsvare. Men der skulle rase økonomiske krige i over tusind år, krige, hvori angriberne lod hånt om menneskelige lidelser og tragedier for blot at tilrane sig økonomiske goder fra de angrebne.

Bronzealder, middelalder og nyere tid var imidlertid ikke udelukkende ufred. Med den forbedrede teknik og indførelsen af pengeøkonomien voksede den internationale handel. Den internationale arbejdsdeling skulle blive til overordentlig gavn for samfundenes udbygning. Desværre skulle der følge helbredsproblemer i kølvandet på det internationale samkvem. Epidemier rasede med mellemrum og lagde hundrede- tusinder af mennesker i graven.

Naturmedicinen havde i titusinder af år holdt menneskeheden i live, men til tider var naturens anslag mod sundheden så hård og af en så helt ny karakter, at behovet for en videreudviklet lægevidenskab blev akut. Man fik brug for nye midler til hurtigt at slå farlige sygdomssymptomer ned. Livet var stadig ikke let at leve, og der var stadig megen, viden og erfaring vi ikke kunne forklare. Lige siden skabelsen havde der blandt menneskene været behov for tilbedelse af naturens kræfter, af alt det ukendte. Men som folkeoplysningen bredte sig, fandt der også nytænkning sted indenfor religionen. Desværre blev menneskene rundt om på kloden fanatiske. De fleste følte sig sikre på, at deres tro var den rigtige, og at andres var falske. Mange religiøse ledere overbeviste deres politiske kolleger om nødvendigheden af at udbrede den "eneste sande lære". I to tusind år har der raset religionskrige, hvor den ene part har søgt at tvinge den anden part til omvendelse. Soldaterne har haft travlt i denne verden.

Men hvad skete der så, hvis mennesker ikke kunne få tilfredsstillet deres naturlige behov? Fik de ikke mad eller drikke nok, så døde de; havde de ikke en tilstrækkelig god bolig med varme osv.

Eftertanke: Nogle tænker måske på det forkerte i at flytte 700 mennesker væk fra deres hjem. Men hvad skete der, da nogle inkompetente politikere og embedsmænd for en del år siden besluttede at udvide en del af Lyngbyvejen ved København. Selvom alle fornuftspersoner udmærket vidste, at hele projektet var vanvid? Da beordrede man, i sin tid og helt uden nogen form for formål og med god samvittighed, ca. 1.000 mennesker bort fra deres gode boliger. Der er desværre kun den forskel, at man ved at flytte grønlånderne, som også skete i sin tid, ville hjælpe både dem og gavne Danmarks økonomi, medens man omkring sagen om Lyngbyvej fjernede 1.000 mennesker til disses harme – og smed hundreder af millioner kroner ud til ingen som helst nytte. Men embedsmændene var selvfølgelig ligeglade, de gjorde sagen uoverskuelig og da ingen kunne finde hoved eller hale i projektet, så blev sagen ganske enkelt glemt med tiden, men står tilbage som eksempler på, magtmisbrug.

Afsnit 10.

Den fjerde magt: Medierne/journalisterne!

Vi oplever ofte at mediernes stærke indflydelse over for befolkningen og politikerne bruges på forsøg på at forandre vedtagne love. Eksempelvis hvis en sympatisk asylsøger som ikke berettiget til ophold og skal sendes hjem, så træder den 4. magt, medierne i aktion og begynder, at manipulere befolkningen til at starte en kampagne for, at asylsøgeren skal blive i landet. Man ser også medierne gå efter politikerne hvis de vedtager love som journalisterne ikke er helt enige i.

Kan man stole på at Journalister altid refererer sandheden?

Reelt findes der lige så mange journalistiske opfattelser som der findes journalister. Min ungdoms hobby ven direktør Ejnar Dessau, Tuborg fortalte en gang, efter mange års erfaring med pressen og under truslen om evig forbandelse, at han delte journalister op i 4 hovedgrupper:

- 1. Sandhedens apostle:** Dem som husker hvad der blev sagt og hvad de så og hørte.
- 2. Kreative apostle:** Dem som i god mening giver historien et menneskeligt ansigt.
- 3. Gærdespring apostle:** Den lade type, som hugger lidt fra fortiden og drysser lidt fra nutiden.

4. Alvidende apostle: Dem som altid ryster lidt mere ud af posen, end som godt er.

Direktør Dessau havde lært meget om journalistik og mente, at man sagtens kunne opdele gruppen i mange flere kategorier, men det ville ende med et miskmask som ingen vil have gavn af og som ingen vil kunne overskue. De fire kategorier vil altid findes, så det er let nok for et hvert menneske, leder eller ikke leder, at vogte sig.

Idealbevægelsens erfaringer viser, at man står sig bedst ved at lade journalisternes udeladelser, over- eller underdrivelser komme ind under loven om ytringsfrihed.

I tilfælde af grov overtrædelse af sandheden, kan man jo rette direkte henvendelse med en klage til den for artiklen, ansvarshavende redaktør. Man kan også bringe visse sager for pressenævnet.

Når direktør Ejner Dessau, en gang imellem talte med en journalist, hvad enten han selv ønskede at berette om en sag, eller om journalisten selv havde kontaktet ham for at tale om sagen, så kategoriserede han altid journalisten som en af de fire før nævnte kategorier. Langt de fleste kom direkte på listen som kategori 1, det gjorde ham glad.

Når han efterfølgende læste artiklen som kom ud af samtalen. Så kategoriserede han igen journalisten efter artiklens indhold og noterede kort hvis, han havde ændret journalistens kategori.

På denne måde fik han gennem årene opbygget en forståelse for hvilke journalister han i en given situation kunne overbringe informationer som ikke kan tåle, at få journalistens "tilsnit" og

hvilke informationer der kan bære en bredere beretning til glæde for avisens læsere og måske dens aktionærer.

Direktør Dessaus råd til alle var: "Hvis du har svært ved at leve med journalisternes forskelligartede opfattelser af de ord som kommer ud af din mund. Så lad være med at snakke til dem".

Lap på Lap

Vi er da nået tilbage til, hvor dette skrift begynder. Hele lovgivningen har gennem de sidste årtier udviklet sig til at være en lang række af lapperier.

Lovgivningen og administrationen er simpelthen blevet til så mange lapperier, at samfundet snart ikke kan se hoved og hale og sammenhæng i noget mere. Alt er blevet så uoverskueligt med risiko for mange fejl. Hele lovgivningen og administrationen skal derfor under en særdeles grundig revision. Man skal gå tilbage til en debat om behovene, de naturlige såvel som de samfundsskabte, og så se på, hvordan man bedst tilfredsstiller dem. Alle lapperne skal tilbageføres eller ignoreres. Der skal ikke tages noget hensyn til en eneste af dem. Man skal begynde helt forfra. Traditionen er jo lapperne. Væk med lapperne, væk med traditionerne. Frem med nytænkningen.

Sammenhængen mellem embedsmænd og politikere udnyttes forkert og er både uheldig og dyrt. Hvem bestemmer og hvem bliver udnyttet?

Resultaterne vil smuldre i hænderne på de velmenende politikere, som forsøger at hjælpe de svage. Politikerne konstaterer dette og – søger om flere midler. Herved forenes såvel folk, som gør karriere inden for systemet, og embedsmænd, der beskæftiger sig dermed – samt den gruppe, som tror, de kan hjælpe. Blanding af visse kategorier korrumperer nemt de involverede. Denne type opgaver giver embedsmænd en magt til at kunne beslutte, hvad andre har godt af, og føler således en fornemmelse af en næsten guddommelig styrke og egen tro på selvtilstrækkelighed.

Modtagerne, derimod, fornemmer en voksende afhængighed. Denne følelse kolliderer med denne gruppes behov for ret til egne beslutninger. Sammen med det uhæmmede offentlige forbrug, og med fejlslagne resultater, skabes grundlaget for angreb på den moral, som holder et sundt samfund sammen. Et andet biprodukt af sammenblandingen har samme effekt. Embedsværket kan med statsmagten i ryggen, med et givet snæversyn, bruge løs af andre folks penge, uden umiddelbare synlige konsekvenser.

Alle havde en gang et stærkt ønske om at holde omkostningerne nede. Det samme tænker folketingsmedlemmerne når de arbejder. Dette skal man skal være skepsis over for, da det er hovedårsagen til de manglende muligheder for at udføre et effektivt udvalgsarbejde.

”Folketingsmedlemmer varetager i udvalgene fordelingen af borgernes skattepenge. De borgere, som har valgt folketingsmedlemmerne, stemmer i realiteten for at bruge deres egne penge på sig selv, men uden sammenhæng mellem den skat, som den enkelte borger betaler, og det budget, som et udvalg skal godkende. Udvalgsmedlemmerne, såvel som borgerne, er jo nødt til at bruge andres penge”. Embedsmændene, som derefter administrerer budgettet efter godkendelsen, arbejder også efter de samme retningslinjer ”andre bruger andres penge”. Ansvar er ikke eksisterende. Intet under, at velfærdsomkostningerne er eksploderet”. Heraf kan man så udlede årsagen til hvorfor vi har en ineffektiv administration.

ødselhed med skattekroneernes penge. Men dette er ikke det hele. Drivkraften til at sikre sig fordele med andres penge er svær at modstå. Adskillige bureaukrater, som administrerer budgetterne, vil prøve at sikre midlerne for deres egen gruppe i stedet for at dele med andre. Fristelsen for at dirigere tingene i en bestemt retning, vil ikke altid blive ignoreret, og legitime midler vil blive brugt til at lede fordele, frynsegoder, pensionsfordele etc. over mod disse embedsmænd som så vil lobbye for lovgivningstiltag, der tilgodeser dem selv og deres organisationer.

Tendensen med at dirigere offentlige midler til embedsværket medfører to konsekvenser, som ikke er umiddelbart synlige. For det første forklares det besynderlige, at så mange tiltag ender med at tilgodese mellemklasse- og bedrestillede frem for de fattige, hvilket var den erklærede hensigt, fordi de dårligt stillede mangler ikke blot de nødvendige faglige forudsætninger for at klare sig i konkurrencen. De mangler også kendskab til, hvorledes man påvirker den politiske scene for at få bevilget flere midler.

Denne mangel på evne vil mange gange være en større hæmsko end den økonomiske.

Når velmenende politikere, som har medvirket til gennemførelse af en nødvendig reform, har måttet koncentrere sig om næste opgave, bliver de svage ladet tilbage uden mulighed for at kunne kæmpe mod den embedsmands-gruppe, som i kraft af deres baggrund har større kendskab til at udnytte de økonomiske muligheder til skade for skatteyderen og til gavn for ingen. Omkostningerne vil dermed overstige det oprindelige beløb, efterladende et tab. For de dårligt stillede og samfundet. Konsekvenserne ved brug af andres penge på andre vil dermed øge presset på endnu flere ønsker om tilskud og øget forbrug.

Dette korrupperer nemt de involverede. Denne type opgaver giver embedsmænd en magt til at kunne beslutte, hvad andre har godt af, og

dermed fornemmelse af en næsten guddommelig styrke og egen tro på selvtillid. Modtagerne, derimod, fornemmer en barneårslignende afhængighed. Denne følelse kolliderer med denne gruppes behov for ret til egne beslutninger.

Sammen med det uhæmmede offentlige forbrug, og med de fejlslagne resultater, skabes grundlaget for angreb på den moral, som holder et sundt samfund sammen. Et biprodukt af den sammenblanding har samme effekt. Embedsværket kan med statsmagten i ryggen, med et givet snæversyn, bruge løs af andre folks penge, uden umiddelbare konsekvenser.

Dette er en af de væsentligste grunde til at velfærdsstaten truer vor frihed så betydeligt.

Hvad skal vi som samfund så gøre i fremtiden?

Det skal allerførst slås fast, at alle behov, som danskerne nærer i dag, bør og skal tilfredsstilles, selvfølgelig under forudsætning af, at de er demokratiske. Samtlige demokratiske behov skal tilgodeses, men mange af dem, eller måske dem alle sammen, bør efter manges meninger afhjælpes ved nye midler og metoder. Der vil i fremtiden blive præsenteret en lang række nye løsninger. De fleste kan gennemføres helt uafhængigt af alt andet, lige bortset fra, at der hen ad vejen må tages højde for de økonomiske konsekvenser. Men nogle nye skabninger hænger sammen og udgør en form for helhed, hvis gennemførelse vil muliggøre nye væsentlige fordele for samfundet. Og naturligvis er det vor opfattelse, at gennemfører man alt det foreslåede, så vil vi komme den ideelle ramme om vor individuelle udfoldelse nærmere. Inden vi begynder at blive konkrete, skal det dog understreges, at det i de allerfleste tilfælde er

umuligt at indføre forandringer, som ikke samtidig med at de gavner de fleste, på en eller anden måde går udover andre.

Men det er vort største ønske, at hele det foreslåede systemkompleks er så velafbalanceret, at en total gennemførelse allerede i begyndelsen vil gavne næsten alle. Det er dog ligegyldigt hvad man rører ved, så vil nogle sige: ”nej, her trænger vi ikke til ændringer. Vi har vore hellige køer, men de vil blive foreslået aflivet. Det er helheden der skal bedømmes, ikke enkeltsager og personers individuelle privilegier. Alt i alt er der i forslaget som helhed så meget godt at hente for os alle, at det fortjener at vi sætter os ind i forslaget, før det afvises. Alle forslag er Idealpartiets og kan ikke lastes andre der eventuelt kommer i konflikt med andre partiers programmer.

Det gennemgående princip i det foreslåede system er, at alle mennesker i landet skal have samme muligheder for at nyde de samme goder. En opdeling af borgerne i interessegrupper skal ikke mere muliggøre, at visse borgere kan opnå privilegier på andres bekostning. Nu siger det selvfølgelig sig selv, at ikke alle kan få den samme tilværelse. Mennesker er jo født med forskellige anlæg og interesser og bor heller ikke samme steder, så de vil ganske naturligt udvikle sig i flere retninger. Men samfundets tilbud skal være fuldstændig ens for alle.

Det moderne samfund er baseret på penge økonomien, og borgerne betaler for ydelser, staten stiller til dets rådighed, samtidig skal samfundet udbetale personlige bidrag for at sikre alle borgere en rimelig levestandard. Til gengæld skal samfundet også have penge indkomster til at dække sine udgifter med. Man skal derfor også vedtage, hvilke skatter og afgifter det offentlige skal kunne opkræve. Som grundlag for hele finans- og socialpolitikken kan vi henvise til Idealpartiets skatteprogram.

Man kan opnå meget store besparelser på de allerfleste områder. Idet vi ønsker at bidrage med et afrundet billede af hele den tilstræbte offentlige struktur. Der vil indenfor visse områder blive stillet forslag til ændringer, som vil medføre det offentliges øgede udgifter. Dette vil især være indenfor områder, hvor man i fremtiden bør lægge mere vægt på de præventive foranstaltninger som indenfor sundhedssektoren, forureningsbekæmpelsen, retssikkerheden og forsvaret samt indenfor de offentlige bidragsområder som f.eks. folkepensionen, førtidspension og kontanthjælp.

Nogle få behov vil vi foreslå, det offentlige ophører med at beskæftige sig med som f.eks. indenfor Folkekirken og visse kulturelle områder. Samtidig vil der blive foretaget en nyvurdering af behov der skaber en forfejlet politik.

Som det allerede blev præciseret i afsnittet om administrationen, søger samfundet i øjeblikket at tilfredsstille bureaukraternes behov for at pleje egne økonomiske og politiske privilegier. Der er allerede blevet anvist veje til at bekæmpe disse udemokratiske og uhensigtsmæssige behov.

Samfundet har behov for demokrati, men vi har også allerede set, at store behov i beklagelig grad ignoreres. Der er blevet foreslået enkle metoder, som atter kunne bringe demokratiet i højsædet. Inger dansker ønsker at være imperialist. Vi har behov for med god samvittighed at kalde os demokrater. Alligevel undertrykker vi muligvis vore landsmænd bosatte i visse landsdele. Det er derfor vort fortsatte ønske, at man skal lade færingerne og grønlænderne selv bestemme, om de ønsker deres totale frihed, eller om de snarere vil anerkendes som danskere på lige fod med syddanskerne.

Der er også andre behov, som kun tilgodeses i ringe grad. Folk har behov for at udvise initiativ og for at glæde sig ved deres arbejde. Idealpartiet skattestruktur og de mange andre nyskabelser, som vi kommer ind på, vil på afgørende måde kunne sætte skub i udviklingen

og give folk den tilfredshed på arbejdspladsen, som de i mange år har hungret efter.

Folk ønsker sundhed. Folk kan få et meget bedre helbred, end de har i dag, hvis man blot gennemfører nogle ganske enkle indgreb i bureaukraternes magt. Og samtidig vil samfundet årligt kunne spare milliarder af kroner. Folk ønsker frihed, frihed for frygt, frihed til selv at planlægge deres eget liv, frihed til selv at tage et ansvar, frihed til selv at bestemme, hvad de vil gøre i deres fritid. Og de ønsker at have tid til at nyde deres frihed. Vor overhåndtagende lovgivning og administration lægger folk i stadig strammere bånd og lænker. Folk har et stort behov og et berettiget behov for at sprænge disse bånd og lænker for at blive fri. Der er behov for et udsyn over problemerne, så man kan komme frem til en virkelig helhedsløsning på samtlige af samfundets nuværende problemer, så man i fremtiden kan tilgodese alle borgeres behov og tilfredsstille dem efter demokratiske og helt enkle principper. Vi har alle et berettiget krav på at blive meget rigere, sundere og friere.

Afsnit 11.

Principperne for indførelse af en helt ny samfundsstruktur:

Gennem ganske få og enkle love og en ukompliceret administration skal samfundet sikre, at alle borgere under alle forhold og til enhver tid har de nødvendige økonomiske midler til rådighed og kan opnå den tilstrækkelige vejledning for at opretholde en rimelig levestandard. Selvfølgelig skal folk have så meget velfærd og tryghed, som samfundet overhovedet kan bære økonomisk. Trygheden må selvfølgelig ikke samtidig skabe slaphed, dovenskab og ligegyldighed over for samfundet. Lovgivningen må heller ikke give nogle en mulighed for gennem omgælder at skaffe sig mere, end de rettelig har krav på. Der er måske intet, der, bortset fra de høje marginalsatser på indkomstskatten, har ødelagt initiativ og arbejds- moral så meget som netop det meget store antal omgælder, vi ved, at mange gør sig skyldige i. Nogle siger, at de studerer og hæver studiehjælp og har det skønt for skatteydernes midler, nogle siger, de er arbejdsløse og hæver understøttelse og tjener samtidig ”sorte penge”; nogle siger, de er syge og hæver deres normale løn eller får sygeløn og holder samtidig fri og nyder tilværelsen. Nogle siger, de er invalider og hæver førtidspension, men gør ikke en alvorlig indsats for at komme til at klare sig selv igen.

Vi foreslår nogle helt enkle love, som kun vil fylde ganske få sider, og som til enhver tid vil give alle Danmarks borgere den økonomiske tryghed, vi alle mener, vi bør have krav på, men som samtidig umuliggør omgælder. Uddannelsessystemet skal ændres, gøres mere effektivt og langt billigere, og hele socialloven kan skrives fuldstændigt om og blive meget mere effektiv, og dog mindre kompliceret at administrere. Folk skal selv overtage ansvaret for forvaltningen af deres midler; kun de, som ikke ser sig i stand hertil, skal selvfølgelig have mulighed for at købe sig den nødvendige ekspertise.

Principperne for den nye grund- og ungdomsskoleundervisning, samt sociallovgivningen kan opstilles i et enkelt skema:

Alle personer i samfundet opdeles i fem hovedgrupper:

I: børn 0-6 år.

II: børn 6-16 år.

III: unge 16-18 år.

IV: voksne 18-70 år.

V: voksne 70 år og opefter.

De fem hovedgrupper opdeles i fire undergrupper:

A: de normalt raske.

B: de midlertidigt syge.

C: de kronisk syge boende hjemme.

D: de kronisk syge boende på statsinstitution.

1. Et persontilskud, der aftales med borgere som vil være uafhængige af samfundet, udbetales skattefrit til de som vil være frie borgere i Danmark. Beløbet kr.6500,-per måned, svarende til kr. 78.000,- om året. (kan kaldes Borgerløn) bør afprøves i et begrænset område, før der tages endelig stilling.

2. Alle børn under den skolepligtige alder, som bor hjemme, modtager et skattefrit børnetilskud på 4.000,-kroner om måneden = 48.000 kroner om året. Beløbet tænkes anvendt på en af to måder: enten til betaling for pasning af barnet uden for hjemmet eller, hvis en af forældrene selv vil tage sig af barnet, som kompensation for, at vedkommende tidsmæssigt bliver ude af stand til at tage sig et udearbejde. Med denne regels indførelse skal offentlige tilskud til samtlige vuggestuer og børnehaver bortfalder. Alle børn i den skolepligtige alder, 6-16 år, som bor hjemme,

modtager et skattefrit børnetilskud på kr. 4.000,- kroner om måneden = 48.000,- kroner om året.

3. Alle børn, 6-16 år, har skolepligt og til gengæld skal de gennem kommunerne have tilbudt gratis undervisning. Alle unge, 16-17 år, skal have tilbudt en faglig uddannelse, eller møde på en ungdomsskole året derpå. Eneste alternativ er at udføre arbejde for det offentlige

4. Alle borgere har brug for at bevare deres helbred, og samfundet er interesseret i, at helbredstilstanden overhovedet er så god som mulig. Alle borgere skal nyde gratis sygehjælp mm.

5. Enhver voksen, 18-70 år, som ikke modtager førtidspension, skal være berettiget til at tage arbejde for private virksomheder eller det offentlige alle dagene mandag til fredag hele året rundt. Dette skal være et stående tilbud for alle raske uanset øvrig beskæftigelse eller arbejdsløshed af midlertidig eller længere varighed. Man afregnes efter overenskomsten. Med gennemførelsen af denne ordning kan al statsstøttet arbejdsløshedsunderstøttelse bortfalde.

6. Enhver voksen på 70 år og opefter som bor hjemme, skal have udbetalt fuld og skattefri folkepension på kr. 8000 per måned ud over persontilskuddet, i alt kr. 16000,- udbetalt pr måned, og 192.000,- per år.

7. Enhver kronisk syg har ret til at søge sin læge om ret til at få en individuel fastsat pension, eller individuelt fastsat plejetilskud.

8. Enhver voksen, 18-70 år, som ikke modtager førtidspension, skal i tilfælde af sygdom være berettiget til, gennem sin læge at melde sig til et offentligt hospital og der opnå pleje. Lægen vil sørge for, at der vil blive udbetalt sygeløn for hver af sygedagene, så længe at lægen finder det nødvendigt. Med gennemførelsen af denne ordning kan alle arbejdsgiverbidrag og andre offentlige bidrag til sygeløns ordning bortfalde, ligesom arbejdsgiverne ikke mere behøver udbetale løn for arbejdsdage, der er gået tabt på grund af sygdom.

9. Enhver voksen, 18-70 år og opefter, som bor hjemme, skal have udbetalt fuld skattefri folkepension med 8000 kroner om måneden plus persontillæg kr. 8000,- = 192.000 kroner om året. Det uanset om man bor alene og har fælles husholdning med en anden pensionist, eller om man bor sammen med en hustru/partner eller ej. Væk med samlivsstraffen!

10. Enhver kronisk syg har ret til at søge deres læge om en individuelt fastsat pension, eller plejetilskud, hvis vedkommende opholder sig i hjemmet. Denne ret gælder også folkepensionister, som har behov for fremmed hjælp for at klare problemerne i forbindelse med at forblive i egen bolig. I dette tilfælde vil folkepensionen være erstattet af førtidspension.

11. Kronisk syge eller folkepensionister, som ikke er i stand til at klare sig selv i egen bolig, til trods for at der er blevet tilbudt et individuelt plejetilskud, skal have ret til optagelse på en kommunal eller statsinstitution. De vil herved bevare deres persontilskud, men mister eventuel folke- eller førtidspension. Alle unge, 14-18 år, vil blive fuldt ud forsørgede på deres uddannelses- eller tjenestested.

12. Enhver voksen, 18-70 år, som ikke modtager førtidspension, skal have ret til ferie i 28 hverdage om året (fire uger) med fuld løn udbetalt af det offentlige.

13. Enhver kvinde, 18 år og opefter, som ikke modtager førtidspension, skal i tilfælde af barsel have ret til sygeløn i 300 hverdage udover sin normale ferie med løn på fire uger, uden at skulle opholde sig på sygehus længere end nødvendigt.

14. Samtlige hjemmeboende borgere med specielle individuelle problemer kan henvende sig til Borgerservice for at få særhjælp og eventuelt opnå den ønskede støtte. Skemaet kan nu opstilles og beregnes. Beløb udbetalt vedrørende 1, 2 og 7 udbetales automatisk og direkte af UdbetalingDanmark og skal således ikke administreres af

noget andet fagministerium. De udbetalte beløb angives i skattefrie kroner pr. måned.

De personlige ydelser udbetales automatisk og direkte gennem UdbetalingDanmark. Her råder man over data for samtlige borgere, De kommunale folkeregistre skal sørge for, at fødsler, dødsfald, immigrationer og emigrationer bliver registreret. Kun undervisnings-, og sundhedsministerierne vil råde over sådanne institutioner, hvis benyttelse vil have indflydelse på størrelsen af børnebidraget, og hvorvidt folkepensionen skal udbetales. Pågældende ministerier skal derfor løbende holde økonomiministeriet underrettet om, hvilke personer, der står under disse to ministeriers forsorg. Udbetalingerne kan udføres maskinelt efter en meget ringe administrativ indsats. De vil sikre alle borgere udenfor de produktive år den nødvendige økonomiske støtte i alle normale tilfælde. Hvor invaliditet eller andre specielle forhold vanskeliggør eller fordyrer tilværelsen, vil Borgerservice kunne foranledige en individuel stillingtagen

Hele det økonomiske sikkerhedsnet, som med det offentlige arbejde, sygelønnen, ferielønnen og barselslønnen er spændt ud under alle borgere, der tilhører de normale arbejdsduelige aldersklasser. Idet disse principper ligger ud over det sædvanlige, skal vi i det følgende komme nærmere ind herpå. I samme forbindelse skal der vies et afsnit til de store muligheder, erhvervslivet herved vil komme til at stå overfor til med et slag at blive helt anderledes produktivt. Samfundets produktivitet vil stige meget væsentligt, samtidig med at antallet af »samfundets tabere« vil blive effektivt reduceret. Samtlige invaliderede eller af andre grunde vanskeligt stillede vil naturligvis kunne blive hjulpet gennem borgerservice.

Den nye altomfattende sundhedsmæssige sikring.

Ikke arbejdsløshedsunderstøttelse, men i stedet arbejde for det offentlige. Det fundamentalt nye princip er, at det offentlige skal garantere enhver rask borger mellem 18 og 70 år arbejde en hvilken som helst dag mandag til fredag med en løn på svarende til en overenskomst-mæssig dagløn. Samtidig skal, offentlig støtte til arbejdsløshedsunderstøttelse ophæves. Det er jo ikke alene det mest produktive, at alle arbejder, men det er vel også nedbrydende for enhver at skulle gå ledig udover, hvad ferier og fridage giver af muligheder. Systemet vil selvfølgelig udelukke ethvert misbrug af arbejdsløshedsforsikrings-ordningerne.

Enhver, der ønsker, eller bliver tilbudt et arbejde for det offentlige, må møde frem på det lokale Arbejdsformidlings kontor senest klokken 9 om morgenen. Kl. 9 vil de fremmødte blive fordelt på de enkelte arbejdssteder og kl. 17 er arbejdet tilendebragt. Herefter overføres deres løn til deres NemID konto. Alt arbejde aflønnes efter overenskomsten.

Fra kl. 8 til 9 om -morgenen kan også interesserede arbejdsgivere henvende sig på kontoret, så arbejdsgiverne og arbejdstagerne selv kan træffe deres aftaler. Arbejdsgiverne kan endvidere sende meddelelse til formidlingskontoret om ledige stillinger, og kontoret sørger for opslag derom. Formidlings kontoret skal ikke udføre et kompliceret papirarbejde. Det skal udelukkende formidle kontakt mellem de interesserede parter.

Studerende kan supplere deres øvrige indtægter ved at møde op alle de dage, de ønsker og har til rådighed, ja, enhver kan komme, når han eller hun ønsker at arbejde.

Der vil altid blive sørget for produktivt offentligt arbejde for enhver, der er inden for dørene før kl. 9. Det offentlige -råder i dag over offentligt ejede arealer over hele landet. Da er skove, strande, parker, veje, ejendomme med bygninger osv. Endvidere driver man et stort antal

institutioner. Alle disse arealer, ejendomme og institutioner kræver pasning, drift og udvikling, og der er for øjeblikket ansat et stort antal embedsmænd til at varetage dette enorme og betydningsfulde arbejde. Det meste underordnede personale kan med nyordningen afskediges og deres pligter overføres til det nye korps af offentligt engagerede endagsmedhjælpere. Det offentlige skal selvfølgelig til stadighed i enhver situation besidde den nødvendige fagkundskab for altid at kunne forvalte den offentlige ejendom på tilbørlig måde. Samtidig skal det offentlige råde over en stor stab af kvalificerede arbejdsledere, som både er i stand til at vejlede de endagsansatte og selv gøre en personlig indsats, når der er tid dertil. Vrangvillig offentligt ansatte endagsmedhjælpere, som bevidst søger at nedbryde arbejdsmorale eller undtager sig en rimelig andel af den samlede arbejdsbyrde, kan blive nægtet arbejde den følgende dag, han melder sig til arbejde. Det offentlige har pligt til at tilbyde lønnet arbejde, og enhver mellem 18 og 70 år har ret til at kræve et sådant arbejde, men der er tale om et arbejdsforhold, hvor der skal ydes en positiv indsats og for hvilket, man modtager en løn. Ingen normalt arbejdsduelig person har ret til nogen social ydelse ikke indeholdt i det foreslåede system. Ingen skal kunne »nasse« på samfundet. Der er mange i dagens Danmark, som er forbitrede over, hvor let nogle kommer til goderne, blot fordi de er smarte. Forbitrelsen spoleret arbejdsglæden, og de krænkede yder meget mindre, end de i virkeligheden gerne selv ville præstere. Den allerede ret udbredte negative holdning til arbejde skal ikke få lov til yderligere at sprede sig. Der skal opbygges en positiv holdning til arbejde – til fordel for alle. De offentligt ansatte endagsbeskæftigede skal selvfølgelig præstere en så nyttig indsats som muligt, og kommunerne kan til stadighed give staten råd om hvilke opgaver, man anser for at være nyttige at få udført. Folk, som møder med særlige kvalifikationer, skal så vidt muligt udnytte disse, men der kan ikke i noget tilfælde ydes ekstra løn for en særlig kvalificeret arbejdspræstation. Dette ville udhule systemet og af-demokratisere det. Loven skal give alle fuldstændig de samme muligheder for at løse deres øjeblikkelige økonomiske problem; baggrunden er således sociale hensyn. Men samfundet har brug for effektivitet – og ingen har behov for ikke at udnytte sine kvalifikationer

bedst muligt. Alt betalt løn fra staten skal være forud overenskomst bestemt mellem parterne

Sygeløn til alle midlertidigt Syge mennesker mellem 18 og 70.

Vi skal nu også have aflivet den nuværende arbejdsgiver betalte sygeløn. Ordningen er alt for dyr for arbejdsgiverne, når man ikke tilbyder alle i samfundet ens betingelser, og hvis man giver mulighed for omgæelser. Så skal der i stedet indføres et system, som ikke belaster ensidigt, og gavner alle i samfundet lige meget, og som ingen kan snyde med. Dette kan følges i et senere afsnit om sundhedsministeriet og den almindelige gratis sygehjælp til samtlige borgere i landet. Herudover skal der ydes sygeløn til alle syge i alderen 18 til 70 år, som ikke modtager hjælp ifølge loven om kronisk syge. Enhver skal kunne opnå sygehjælp, ligegyldigt om vedkommende for tiden har et arbejde eller ej. Betingelsen er kun, at man virkelig er syg. Den, som ønsker sygeløn for en dag, skal henvende sig til sin egen læge, der så lægger en attest på nettet til udbetaling Danmark om udbetaling af sygedagpenge for den periode lægen vurderer sygdommen vil vare.

Det skal være umuligt at hæve begrænset sygeløn, eller understøttelse dersom man opholder sig uden for Danmarks grænser.

Der er stor sandsynlighed for, at megen sygdom vil blive undgået i fremtidens Danmark. Til gengæld bliver sygdom heller ikke mere en så stor økonomisk belastning for den ramte, at der kan opstå en økonomisk krise for familien. Når den sygeramte kommer under kompetent opsyn og behandling, vil han sikkert hurtigt komme tilbage til kræfter, så han atter kan arbejde som en nyttig borger i samfundet.

Registrering af ferie- og barselsløn

Det skal være en menneskeret at have ferie i fire uger hvert år. Det vil være demokratisk, om alle i samfundet har mulighed for at holde en

ferie af samme kvalitet. Derfor skal det foreslås, at samfundet yder enhver arbejdende borger,

Sygeløn til alle midlertidigt Syge mennesker mellem 18 og 70. Vi skal nu også til at aflive den nugældende dagpengeordning. Den er alt for dyr for både stat og arbejdsgiverne, og tilbyder ikke alle i samfundet de samme betingelser, Det giver også mulighed for omgåelser. Der skal i stedet indføres et system, som ikke belaster arbejdsgiverne og gavner alle i samfundet lige meget, og som ingen kan omgå. Så skal det nok samtidig vise sig, at alt bliver billigere for samfundet og dermed bedre for alle som helhed.

Vi skal i et senere afsnit om sundhedsministeriet komme ind på den almindelige gratis sygehjælp til samtlige borgere i landet. Herudover skal der generelt ydes sygeløn til alle syge i alderen 18 til 70 år, som ikke modtager hjælp ifølge loven om kronisk syge. Enhver skal kunne opnå sygehjælp, uanset om vedkommende for tiden har et arbejde eller ej. Betingelsen er kun, at man er erklæret syg af sin læge.

Ny lægeordning, hvor Lægen registrerer, indberetter og frigiver penge til sygdomsbehandling.

Den, som ønsker sygeløn, skal henvende sig til, sin læge og få en lægeerklæring senest 3 dage efter at sygdommen er indtruffet. Godkender lægen sygdommen, skal lægen udstede en sygeattest for en af lægen vurderet periode ad gangen. Lægen indberetter erklæringen med en tidsperiode via nettet, så der kan frigives og overføres sygepenge til patienten i.h.h.t. sygeattesten. Når sygdom er bekæmpet og patienten er arbejdsduelig igen, afmelder lægen automatisk sygdomsperioden.

De praktiserende læger skal pålægges ansvaret for registrering af sygdom tillige med indstilling af udbetaling af sygedagpenge i samarbejde med UdbetalingDanmark. Lægerne skal have tilstrækkelig kompensation for at udføre dette arbejde og til ansættelse af personale.

Sygdom bliver heller ikke mere en så stor økonomisk belastning for den ramte, hvis der kan opstå en økonomisk krise for familien. Når den sygeramte er kommet under kompetent tilsyn og behandling, vil han/hun sikkert hurtigt komme tilbage til kræfter, så vedkommende atter kan arbejde som en nyttig borger i samfundet.

Ferieløn og barselsløn

Det skal være en menneskeret at have ferie i fire uger hvert år. Det vil være demokratisk, om alle i samfundet har mulighed for at holde en ferie af samme kvalitet. Derfor skal det foreslås, at samfundet yder enhver arbejdsdygtig borger mellem 18 og 70 år en årlig ferie med løn i fire uger.

Ferien kan lægges efter aftale med arbejdsgiver eller staten. Når ferieperioden er fastlagt, skal det være muligt to uger før feriens påbegyndelse gennem Borgerservice og udbetaling Danmark at få udbetalt ferielønnen.

Barslende kvinder på 18 år og opefter, skal udover den årlige ferie på fire uger med løn kunne få barselsorlov i 300 dage med fuld løn. Barselslønnen vil kunne udbetales gennem Borgerservice og Udbetaling Danmark, når lægen konstaterer at tiden til moden dertil.

Med ansættelse på arbejdsmarkedet

Vi har set, at ansættelsesforholdene indenfor den offentlige sektor er særdeles uhensigtsmæssige, og der er blevet stillet forslag om at ændre offentlige stillinger således, at alle ved fremtidige ansættelser, kommer til at ligge på linje med, hvad der findes indenfor erhvervslivet og er underlagt funktionærloven.

De nuværende ansættelsesforhold indenfor det private arbejdsmarked har deres fordele og ulemper for såvel arbejdstager som arbejdsgiver. Frie lønforhandlinger er til fordel for alle parter for arbejdsgiver, fordi han ikke behøver betale mere for sin arbejdskraft, end han mener, at den er værd for ham; og for arbejdstager og hele samfundet, fordi arbejdskraften da vil blive placeret der, hvor den vil gøre størst nytte, nemlig hvor det kan betale sig at få den højeste løn og de bedste arbejdsforhold. Frie lønforhandlinger ansporer til en mere effektiv arbejdsindsats, fordi arbejdsgiver da vil være interesseret i at betale en højere løn. Virksomhedernes produktion vil stige, og hele landets konkurrenceevne overfor udlandet blive bedre. Borgere, produktion, forbrug og valutabalance har alle fælles interesse i frie forhandlinger. Enhver ansat skal have mulighed for selv at bestemme sit ugentlige arbejdstimetal, bare vedkommende selv betaler differencen. Funktionærlovens nuværende varierende opsigelsesvarsel efter anciennitet, 1-6 måneder, er skabt både af hensyn til arbejdsgiveren, men også med hensyn til arbejdstagerne.

Det er blevet lettere at blive opstillingsberettiget for valg til Folketinget:

Efter 4 års ihærdigt arbejde med gentagne henvendelser til minister, kommunaludvalg og diverse it-ordførere fra folketingspartierne blev et lovforslag, som Margrethe Vestager fremsatte kort før sin afgang som minister, enstemmigt vedtaget i Folketinget den 25. marts 2014. Lovforslaget fulgte i det store og hele Idealpartiets oprindelige forslag. De seneste par år er gået med, at indenrigsministeriet i samarbejde med KMD har udviklet det nye it-systemet, som nu er taget i brug til registrering af vælgere som opstiller kandidater til Folketinget.

Meget passende betød det, at Idealpartiet nu kan modtage den første digitale vælgererklæring så snart vi beder om det. Vælgernes e-

mailadresse bliver indtastes i systemet og vælgeren får tilsendt et link med kode som skal bruges for at udfylde den digitale vælgererklæring.

I de nærmeste år, vil Idealpartiet arbejde på at få forbedret den digitale løsning, så man kun behøver at indsamle 25% af de 20.000 underskrifter der i dag er nødvendige for at partiet kan blive godkendt som opstillingsberettiget til at deltage i valg til Folketinget. Selve valget skal også foregå som en del af en digital løsning på vælgerens egen computer ved brug af NemID-systemet, foto og måske en fingeraftryksscanner, som mange PCere allerede har indbygget i dag. Der er et lille stykke vej endnu, men systemet ville kunne løses indenfor 6 måneder.

En hver ikke politisk forening skal kunne opstille et antal kandidater til valg til Folketing, Regioner og Kommuner. Dette giver et bredere udvalg blandt kandidater over hele landet.

Den største fare for jordens videre udvikling, er den stigende overbefolkning i den 3. verden.

Her kan du løbende følge med på i jordens befolkningsudvikling:
<http://www.worldometers.info/world-population>

Vi er allerede 1,5 milliard mennesker flere end vi burde være for at jordens biokapacitet kan brødføde os alle uden at vi ødelægger natur, miljø og klima.

**I dette skrivende øjeblik er vi 7,685,405,010
Milliarder mennesker på kloden.**

Jordens totale biokapacitet er overskredet. Alene i Danmark har vi de seneste 50 år, oplevet en stigning af tilflyttere fra den ikke vestlige verden på 450.000 personer. En mindre del af tilflytterne er flygtninge.

Den store del er folk som rejser fra deres lande til vesten, alene for at få det bedre og udnytte vort højt udviklede velfærdssamfund.

Når du læser dette, er vi blevet endnu flere mennesker på jorden. Hvis du vil kende udviklingstallene, så kan du se opgørelsen her nedenunder.

3 milliarder kvadrat km. er det areal, som er til rådighed til alle mennesker og dyr, og opgøres til 1,8 hektar pr. borger hvis verdens samlede forbrug skal være i balance med Jordens produktion af naturressourcer.

Den gennemsnitlige danskers forbrug på 5,5 hektarer er således tre gange større end det, der er til rådighed pr. borger på jorden. Det betyder, at vi mennesker ville have brug for ekstra to jordkloder, hvis alle Jordens borgere ønsker at havde det samme forbrug som os i den vestlige verden, og det ønsker hele jordens befolkning. Her ligger et af de allerstørste problemer, som medfører forringelse af biodiversiteten - tørke - religionsproblemer - mangel på rent drikkevand - olie og vil blive fremtidens stridspunkter på jorden. Det er derfor helt nødvendigt at vi gør noget ved sagen for at beskytte os mod den totale undergang. Vi skal gøre os det klart hvilke midler vi vil benytte for at kunne overleve. Her nævnes flere mulige løsningsmodeller:

1. Indførsel af global fødselsrate på maksimalt 1, højst 2 børn per kvinde.
2. Vi i den vestlige verden skærer meget kraftigt ned på vore forbrugsvaner.
3. Den vestlige verden stopper al Ulands hjælp. Det vil opleves kynisk og smertefuldt, men så vil klodens befolkning blive reduceret med et par milliarder i løbet af en årrække. Det er nødvendigt at kynismen bliver en del af løsningen ellers ender det med at vi ruinerer og ødelægger hele planeten Jorden.

Som et korrekt udgangspunkt, vises nedenstående jordens befolkningsudvikling siden år 1500:

Year	World Population	Yearly Change	Net Change	Density (P/Km²)	Urban Pop	Urban Pop %
2018	7,632,819,325	1.09 %	82,557,224	51	4,186,975,665	55 %
2017	7,550,262,101	1.12 %	83,297,821	51	4,110,778,369	54 %
2016	7,466,964,280	1.14 %	83,955,460	50	4,034,193,153	54 %
2015	7,383,008,820	1.16 %	84,555,787	50	3,957,285,013	54 %
2014	7,298,453,033	1.18 %	85,026,581	49	3,880,128,255	53 %
2013	7,213,426,452	1.20 %	85,249,517	48	3,802,824,481	53 %
2012	7,128,176,935	1.21 %	85,168,349	48	3,725,502,442	52 %
2011	7,043,008,586	1.22 %	84,839,427	47	3,648,252,270	52 %
2010	6,958,169,159	1.23 %	84,428,105	47	3,571,272,167	51 %
2009	6,873,741,054	1.24 %	83,969,801	46	3,494,944,744	51 %
2008	6,789,771,253	1.24 %	83,352,660	46	3,419,420,251	50 %
2007	6,706,418,593	1.25 %	82,570,680	45	3,344,752,515	50 %
2006	6,623,847,913	1.25 %	81,688,530	44	3,271,397,980	49 %
2005	6,542,159,383	1.25 %	80,788,518	44	3,199,013,076	49 %
2004	6,461,370,865	1.25 %	79,961,878	43	3,127,242,628	48 %
2003	6,381,408,987	1.26 %	79,259,348	43	3,056,838,839	48 %
2002	6,302,149,639	1.27 %	78,737,481	42	2,987,784,981	47 %
2001	6,223,412,158	1.28 %	78,405,169	42	2,919,962,139	47 %
2000	6,145,006,989	1.29 %	78,139,598	41	2,856,131,072	46 %
1999	6,066,867,391	1.30 %	78,021,288	41	2,796,899,752	46 %

Year	World Population	Yearly Change	Net Change	Density (P/Km²)	Urban Pop	Urban Pop %
	4,079,087,198	1.89 %	75,639,047	27	1,534,721,238	38 %
1975						
1974	4,003,448,151	1.93 %	75,909,456	27	1,497,305,961	37 %
1973	3,927,538,695	1.97 %	75,993,514	26	1,458,374,024	37 %
1972	3,851,545,181	2.01 %	75,754,281	26	1,420,942,101	37 %
1971	3,775,790,900	2.03 %	75,213,250	25	1,385,012,179	37 %
1970	3,700,577,650	2.06 %	74,672,136	25	1,350,280,789	36 %
1969	3,625,905,514	2.08 %	74,024,814	24	1,315,767,607	36 %
1968	3,551,880,700	2.09 %	72,826,879	24	1,281,733,884	36 %
1967	3,479,053,821	2.08 %	70,932,416	23	1,248,237,530	36 %
1966	3,408,121,405	2.05 %	68,528,717	23	1,215,547,996	36 %
1965	3,339,592,688	2.01 %	65,921,916	22	1,183,910,279	35 %
1964	3,273,670,772	1.97 %	63,399,420	22	1,153,189,281	35 %
1963	3,210,271,352	1.94 %	61,027,107	22	1,118,019,327	35 %
1962	3,149,244,245	1.91 %	58,938,966	21	1,083,929,179	34 %
1961	3,090,305,279	1.88 %	57,092,752	21	1,051,050,417	34 %
1960	3,033,212,527	1.86 %	55,387,841	20	1,019,494,911	34 %

Year	World Population	Yearly Change	Net Change	Density (P/Km²)	Urban Pop	Urban Pop %
1959	2,977,824,686	1.84 %	53,743,443	20	988,354,428	33 %
1958	2,924,081,243	1.82 %	52,128,965	20	957,944,323	33 %
1957	2,871,952,278	1.79 %	50,568,834	19	928,399,446	32 %
1956	2,821,383,444	1.77 %	49,140,909	19	899,872,076	32 %
1955	2,772,242,535	1.76 %	47,940,067	19	872,133,969	31 %
1954	2,724,302,468	1.76 %	47,072,110	18	845,285,369	31 %
1953	2,677,230,358	1.77 %	46,645,974	18	819,422,184	31 %
1952	2,630,584,384	1.81 %	46,767,598	18	794,486,369	30 %
1951	2,583,816,786	1.87 %	47,542,065	17	770,386,513	30 %
1927	2,000,000,000					
1900	1,600,000,000					
1850	1,200,000,000					
1804	1,000,000,000					
1760	770,000,000					
1700	610,000,000					
1600	500,000,000					
1500	450,000,000					

Usikkerhed i tallene op til 1800 tallet, kan beregnes som +8% -10%.
 Udviklingen i befolkningstallet har været meget progressivt og man har på intet tidspunkt i historien taget hensyn til hvor mange mennesker, dyr og insekter kloden kunne overkomme.

Den tid er nu kommet hvor nødvendighedens lov er trådt i kraft. Kan vi regne med, at nutidens politikere over hele kloden vågner op i tide og når at gøre noget ved det? Hvis ikke, så er advarslen hermed givet i sidste øjeblik!!!

Indvandring er endnu et af danskernes store problemer:

Vi husker en morgen for nogle få år tilbage, vi blev alle vækket med beskeden: ”Hundredvis af afrikanere og arabere har i store flokke og uden visum som et retsligt dokument bevæget sig ind over vore grænser og vandrer nu ud af vore motorveje til stor gene for trafikken.

Myndighederne har af uvisse grunde ikke grebet ind. Politiet afventer svar fra justitsministeren som det siges, den dag sov han længe. Svaret fra myndighederne lå og puttede sig i luften: ”De var mange som kom. Vi vidste ikke hvad vi skulle gøre og politiledelsen og justitsministeren var tavse, så lokale politimyndigheder påstod at de var magtesløse og for få til at sikre grænsen. Derfor lod de bare hundredvis helt ukendte personer overtræde den danske grænse helt uden kontrol.

Sidst på dagen var der lange køer ved håndvaskene på de mange offentlige kontorer. Man blev enige om, at syndebukken måtte være EU som havde fjernet grænseovergangene i hele Europa. Man havde ikke set dem komme, blev der sagt og det selvom de som store flokke havde vandret hele vejen op gennem EU.

EU havde jo etableret en paradegrænsekontrol som bestod af et hovedkvarter i Warszawa som man påstod: ”bevogtede EU's ydre grænser” Den ydre grænsekontrol var bare aldrig sat i gang, i det man alene havde etableret et mindre palads i Polen til ledelsen og med en stab på 18 personer.

I dagbladene stod der: EU vil overtage kontrollen med

De ydre grænser med et Grænsekorps på op til 2.000 mand som skal kunne rykke ud og overtage kontrollen, om nødvendigt mod medlemslandes vilje, foreslog EU-kommissionen.

På dagen, hvor Danmarks statsminister kom til Bruxelles for at bede om sær aftaler, der stiller Danmark på sidelinjen af EU's retslige

samarbejde, oplyste kommissionen pludselig at det måske var det mest ambitiøse forslag på området siden overgangen fra EF til EU.

I et sidste, næsten desperat forsøg på at redde grænsesamarbejdet Schengen, vil kommissærerne have de europæiske regeringer til at give EU ny og vidtrækkende myndighed over kontrollen med Europas ydre grænser.

Det mest revolutionerende og kontroversielle er, at EU skal kunne overtage grænsekontrollen i et medlemsland imod det pågældende lands egen vilje

Kommissionen bekræfter, at forslaget skal vedtages af den samlede kommission allerede ugen efter, hvorefter der ventes svære forhandlinger om sagen blandt medlemslandene.

Forslaget har som ambition at omdanne EU's grænseagentur, Frontex, til en regulær myndighed for grænsekontrol og kystbevogtning.

Agenturet er etableret i Warszawa, som hidtil har haft en rent koordinerende rolle, skal ifølge forslaget kunne indkalde op til 2.000 grænsevagter fra medlemslandene

med 2-3 dages varsel, når en ydre grænse er i krise.

Men det mest revolutionerende og kontroversielle er, at EU skal kunne overtage grænsekontrollen i et medlemsland imod det pågældende lands egen vilje.

Lande får ingen vetoret over egne grænser.

Ifølge et udkast til forslaget, som Politiken er i besiddelse af, skal kommissionen næsten enevældigt kunne beslutte at gribe ind efter anbefaling fra Frontex.

Ganske vist vil det ske gradvist efter advarsler til det pågældende medlemsland, og beslutningen vil også skulle forbi alle EU landes regeringer i ministerrådet. Men forslaget lægger op til, at aktiveringen af den europæiske grænsekontrol kun skal kunne bremses, hvis der er et kvalificeret flertal imod det i ministerrådet.

Dette negative flertal vil i praksis være svært at opnå, og det udelukker i hvert fald, at et enkelt medlemsland kan nedlægge veto imod at få kontrollen med dets egne grænser sat under administration af EU.

»Vi ved, at det er et meget, meget ambitiøst forslag. Men flygtningekrisen har bevist, at der ikke er andet at gøre, hvis vi skal redde Schengen. De eksisterende redskaber er ikke nok«, sagde kommissionen.

Forslaget kommer på bordet som optakt til et EU-topmøde allerede ugen efter, hvor de europæiske ledere endnu en gang skal diskutere håndteringen af både flygtningekrisen og den forøgede terrortrussel mod Europa.

Det sker samtidig med, at Danmarks fremtidige tilknytning til hele det retslige samarbejde er kastet ud i uvished, efter at et flertal af danskerne i december stemte nej til at ændre retsforbeholdet til en tilvalgsordning. Grækenland er kernen i problemet.

Både Italien og Grækenland har haft meget svært ved at gennemføre den nødvendige kontrol af de over 1 million flygtninge og

indvandrere, der er strømmet til EU i år, primært fra Syrien, Afrika, Irak, Afghanistan og andre krisezoner.

Det har skabt et dybt skadeligt slagsmål blandt Schengen-landene om, hvordan flygtningene skal håndteres. Ungarn, Slovenien og Østrig har opført pigtrådshegn ved deres grænser, og flere andre lande har også midlertidigt genindført kontrol ved de indre grænser.

Danmark blev på overfaldsdagen både til grin for egne embedsmænd og politikere. Det samme skete for de andre lande i EU. Skandalen var ikke til at komme uden om. Så dukkede der en lang række af undskyldninger op. Menneskerettighederne overskyggede dem alle. Endelig øjnede embedsmænd og politikere noget de kunne hænge deres hat på. Selvfølgelig skulle de da have tilladt de store flokke afrikanere og arabere bare at sværme ind over Danmark. De var jo flygtninge og flygtninge har jo tilladelse til at gå lige derhen hvor de har lyst. At det senere hen viste sig at kun 13% var reelle flygtningen og resten var folk som søgte sig et bedre liv, gav ikke embedsmændene og politikere grund til, at beklage at de havde svigtet Danskerne, da de uden tilladelse og uden grund tillod, fremmede at rende Danmark over ende, medførende alvorlige brud på registrering og visumreglerne og gøre Danmark til et tag selv bord. Problemer med grænsekontrollen er stadig et åbent spørgsmål som EU ikke har kunnet løse. Der er derfor opstået et ønske fra flere EU-lande, at grænsekontrollen skal være det enkelte lands eget ansvar. Dette forslag støtter Idealbevægelse.

Evner danske politikere og flertallet i befolkningen, at forstå inddragelsen af fremmede kulturer i dansk hverdag?

Danske kultur viser klart at danskerne er et lukket folkeslag over for fremmede, især hvis de påtvinger sig adgang til vort livsområder.

Vore politikere har haft svært ved at konsekvens beregne deres beslutninger når det drejer sig om indførsel af kulturer fra Mellemøsten og Afrika til Danmark. I en eller anden form for misforstået humanisme omfavner mange af vore politikere en hver form for fremmed kultur også selv om disse kulturer strider direkte imod vores. I naivitet og i frygt for at fornærme, mener politikerne, at vi kan integrere disse fremmede kulturer i den danske kultur, og så en dag, så spiser vi alle leverpostejmadder og råber i fællesskab ”Halleluja hvor har vi det skønt”. Det sker med maksimal garanti aldrig de næste tusinde år.

Politikerne burde havde lært af den historiske udvikling ved at se på hele Nordafrika, som tilbage i tiden var et kristent domineret område, men som de seneste 200 år helt blev overtaget af indtrængende muslimer.

I Egypten lever millioner af kristne Kopterne. De forfølges og slås ihjel og deres kirker bliver sat i brand. Spørgsmålet er hvor længe de kan holde ud indtil de også er udryddet af radikale muslimer.

Vi ser allerede muslimernes hærgen af det danske og andre Europæiske samfund. Danske politikere burde kunne se "skriften på væggen" og stoppe muslimsk kulturs indtrængen i Danmark før det er for sent og vort dejlige land ender med jihad lovgivning, vogternes råd og en Ayatollah på tronen. Som et tiltrængt filter bør vi samarbejde med de regeringer i de lande hvor flygtninge og de som søger humanitært ophold kommer fra. I hvert af disse lande bør vi oprette et beskyttet center hvor

Lad os stille os selv spørgsmålet: ”Vil Danmark være det samme om 40 år?” Nogle er rædselsslagne- andre er lige glade. Nogle hævder, at islamisk kultur er undertrykkende og fordummende, andre hævder det modsatte (hør de Radikale). Hvem har ret? Nedenstående informationer er væsentligt hentet fra islam forsker Tina Magaards skriftlige arbejde.

Islamismen ligner fascismen, nazismen og kommunismen, idet den er voldsforherligende og totalitær, siger forsker Tina Magaard fra Aarhus Universitet. Hun anbefaler, at vi forholder os mere bevidst til islamismen, som hun selv beskriver som en politisk overbygning på islam.

Magaard skriver om islamiseringen af Mellemøsten (som var kristent, indtil arabernes erobring) og bruger Egypten som eksempel. Hun påpeger, at den islamiske besættelse i starten virkede meget fredelig, hvorefter forholdene for de indfødte blev så ringe, at mange måtte konvertere til islam.

Hovedgrundene var to: 1. den ydmygende behandling, de fik som vantro. 2. de tyngende skatter på vantro, der kunne være en tredjedel eller en halvdel af deres indtægter. Skatterne (jordskat og kopskat) blev fordoblet fem gange mellem 705 og 868. konsekvenserne var tunge at bære: Bøndernes antal blev reduceret, mindre og mindre jord blev dyrket. Denne situation førte til seks oprør mod muslimske skatteopkrævere alene i den 8. århundrede. I 830 kom det sidste store koptiske oprør, som blev slået ned med så hård hånd, at kopterne aldrig siden forsøgte at løsrive sig.

Der var tale om storstilede massakrer, sultkatastrofer og koptere, som landsforvises eller bliver solgt som slaver, skriver Tina Magaard.

I dag er 94 pct. Af Egyptens indbyggere muslimer. Og man forstår hvorfor. Magaard kommer også ind på de indfødtes betydning for islams opblomstring, og læserne vil huske, at det var Geoffrey Cains hovedpointe. Hun skriver "Muslimerne kunne ikke klare sig uden de vantros administrative, videnskabelige og intellektuelle kvaliteter, hvilket oftest gjorde det muligt for disse at leve relativt roligt som "dhimmier, dvs. "beskyttede" minoriteter. Men beskyttelsen var mere teoretisk end reel.

Ifølge Magaard er det en betingelse, at en dhimmi ikke må krænke islam eller muslimer. Alene det at påpege muslimers vold mod kristne kan

tolkes som en krænkelse, da det giver et negativt billede af islam. I den logik er det dhimmien, der klager over volden, som skal straffes – ikke muslimerne, som udøver den.

Stiller vi et meget pinligt spørgsmål: "Forsøger islamisterne at dhimmisere europæerne?" Og vi kan svare selv. "Det seneste års "ytringsfrihedskriser" kan tolkes i det lys. Det stemmer overens med et udkast til en islamisk forfatning for Europa, som Islamic Council of Europe offentliggjorde allerede i 1983.

Paragraf 3 stipulerer, at samfund og stat hviler på sharia, hvilket indebærer dhimmi-status til ikke-muslimer. Paragraf 8 stipulerer ytringsfrihed inden for lovens (altså sharias) rammer, hvilket i praksis betyder begrænsning af ytringsfriheden, da der i sharia er dødsstraf for krænkelse af islam."

Først i 1855 i forbindelse med den europæiske kolonisering blev dhimmi-lovgivningen officielt ophævet i Egypten og erstattet af en mere verdslig lovgivning, som sikrede kopterne bedre forhold. Den er dog aldrig blevet fuldt accepteret i den egyptiske befolkning og slet ikke i det religiøse establishment. Dvs. den kunne indføres igen.

Og hvad med Danmark om fyrré år (se bogen 2055) Muslimerne vil være tæt på at være i flertal i Europa. Islam har ikke forandret sig siden man skrev Koranen. Vil der være en bedre forståelse for os, det oprindelige folk, eller vil det blive Egypten om igen? Vi, "det oprindelige folk" bør gennemtænke situationen godt og grundig og vi bør skabe en sikkerheds balance mellem de kulturer/religioner vi lukker ind i vores land, hvis vi i fremtiden ønsker dominans af den vestlige kultur. Politikere som støtter en fortsat indvandring med overvægt af den muslimske kultur, må vi stærkt anbefale at danskerne ikke fremover vælger til at repræsentere os i Folketinget, i kommunerne og ej heller i Europa Parlamentet. Man kunne finde hundrede af andre grunde til at afslå muslimsk indvandring til Danmark. Læs fiktionsromanen "2055" og få det værste tænkelige indtryk af hvad demokratisk

indvandring kan medføre. Et bidrag til hvad der kunne ske dersom muslimerne opnår den politiske magt i Danmark og Europa.

Udenrigspolitikken har været misrøgtet siden Per Stig Møller.

Lilleput Danmark har ikke bare haft svært ved at gøre sig gældende inden for EU, men ude i verden har vi gjort os selv til grin adskillige gange. Husk bare da vi udnævnte en ikke sprogkyndig skolelærer som Udenrigsminister og han begyndte, på skolelærer engelsk, at forklare den amerikanske Udenrigsminister Clinton noget om Nordpolen. Det var pinligt og lige til dumpekarakter. På det seneste sendte vi Tarzan trækravler af sted og vi blev igen ydmyget på det værste. En statsminister som bevidst vil lægge krop og omdømme til ved udnævnelse af sådanne udenrigsministre tror ikke meget på sin egen fremtid.

Flertallet af vore politikere har gennem de seneste 50 år, ment at det var vigtigt at deltage i krige ude i verden. Det har aldrig lykkedes dem at opnå andet end død og ødelæggelse med tab af egne soldater.

Danmark egner sig ikke som krigsførende nation. De kan udleje bemandede jettfly til andre NATO-lande, men alt andet er udelukket. Vi ved godt, at når en af vore kampsoldater følges med en engelsk, eller en amerikansk soldat ude i felten, så er det danskeren som giger ”Ih hvor vi tramper”

Danmark har 3 trusler som vi skal passe på og bære os klogt ad:

1. Vi skal skrue ned for selvglæden og tænke på hvad vi kan gøre for Danmark, vore syge, gamle og skolesøgende børn. Totalt stop for at lukke flere muslimer ind i Danmark, uanset hvad

Menneskerettighedskommissionen finder på. Send alle de ikke-integrerede muslimer ud af landet. Hvis de nægter at rejse ud, så sæt dem i et lukket fængsel indtil det bliver muligt for dem at rejse hjem.

2. Valg af politikere hvert 4. år skal tages alvorligt. Vælg kun politikere som er dynamiske, kreative velinformerede. Grundlovens fædre valgte korte funktionsperioder på 4 års varighed. Det var selvfølgelig fordi, at ingen skulle formaste sig til at sidde på tinge alt for længe. Nogen af dem vi kender i dag, har siddet og spærret for tilgangen i mere end 30. år og dermed stoppet for tilgang af nye politikere.

Truslen fra Rusland er stærkt overdrevet og tjener delvis til at øge udgifterne til Nato.

3. Lige nu er vi medlem af Nato, hvor USA rykker os for mere kontingent imens de skaber frygt for hvad Rusland kan finde på. EU's udenrigsministre har mange gange siddet og puttet sig i rundkreds og debatteret hvilke straffeforanstaltninger man skulle igangsætte mod Putin fordi han tilegnede sig en bid af staten Ukraine. De har alle berøringsangst over for Putin. Havde der nu bare været 1. af de 28 som var et mandfolk, så havde det ikke været svært at lave en mødeaftale med manden for at blive enige om hvordan man mand til mand løser de fastlåste problemer. At fremprovokere en ny alvorlig kold krig er den dyreste og mest alvorlige risiko man overhovedet kan løbe for verdensfredens skyld. Tal dog med manden selv og find en rimelig løsning. Koldkrig er den dumme løsnig. Det er sandsynligvis muligt at få Putin til at erstatte de landområder han har annekteret fra Ukraine og så få balance og få fredelig sameksistens med Rusland og resten af verden. Senest er de- batten om en ny Kold Krig igen blusset op i medierne og selvom politikerne er mildest talte delt på spørgsmålet, synes der at være tiltagende enighed om, at Putins Rusland udgør en latent trussel mod Vesten, og at vi derfor står på kanten af en ny Kold Krig. Men er Rusland virkelig så stor en trussel og er det Putins dagsorden at genoplive tidligere tiders koldkrigstilstande mellem Øst og

Vest? Ikke mindst, så Skygger den nye koldkrigsdebat for langt mere nærværende og reelle trusler mod vores frihed? Stop debatten og gør noget for at genopbygge et fredeligt samliv med Rusland og præsident Putin. Danskerne og den Russiske befolkning har altid været venner. Det er kun politikerne rundt i verden som for en hver pris ønsker ufred.

Putin er for kort tid siden genvalgt som præsident for livet, med en valgsejr på 77% af alle afgivne stemmer. Han er nu at betegne som "Vozjd" som er synonymet for "führer eller Il Duce". Folket er stolte over at have fået en Vozjd som leder, så ingen tvivl, Putin vil sidde på posten lige så længe som Stalin som også var en Vozjd. Kinas præsident blev også for nylig valgt til at sidde livsvarigt på tronen. Putin behøver ikke at kalde sig Vozjd, men det ændrer ikke hans urørlige post. Putin har sagt, at Krim forbliver med at være en del af Rusland. Politikerne i vesten kan lige så godt bide hovedet af al skam og sætte sig til forhandlingsbordet og lade Rusland betale for erobring af halvøen, i stedet for denne langvarige koldkrig. Desværre dukkede der så endnu en diplomatisk krise med Storbritannien op på grund af brugen af giftgas mod en tidligere russisk diplomat. Putin er desværre ved at skifte kurs, hvor korruption nu er blevet til hans universelle ledelsesredskab. Vi har jo oplevet et par år, hvor Nato og Rusland arbejdede tæt sammen i halvfemserne. Det kan genetableres. Vi skal aldrig glemme, at der står mennesker af kød og blod bag alle beslutninger om gode og dårlige handlinger i denne verden. Alle løsninger skal derfor findes i samarbejde med mennesker af kød og blod.

Dommedagsmaskiner som uafhængig af mennesker beslutter at starte en krig eller et slagsmål kommer aldrig til at få frihed til selv at trykke på evighedsknappen som udrydder os alle. Hvis det sker, så er det et uheld. Som medlem af Nato har vi automatisk en trussel i baghånden, hvis nogen angriber os. Vi har dog aldrig set Nato spille med musklerne, bortset når de tager på bombetogter, så nøjes de med at gennemføre militærøvelser fra tid til anden, ligesom Rusland og Kina.

De store værdier i Grønlands undergrund skal deles mellem alle danskerne.

Gennem mere end 400 år har Danmark arbejdet på at gøre Grønland aktivt og beboeligt. Vi har uddannet beboerne og givet dem tålelige levevilkår. Prisen for at bringe Grønland fra vildmark til det moderne samfund vi ser i dag, har været høj for danskerne. Man regner med, at danskerne gennem tiden har udviklet Grønland og dermed indtil dato har betalt langt mere end 250 milliarder kroner til opbygning af landet.

Grønlænderne har en gang prøvet at udnytte den svage danske regerings manglende evne til at gennemskue og udarbejde en selvstændigheds aftale som klart forudsætter hvilket ansvar og begrænsninger dette medfører for Grønland. Verden har nok problemer med at forhindre spredning af atomvåben, så skulle Grønland nu kunne overtrumfe Danmark og ulovligt omgå nul-tolerance-aftalen og melde sig som ny leverandør af Uran til dette farlige og ustabile verdensmarked? NEJ-TAK!

Regeringen må omgående stoppe den tidligere grønlandske ledelse med at rive Grønland løs fra rigsfællesskabet, enten ved at underkende ledelsen, eller ved at foranstalte en fælles folkeafstemning om uran udvinding i Danmark og Grønland. Der findes mange forskellige metaller og mineraler i den grønlandske undergrund. Efter at have betalt til opretholdelse af grønlændernes liv i mere end 400 år og skal Grønland dele udkommet af undergrunden med Danmark. Hvis Grønlænderne river sig løs fra Danmark, så skal det første nødvendige skridt være, at Danmark indfører et omgående stop for udbetaling af de kæmpestore bloktilskud vi sender til Grønland. Den Grønlandske regering skal tales til fornuft og dele med moderlandet.

Det var vikingen Erik den røde som opdagede Grønland og gjorde landet til en koloni under danernes overherredømme. Eriks søn Leif den lykkelige fulgte i sin fars sejl spor, hvor han koloniserede Grønland og siden sejlede videre og fandt Amerika som han døbte Vinland. Ved sin tilbagekomst til Danmark viste han sig som verdens første markedsførings- mand, i det han berettede til Gud og hver mand, at landet var særdeles grønt, hvorfor han havde døbt det ”Grønland!”

Senere viste det sig ikke at holde grønt året rundt, men Grønland beholdt sit navn, her mere end 1000 år efter at reklamevikingen ”Leif den Lykkelige” havde navngivet den store ø Grønland.

Vi skal lære af vore fejl! hvorfor glemmer vi meget af det som betyder noget for vores fremtid? Kan vi vinde freden i fremtiden?

ALT skal LÆRES og HUSKES og VIDEREGIVES! For vor natur er kompliceret og forståelsen herfor kan let glemmes/ overses. Ikke kun for Enkeltpersoner eller Klikere, men for hele Grupper, så et kollektivt overblik kan bevares. Mennesket er en art, med anlæg for specialisering. En enestående fordel, men også en ekstremt farlig egenskab. Kun ved, at alle har samme grundige indføring i ”menneskelivets forudsætninger” kan man gennemskue, når nogen begynder at dyrke særlige egenskaber.

Da Chamberlain kom hjem fra besøget hos Hitler, udtalte han de berømte ord: ”**Fred i vor tid!**”

Der kom alligevel endnu en krig i vejen for Menneskets Fredelige sameksistens ... Hitlers Tyskland beundrede i virkeligheden Englænderne og ville gerne være ligesom dem ... det var den opfattelse som Chamberlain havde fattet under besøget. Krigen mod England skulle aldrig have været startet, Tyskland lagde op til, at de stærkeste nationer skulle dele Verden mellem sig og skabe en varig Fred.

Et af menneskets egenskaber er ønsket om at have magt og ønsket om, at bestemme. Hitler kunne formulere og få folket med sig, men sammenkoblet med andre egenskaber for at udøve tvang og magt over andre, gik det også grueligt galt. Driveren var som så ofte før, ”lebensraum”. De der skulle fjernes, for at den rigtige race skulle få mere plads, var den gang jøderne og de Slaviske folk. ”undermenneskene” som de blev beskrevet på den bestialske måde som tyske ledere den gang i deres massepsykose forsøgte at få folk til at tro på.

Den tidligere ejer og leder af Tuborg Ejnar Dessau fortalte mig, (vi var hobby venner) at han aldrig har ansat en person som ikke udstrålede energi og ønsket om at ville yde noget ekstraordinært for virksomheden. ”Vi havde altid de optimalt bedste og frie medarbejdere på alle job, og de udviklede sig selv og virksomheden videre fremad”. Af alle de højtuddannede han havde mødt, havde han kun villet ansætte ganske få af dem. Deres teoretiske og ensidige uddannelser kan ofte gøre dem til ”begrænsede aktiver”, for de kan så uendelig lidt forskelligt. Og så er de bange for at spørge om vej. Mange af dem ansættes jo netop derfor hos det offentlige. Han havde nok ret.

Det er Forskellene, de forskellige måder at anskue og løse Problemer på, der gør et Samfund stærkt og levedygtigt i alle Situationer. Det er viljen til at medvirke, der skaber fremgang. Havde Winston Churchill taget turen over til Hitler og medvirket til Hitlers ”projekt”, havde historien måske udviklet sig anderledes. Store mænd tager ofte store skridt selv om det var bedre om de tøjlede Befolkningstilvæksten og skabte ”lebensraum” ved at dyrke Jorden, altså Planeten Jorden op igen.

Livet fortsætter ... men eliten er nu kommet I mindretal på trods af, at de andre ikke længere har den ”rigtige” kultur, den har eliten neutraliseret, for at gøre dem til Slaver og siden til Arbejdere og så til Forbrugere og misbrugere. Nu har vi lokale krige i Østen, Afrika og Mellemøsten. Hvad er den næste naturlige udvikling? Måske findes den ikke. Det er ærgerligt, for man kan også vinde freden ved at begynde forfra! Det ville selv Einstein havde forstået!

”Menneskelivet” kan beskrives således: Mennesket er skabt til at lege, spise, sove, elske, opleve og fortælle Historier. Kultur er at give plads ... plads til at skabe og fortælle og skabe nye positive historier for fremtiden – leveregler om du vil. Bliv ikke HÆNGENDE i de gamle HISTORIER ... for de er NETOP Historier, ikke nødvendigvis hele Forklaringen.

Er politikerne vi vælger til at styre vor fremtid, gode nok?

Emnet har vi behandlet tidligere i dette skrift. Vi har talt med adskillige mennesker om emnet og er kommet ti den konklusion, at ca. halvdelen af dem vi vælger, mangler tilstrækkelig baggrund til at kunne danne sig den viden der skal til for at kunne sætte sig ind i baggrunden for at tage en tilstrækkelig velunderbygget beslutning, for ikke at ende som stemmekvæg for embedsmænd og stærke politiske kolleger.

Måske havde Grundlovens fædre regnet med at valget af politikere, ville medføre en stor procent af middelmådige individer. Patrick Leisa nævner I sit læserbrev fra 2015, forskellige regler og uddannelser som han mente skal gælde for politikere så snart de skal fungere ud over det at være almindelige folketingsmedlemmer med ordførerskaber mv. Her mener vi, at dersom Patrick Liesas idé skal føre til en begrænsning af tilgangen af ubrugelige politikere, så skal der foretages en frasortering, og det skal ske allerede på opstillingsmøderne, hvor man vælger de opstillede kandidater. Her bliver det meget svært at sortere de uduelige fra, fordi der er blandet mange følelser og kammerateri ind i den del af den demokratiske proces. Hvis man kun kan vælge folk med en relevant og færdiggjort uddannelse og som har en hel ren straffeattest, så vil Folketinget stille og roligt blive affolket. Den svære del af demokratiets laster bliver nok nødvendigheden af at etablere uafhængige politik skoler som potentielle kandidater kan deltage i med ca. 120 timers egnethedsskoling, afsluttende med karaktergivning. På denne måde kan deltagerne på et kandidatopstillingsmøde vurdere både kandidatens personlighed og egnethed som politiker. Uddannelse er godt, man kommer aldrig op på niveau med den livserfaring et menneske tilegner sig på forskellige niveauer i tilværelsen. Hvis man skal have en relevant uddannelse til at varetage en ministerpost, så skal man enten have en lederuddannelse med erfaring, eller også så skal man have et langt livs erfaringsgrundlag med relevante arbejdsopgaver. Grunden til at ældre ministre begår færre fejl end de helt unge ministre er, at de kan basere de fleste handlinger og beslutninger på erfaring og ikke på hvad

embedsmændene hvisker dem i øret. Vi går stadig ind for en frasortering af kandidater som er uegnede til at bestemme over borgernes fremtid. Man kunne jo begrænse uerfarenhed ved at sætte alderen for opstilling af kandidater til politiske funktioner til 30 år. Så har de fleste skaffet sig et erfaringsgrundlag at bygge videre på.

Afsnit 12.

EF og EU er hver for sig, to helt specielle oplevelser:

Vi starter med at Danmark bliver medlem af EF (det Europæiske Fællesmarked) i 1973. Der var et flertal imod. Alle fagforeningerne gør en slags oprør og de indespærrer medarbejderne i en lille østjysk virksomhed, hvor politiet måtte hjælpe folkene ud af fabrikken klokken fem om morgenen. Så gik der nogle år hvor EF blev talt op til at skulle udvides til EU. (den Europæiske Union)

Så kom vi til 1982, hvor statsminister Schlüter fra Folketingets talerstol forvissede det danske folk om, at Unionen er sten død.”

En stor gruppe venstrefolk havde bidt sig fast i idéen om en fælles union for de Europæiske lande. Da der skulle stemmes om optagelse fik Danmark indføjet visse forbehold i kontrakten og dette bløde modstanden lidt op, så vi til sidste stemte os ind i EU. Ingen vidste at der var flere danske politikere både i Folketinget og blandt dem som blev valgt til EU parlamentet som uhæderligt pønsede på, at snyde alle og som lavede en hemmelig dagsorden hvor under de arbejdede på, at få Danmark helt ind i unionen, uden forbehold af nogen art. Langsomt gik det imod den forkerte retning.

På flere møder afholdt om det hensigtsmæssige i at fortsætte medlemskab af EU, henviste deltagerne til den store leder, Statsminister Poul Schlüters udsagn fra Folketingets talerstol: ”Unionen er sten død.” Statsministerens undersåtter og gode kollegaer havde nu taget mod til sig, statsministeren havde trukket sig ud af politik, så de havde besluttet sig til at gå ham imod og Bent Bentsen, medlem af EU-parlamentet svarede den formastelige spørger: ”Poul Schlüter havde ikke ret”.

Nu var splittelsen total blandt de borgerlige og Dansk Folkeparti var fortsat lidt imod EU. Man havde nu så småt fået valgt en lille flok medlemmer ind i Europa-Parlamentet.

Langsomt og ubemærket drejede DF rundt på en tallerken og blev tilhænger af unionen på betingelse af, at EU ikke kunne fungere som overparlament for Folketinget.

En dag blev Danmark taget på sengen, hvor en stor mængde arabere og afrikanere uden visa eller tilladelse bare gik over Danmarks grænser og videre op i landet. Mange af dem havde sejlet over Middelhavet og mange sejlede fra Tyrkiet kyster til Europa. En lille del af de vandrende var flygtninge fra Syrien.

Hvad gjorde vore tjenestemænd for at stoppe de uindbudte? Ingen ting de fik fri passage og ovenikøbet fri togbefordring hvor de end ville køres hen. Selv Justitsministeren sov længe den morgen og forklarede senere ”Der var ikke noget at gøre, de kom bare! Da EU havde sørget for åbne grænser, ikke bare ind til medlemslandene, men også ind til EU's ydre grænser, Så havde EU nærmest forberedt de mange afrikanere og araberes velkomst. Heldigvis havde FN udsendte fortalt om vidunderlandet Sverige som uden blusel havde udsendt en velkomst meddelelse til alle, uanset hvor man stammede fra. Togene kørte herfor videre over broen til Sverige. FNs menneskerettigheds kontor var glade, endelig havde man brudt forseglingen ind til Europa.

I den østlige del af Europa opdagede man de mange vandrende flokke af arabere og flygtninge i tide. Man opsatte kraftige hegn og forhindrede dermed ulovlig indtrængen i deres lande.

I den vestlige del af Europa, fik man nu travlt med at bygge lejre med sovepladser og mad til de mange som havde hørt om landenes velfærdsydelser. Embedsmænd fik nu travlt med at stille lejre op rundt om i Danmark. Utilfredsheden var stor blandt de som måtte bo i teltejre og maden blev kritiseret sønder og sammen af de nye beboere. Ensformigheden blev også kritiseret, man ville ikke bare have ”beskyttelse, man ville også have underholdning og hele familien fragtet til Danmark hurtigst muligt.

Reglerne om familiesammenføring blev omgående ændret, Embedsmændene havde fundet ud af, at man var nødt til at begrænse yderlige indvandring i nogle år. Nu blev der sat fart på de afdelinger i Flygtningeministeriet som skulle sortere indvandrerne fra de reelle flygtninge og sende folk tilbage hvor de uberettiget var kommet fra.

Embedsmændene havde ikke forberedt sig godt nok. Nogle af indvandrerne ville ikke hjem, eller havde problemer med myndighederne i deres hjemland, hvor mange unge mænd havde forsøgt at undgå militærtjeneste. Visse lande så deres fordel ved ikke, at tillade, at modtage egne landsmænd retur. Blev de i Danmark, så ville de sende gode danske sociale bidrag hjem til familierne og det skæppede godt i statskasserne. En stor del af de afviste personer stak af fra tilbage sendelses lejren hvor de frit kunne færdes ind og ud og bevæge sig frit over hele Danmark. Nogle forsvandt sporløst ud i Europa.

EU-ledelsen som klart havde svigtet bevogtningen af Europas ydre grænser, Foreslog nu som kompensation for deres grænse svigt, at den ophobning af indvandrere som nu var skabt i Grækenland og Italien, skulle fordeles mellem alle medlemslande i EU. Kun 3 lande meldte sig, men på betingelse af at alle andre EU-lande tog deres kvote. Intet land meldte sig til at optage yderligere indvandrere. Alle blev enige om, at der nu skulle oprettet kæmpelejre i Afrika og i Libyen. Der blev forhandlet i lang tid, men intet skete og flere og flere forsvandt fra udsendelseslejrenes beskyttede områder. Ingen vidste hvorhen folk blev af. Nu blev der oprettet proforma grænsevagter hos de fleste lande i EU.

EU-ledelsen vil ikke have grænser mellem EU-landene, men landene holder fast, de vil have bevogtet deres grænser mod narko og våben, for ikke at tale om import af radikale muslimske indvandrere.

Gennem årene har EU ledelsen vist sig at være meget svag når det endelig gælder. Mange har undret sig over hvordan de tre øverste ledere er blevet valgt. Den ene har været præsident i ”Penge vaskeriet” Luxemburg”. Den anden statsminister i Polen, den sidste fungerer som EU's udenrigsordfører, og har været medlem af Parlamentet i Italien.

Oftede kaldes de Mafiosotrekanten. Med et svagt EU-parlament, styret af de tre dårligste leder der nogensinde er set i EU regi. De har med kun lidt modstand fra EU Parlamentet, forvaltet EU, som de selv har ønsket det. Resultatet taler helt for sig selv.

Hvad kan vi gøre for at slippe ud af denne forfærdelige klemme som vi uforvarende er havnet i?

Lad os starte med begyndelsen for at finde frem til en sammenhæng. Vi er nu tilbage til 1973 hvor Mogens Glistrup bragede ind på den politiske scene. Han havde to væsentligste punkter på programmet: ”Stop indvandring af: Muhammedanererne” og ”Væk med personskatten.”

To emner som i høj grad interesserede mange af danskerne. På trods af Glistrups kæmpe krumspring og verbale artisteri, efterfulgt af nye politikere på scenen, såsom Pia Kjærsgaard og Kristian Thulesen Dahl m.fl. så er ingen af de mange forsøg, gennem de seneste 50 år på, at reducere indvandringen og personskatten endt med noget som helst der kan gennemføres og problemerne er kun blevet større og mere uoverskuelige. Man har indført et velfærdssystem som rundhåndet er blevet brugt til at fastholde skiftende regeringers massepsykose af befolkningen for at overbevise borgerne om, ”At vi er i gang og vi fortsætter med at gøre noget ved det.”

Det samme gælder for alle de titusinder af indvandrede vi kæmper med i disse år. Et hvert forsøg på løbende at begrænse disse mennesker indtog i Danmark, har gang på gang medført at dumgode danskere har gjort alt hvad der stod i deres magt for at spænde ben for de som forsøgte at stoppe den ukontrollerede indvandring. Man kan sagtens manipulere en befolkning til at tro at 2 minus 2 er 3. På et eller andet tidspunkt må det komme frem at befolkningen er blevet svigtet af levebrødspolitikere som for en sikkerheds skyld producerer deres modargumenter samtidig

med deres fortsatte verbale produktion af argumenterne for det de sætter i gang.

Ofte gør politikerne sig nogle tvivlsomme antagelser om hvad et menneske er og problemerne er slet ikke gået væk ved, at der er iværksat endnu flere uoverskuelige lovgivnings tiltag af de mange tvivlsomme projektmagere.

Alle bør følge udviklingen i medierne og holde øje med hvem der bliver ved med at klynge sig til tanken om at vi skal fortsat gøre mere af det som vi plejer at gøre og som tidligere ikke har virket. Til gengæld skal vi spotte dem der har indset, at det er bydende nødvendigt at gøre noget, der bryder med de 50 års nytteløse indsats. To ting der på afgørende vis bryder med de 50 nyttesløse år, er at lægge vægt på ansvar og konsekvens. Det er ikke Danmark der har været dårlig til at integrere fremmede. Det er sådan et klichéen lyder. Tværtimod er det (nogle af) de tilrejsende som har været for dårlige til at forstå, at de var kommet til et nyt og anderledes land og at det var deres egen opgave at falde til og rette ind, efter hvad man så nogenlunde kan kalde den stedlige normalitet. Det er ikke Danmark der har været for dårlig til at indrette sig på et stort befolkningsindtog, som ikke mener at de behøver at beherske det danske sprog. De er medlemmer af en befolknings gruppe, som indtil videre har savnet indsigt i nødvendigheden af at kunne udtrykke sig på et nuanceret og forståeligt dansk. De bør vågne op til dåd og eftertanke. Ikke Danskerne.

Der hvor Danskerne har svigtet i eftergivenheden over for sløseriet og den åndelige dovenskab og fysiske magelighed, som fik lov til at dominere i alle disse år. Det skyldtes især, at man fik lov til kunne slippe af sted med det. Så længe man ikke er belemret med skrupler og samvittighed, så hvorfor skulle man så anstrenge sig, hvis det giver det samme resultat som før? Både med eller uden sprogskeer mv.

Bag de mange forsikringer fra begge parter, om at man tager problemerne alvorligt, vil nogle politikere samtidig kæmpe for, at så meget som muligt bliver ved det gamle, intet må forandres. Hvor andre

politikere ønsker at vi tager konsekvensen af det nederlag, de seneste 50 har budt os. Vi bør forsøge os med noget andet.

Eksemplet De Radikale, partiet der om noget har ansvaret for indvandringskatastrofen. De søgte og fandt et flertal for udlændige loven i 1983, i stedet for at vise loyalitet over for den regering, partiet normalt støttede.

Seneste eksempel på, at man bare ikke vil erkende, at alle gamle opfattelser med sindsro kan skrottes, er forsøget på at nedlægge veto imod, at der indføres sprogtest i 0. klasse. Farer venter dem som ikke reagerer på livet,” sagde Gorbatjov i en berømt advarsel til Erich Honecker. Man bestemmer jo selv om man vil høre til den rigtige eller den forkerte side af historien. Kigger vi i dag på Dansk Folkepartis hjemmeside, så er den rensset for skattepolitik, selv ikke økonomisk politik er der blevet plads til, bortset fra en meget sparsom 2020 plan i punktform.

Indvanderne nævnes kun med få ord og Burkanyt vises kun i form af et foto. En lille beretning om en fuldstændig forstummet islamisk dame som har været på turne hos 3 aviser, hvor hun fortæller om sit arbejde for muslimske kvinders rettigheder, hun sammenligner holocaust, apartheid og slaveri. Hun nævner, at hun har gået i dansk vuggestue, dansk børnehave og dansk folkeskole, hvis vi ser bort fra at pointere hendes angivelige danskhed med et engelsk udtryk, har hun sikkert ret, der er få bedre eksempler på den såre danske og så komplet manglende assimilation end man finder i hendes beretning om det danske velkomst system som blev misbrugt af de mange som kom hertil for at nasse på danskerne uden at yde noget til gengæld. Menneskerettigheder skal modsvares af menneskepligter, ellers går det grueligt skævt, som da de fremmede fejlede gennem 50 år... ”This is Denmark;” verdens lykkeligste land.

Danmarks næststørste parti i Folketinget ser ikke ud til at have en eneste idé til, hvordan landet økonomisk skal hænge sammen, hvis de skulle

komme til magten, hvad forestiller de sig? At de kan indgå i en regering, og alene tale om parabol- og maskeforbud?

Der er ydermere ét andet parti i Folketinget, som er lige så uansvarligt. Og det er Enhedslisten. De er undskyldt, fordi de ikke har en chance for at komme i en regering. Men ønsker Dansk Folkeparti virkelig at være det nye Enhedslisten blot med en stram udlændingepolitik?

For så mener vi faktisk, at de skal tage skridtet, og én gang for alle, skifte navn, denne gang til Dansk Folkeforvirring. Alt andet er det, man kan kalde falsk varebetegnelse.

'Hvad gør vi ved de indvandrere som ikke melder sig til politiet på de aftalte tidspunkter?

Det er meget enkelt, Er man ikke civiliseret og blæser på aftaler bestemt af de danske myndigheder, så er vi nødsaget til at bruge vore fængsler som humane opholdssteder. Sådanne personer vil så først bliver lukket ud, den dag hvor de selv ønsker at blive hjemsendt, eller hvor barrieren for at komme tilbage til deres hjemland er væk. Det er bedre, at de sidder under humane og kontrollerede fængselsforhold, frem for at De laver ulykker ude i samfundet, hvor ingen ved hvor de opholder sig og hvad de kan finde på?

Det er ikke kun gode børn fra udlandet vi bærer ved vort bryst. En alvorlig episode i Korsør, skabt i 2017 af farlige fritgående unge muslimer (bøddler) i Danmark.

Den tidligere PET-agent Morten Storm var ude at bade med sine børn, da han pludselig bliver omringet af en gruppe unge mænd, der truer ham med kniv. Nu er fire mænd blevet tiltalt af Sydsjællands og Lolland-

Falsters Politi for trusler mod den tidligere PET-agent Morten Storm. Trusler, der var af en sådan karakter, at Morten Storm havde grund til at frygte for sit liv.

Jyllands-Posten skrev:

Fire mænd er alle tiltalt for at true Morten Storm på livet den 24. juni 2016. Morten Storm var ude at bade og fiske med sine børn i Korsør, da fem mænd omringede ham og råbte skældsord mod ham. "Svin", "fornæder", "der vil ske et blodbad", "hvad laver du i det her svineland", "tror du bare, du kan gå her – frit og i sikkerhed – efter det du har gjort, uden at der skal ske dig noget" og lignende fraser var ifølge Jyllands-Posten nogle af de trusler, der blev fremsat. Den femte mand er blevet identificeret og politiet arbejder på, at han også kan stilles for retten. Ifølge anklageskriftet var det også ham, der understregede truslerne ved at tage en kniv frem, mens han forsøgte at kalde Morten Storm hen til sig. Det lykkedes for Morten Storm og hans tre mindreårige børn at slippe væk uden at lide fysisk overlast. Han politianmeldte sagen og har siden været udstyret med overfaldsalarm. Storm har tidligere kaldt episoden et mislykket terrorangreb, men politiet har rejst en tiltale for trusler, der kan straffes med op til to års fængsel.

"Det skal ikke være nogen hemmelighed, at jeg blev udsat - og mirakuløst, slap levende og uskadt fra - et mislykket opportunistisk terrorattentat i Korsør, hvor jeg skulle dræbes ude på revet bag ved campingpladsen. Fem religiøse muslimer (én dansk konvertit, én somalier og tre arabere) troppede op med knive og kamera. Jeg skulle dræbes på ren IS-manér og de ønskede sig selvfølgelig heltestatus, som dem der dræbte Morten Storm," skrev Morten Storm i en Facebook-opdatering dengang.

Idealpartiet er bekymret, hvad kunne en afvist og fritgående desperat asylansøger så ikke finde på? Den Islamiske religion som klart bygger på middelalderlige opfattelse omkring straf og død, ligger hos en del muslimer og venter lige under overfladen. Afhængig af resultatet af den muslimske lærdom som de er vokset op med, kan vrede udløses til

overgreb og drab i religionens navn. Visse steder beskrives en sådan reaktion som ”Reptil-hjerne” syndromet. Her skal regeringen sørge for at alle muslimer bliver gennemtestet for at finde frem til om der går enkelte muslimer rundt i samfundet som en endnu ikke udløst tikkende bombe. Sådanne individer skal overvåges og separeres fra andre normale mennesker.

Ulige behandling af danskernes leveområder er en kendsgerning. Vort land er skævvredet fordi politikerne ikke gør noget for at dæmpe tilvæksten til de store byer.

Den ophobning af mennesker i og omkring vore store byer kunne være undgået hvis politikerne havde haft føling med de tragedier som vore små landsbysamfund er blevet udsat for gennem mange år. Man uden at tænke på konsekvenserne tilladt kommunerne, at lukke skoler, biblioteker, plejehjem og andre offentlige kontorer i de små samfund. Dette har medført lukningseffekter for de sidste butikker i byerne med det resultat, at landsbyer døde i stort tal og folk flyttede væk.

Regeringen har kun kunnet finde en løsning på dette problem og det er, at flytte en del statsvirksomheder ud til provinsen. Det har kun ændret en lille smule på problemet, landsbysamfundene lukkes stadig ned.

Oprøret er kommet fra folket selv, med ønsket beskrevet som: ”Fra udkant til forkant.”

I provins Danmark blev vi nød til at skabe en ny form for politisk organisering for at få tilstrækkelig styrke til at sætte den skandaløse skævvridning af landet på den politiske dagsorden. Folkets bevægelse blæser til kamp nedefra.

Ukært barn er blevet kaldt mange navne, og mange af dem tilstræber et mere eller mindre positivt image:

Vandkantsdanmark, Udkantsdanmark Baglandet eller Fjerndanmark. Men selv om man ikke skal undervurdere betydningen af at tale positivt om et ukært barn, så rækker det ikke ved realiteterne: Provinshadet eksisterer hos visse politikere og embedsmænd!

”Udkanten” omfatter linjen fra Bornholm tværs over det sydlige Danmark og op til Thisted. Men udkanten omfatter også Vestsjælland, flere jyske kommuner og ø-kommunerne Læsø og Samsø.

Udkantsstrækningen har også fået betegnelsen

”Den rådne banan”

Danmark er så lille, at det egentlig er uforskammet at kommuner er kommet på det vildspor at kun en del af landet skal være befolket. Siden er den mediemæssige opmærksomhed vokset og har fået nogle politikere til at reagere.

I foråret 2010 udsendte Danske Regioner en redegørelse om ”Vækst i hele Danmark”. -Yderområdernes udfordringer og muligheder”. Løkke Rasmussens-regering fik også dårlig samvittighed og udsendte et skrift om ”Danmark i balance i en global verden”. Det var i denne pjece, man kunne opfatte at der ville ske noget for yderområderne, men desværre, skete der intet nævneværdigt ud over udflytning af statsvirksomheder som ikke ændrer livet for de døende småbyer.

Begrebet ”Danmark på Vippen” opstod. Udvalget for Landdistrikter og Øer blev oprettet. Ved den ny regeringsdannelse i 2011 blev Carsten Hansen (S) placeret i spidsen for det nyoprettede ”Ministerium for By, Bolig og Landdistrikter.”

Man fandt hurtigt ud af at et særligt ministerium for landdistrikterne ikke blev taget alvorligt. For ministeriet præsenterede sig på den nyoprettede hjemmeside som ”Hele Danmarks ministerium.” Det ikke bare lød latterligt, det var latterligt.

Alle de mange som opholder sig i udkanten, måtte trøstes med en udtalelse fra ministeren om, at bæredygtig udvikling netop i landdistrikterne var et af de emner, han var særligt optaget af. Han havde fået oprettet en pulje på 400 millioner til nedrivning af alle

de ejendomme som borgerne af "kommunal godhed" har måttet forlade i udkants Danmark.

Situationen er paradoks. Der er masser af sympati for udkanten. Og der kommer jo også støtte. Både fra de EU-projekter, som man kan få igennem, og fra regeringens forskellige initiativer. Alligevel er billedet af Udkantsdanmark, at de sidder uhjælpelig fast i hængedyngtet og venter på, at Folketinget bevilger specifikt penge til bevarelse og genopbygning af de små landsbysamfund.

Udkanten er fyldt med initiativrige mennesker, der med flid kæmper for at genetablere det gode liv i deres lokalområde. Og som i samarbejdet deler glæder og sorger.

Udkanten mangler en politisk organisation, der rækker ud over den enkelte kommune som er i stand til at skaffe den nødvendige økonomi.

Man så at Læsø, Samsø og Ærø tog et fælles initiativ omkring den betalingsring, som færgetaksterne udgør for øerne. Færgebilletterne blev nedsat. Udkanten er nødt til at komme på forkant med politisk organisering for at få styrke til at sætte den skandaløse skævvridning ud af spillet.

Som forkant skal Udkanten ikke længere være offer. Det er kun dem selv, der kan skabe et nyt og positivt image ved at skabe friskoler, fri-børnehaver, fri-plejehjem m.v. kommunerne har været nødsaget til at skrabe bunden i disse områder. I udkanten fortæller vi med flid hinanden, at her, hvor der er højt til himlen og rum omkring os, der kan det gode liv udfolde sig i harmoni med naturen.

Om sommeren glæder vi os over besøg af mange af turister. Når de opdager at kommunens politikere har fjernet muligheden for handel og turisme, så kører de bare videre med udsigten. Vi har højt til himlen, vi har den sunde luft og vi har boliger somer til at betale for børnefamilierne.

Det er Udkanten som er mulighedernes land, det er Udkanten som er på forkanten og de deltager i kampen, ikke bare om den offentlige mening, men også for at få deres retfærdige del af kagen.

En ny form for politisk organisering og aktiv deltagelse i kampen er nødvendig. Alternativt må vore skattebidrag til samfundet sættes ned tilsvarende den service man har taget fra Udkanten.

Udgangspunktet er, at så længe vi i Danmark er enige om, at der skal bo mennesker over hele landet, så må de, der bor i yderområderne, på lige fod med den øvrige befolkning kræve, at visse basisforhold er i orden. Det vil sige, at man må kræve en ordentlig vedligeholdelse af veje, en ordentlig infrastruktur inkl. Bus og IT-forbindelser, ordentlige sundhedsforhold samt rimelig og let adgang til undervisning for børn og unge.

Den politiske gennemslagskraft og mediekontakten har udkanten allerede og de er parat til at dele sejrene med hinanden og alle danskerne i øvrigt.

Al den snak om periferi og centre må høre op og de borgmestre og kommunaldirektører som stædig holder fast ved, at mennesker har det bedst i en larmende og bilosende by, må motiveres til at deltage i miljøkurser så de kan komme på bedre tanker.

Realdania gennemførte projektet: "Mulighedernes Land" sammen med Bornholm, Lolland og Thisted kommuner. Nu er tiden langt om længe kommet til, at "mulighedernes land" skal defineres nedefra som en sand folkelig bevægelse for et mere mangfoldigt sted at leve. Det er Idealpartiets mål for hele fremtidens Danmark. Regeringen indførte pga. de mange protester tilskud til færgefart så det blev billigere at sejle til de mange små øer. Samme regering besluttede at flytte en del offentlige kontorer rundt til udkantsområderne. Det øger arbejdsstyrken lidt i de egne hvor kontorerne havner.

Hvordan forhindrer vi mennesker i at stimle sammen og skabe særligt fashionable boligområder (Luksus ghettoer) der bringer ejendomspriserne på himmelflugt?

Vi er jo født meget ens og har gennem tiden gennem vort virke opnået en klar ligestilling i samfundet. Alligevel lykkes det mennesker at skabe ”særlige bo områder” som automatisk skaber knaphed og høje boligpriser på selv gamle rønner på 100 år eller mere. Tag et eksempel: En pænere brugt varebil køres fra Vordingborg til Klampenborg, hvor den parkeres i en lejet garage. Ejeren er nøjsom og bor i bilen. Efter 25 års ophold i denne garage vil prisen på bilen være stærkt faldet, hvorimod den gamle rønne, som står uden at nogen har vedligeholdt den i samtlige 25 år, vil være steget i pris og det bare fordi området er attraktivt og på grund af beliggenheden. Manden som har boet i bilen, har dog ikke opnået nogen gevinst selv om bilen har stået på samme grund i de 25 år. Tvært imod, bilens værdi er faldet i henhold til brugtvognsforhandlerens liste.

Er prisstigningen sket på grund af jorden som huset står på? Er stigningen sket på grund af kendte folk bor i området? Er det fordi den kommune hvor boligerne ligger er mere positiv over for familier med gode indtægter? Helt konkret, så kan man tænke sig, at i stedet for at klumpe sig sammen i små eksklusive tætte bo-områder langs med nordkysten på Sjælland, så kunne det da være sundere at bo ude på landet med frisk luft, mindre trafik og spændende udsigt for en familie. Skal man summere problemet op, så må fællesnævneren være en lille del af det hele dog med grundene som aktivator for høje kommunale ejendoms skatteberegninger. Sammenkoblet med klumpetendensen og familiens højere indtægter vil kommunen også opnå en højere indkomst til områdes fælles bedste. Idealpartiet ønsker at lave om på dette ”luksus ghetto problem”, som er med til at destabiliserer vort lands sammenhængskraft.

Vi mener at den væsentligste årsag til fænomenet med etablering af de mange luksusghettoer, er, at vi mennesker på flere måder spejler os i hinanden og herfor ubevidst søger mod ligestillede og ligesindede spejlbilleder. Ud over tilfældighederne, kan der vel ikke findes en bedre

forklaring på fænomenet ”Luksusghettoer”. En deløsning på dette problem, kan være, at al jord overgår til Staten og lejes ud til borgerne.

Iværksætteriet er Danmarks fremtid.

Den nyskabende del af befolkningen ”Iværksætterne” er erhvervslivets kunstnere.

Det er både overraskende og bekymrende, at iværksætterne ifølge nye undersøgelser tror mindre på fremtiden end tidligere. Iværksætter barometer 2018 viser denne udfordring meget tydeligt. For to år siden mente 50 procent af iværksætterne, at de ville vokse mere end 20 procent i løbet af det næste år. I år er det faldet til 38 procent. Lægger man dertil, at kun en lille andel af disse rent faktisk lykkes. Ja, så er 2018 regeringens vision om et iværksættersamfund i verdensklasse alvorligt truet.

Vil vi være et iværksættersamfund så er det nu der skal satses og der er åbenlyst mindst 3 konkrete steder at gribe ind:

1. Etablering af iværksættere foregår ligesom alt andet i dette land, der etableres flest i Hovedstadsområdet. Det skal vi have lavet om på, så hele landet kommer på fælles niveau. Hvis hele landet havde haft samme etableringsrate som hovedstaden, så havde vi skabt mere end 5000 flere virksomheder årligt end i dag.

Et godt sted at begynde vil være at flytte flere videregående uddannelser ud i provinsen. Viden og iværksætteri hænger i dag uadskillelige sammen. Ser vi på kommuner med højt uddannelsesniveau, så har disse også betydeligt flere iværksættere.

2. Børn i grundskolen og på ungdomsuddannelserne skal dagligt motiveres til iværksætteri som en del af uddannelsen. Det er konstateret, at det virker motiverende hvis folkeskolen og fagskolerne som en naturlig ting også har uddannelse i iværksætteri på skemaet.

3. Det er stadig kun et fåtal af iværksættere der i dag går hele vejen og bliver til store virksomheder. Iværksætteren har problemerne med banken, lånefonde og især forkert motivation af de igangværende iværksættere. Er man iværksætter så kan man betragtes som en slags erhvervskunstner. Hvor starten bygger på en idé, på en opdaget mangelvare, eller på noget som i første omgang ser urealistisk ud. Det er derfor en nødvendighed at kun personer som kender til iværksætteriets inderste hjernesvind, har muligheden for at støtte og vurdere iværksætterens idé frem til produkt og videre til fremstilling.

Danmark har i dag en masse centre og velmenende institutioner etableret til støtte for iværksætterne. Her er en masse mennesker ansat som for de fleste aldrig selv har mærket på kroppen hvordan det er at være iværksætter. De kan regne, de kan føre bogholderi, de kan lave budgetanalyser og ikke mindst kan de lave og læse 3-årige forretningsplaner. De kan til gengæld ikke forstå ”iværksætter sjælen,” hvor den første periode som iværksætteren bruger til sin kunststart for at finde på løsninger, at afprøve og skitsere, ikke må forstyrres med bogholderi, moms-beregninger, regnskab mv. Iværksættervirksomheder består ofte kun af en person som skal nå det hele, så det er vigtigt at alle de såkaldte eksperter som sidder i institutionerne for at hjælpe iværksætterne, plejer iværksætteriet og så til gengæld hjælper med at skaffe økonomi til projekterne, samtidig med at de aflaster iværksætteren med at bruge tid på regnskab og rapporter, styr på deadlines og laver udkast til de såkaldte business reporter.

Hvis iværksætteren indleverer en moms- eller en skatte indberetning en smule for sent, så lad være med omgående, at straffe ham/hende med en personlig bøde på 3000 kroner, fordi de står som ejer af det lille et tusind kroners Ivs selskab. Ofte har en pengeudlåner tvunget dem til at oprette Ivs selskabet i det misforståede håb om at få mere styr selskabet fremfor at få styr på iværksætteriet.

Når vi frem til projektets fase to, hvor vi tager produktet op af IVS-vuggen og vi står med et forståeligt og funktionelt produkt, så kan

højtuddannede eller spektakulære eksperter endelig træde til og berige projektet med deres kunden og gøre.

Selvom en person er en højtuddannet professor, så er man langt fra den geniale iværksætter som ser idéen i en plastik klods og som skaber en kæmpe virksomhed ud af det. Når det er sagt, så må vi erkende, at få iværksætteren den rigtige støtte fra eksperterne under vejs videre til succes, så går processen betydeligt hurtigere. I den sidste ende kan vi nok ikke undvære hverken iværksætteren eller den speciel uddannede ekspert og så er vi tilbage til, hvem kom først Hønen eller ægget hvilket er jo ligegyldigt TBC

Et godt eksempel er at fremhæve de visioner som Statsminister Poul Nyrup i sin iver efter at støtte Nordjylland udnævnte Nordjylland til at være Danmarks IT-fyrtårn, Mange forventede, at nu skete der noget godt for Nordjylland. Resultatet blev ikke prangende, men nærmest en IT-jordhule. Der visse steder nedlagde fiber kabler hvor bebyggelsestætheden gav økonomisk baggrund for investeringen. Resten blev glemt.

Skal Danmark fortsat fremover deltage i våben oprustningskapløbet gennem Nato, eller står vi os bedre som et neutralt land ligesom Sverige?

Oprustningskapløbet holder aldrig op og spørgsmålet om ikke et lille land som Danmark vil stå sig bedre ved at være ven med både Nato og Rusland.? Det er aldrig prøvet før, men hvorfor skulle man ikke kunne indgå en ikke-angrebspagt med Rusland? Vort forsvar som er en del af Nato, vil kun holde de russiske styrker tilbage i højst ti minutter, så vil vi være nedkæmpet. Danskerne er et fredselskende folk selvom vi flittigt møder op når USA kalder på hjælp. Udviklingen inden for AL våben (AL: Våben styret af Kunstig intelligens)

Læs nedenstående beskrivelse af fremtidens våbensystemer og tænk så over om vi kunne gøre Danmark mere sikker i fremtiden ved at stige ude af våbenkapløbet og tilslutte os de neutrale landes organisation.

Der er nu kommet helt nye våbensystemer på banen. Her beskrives to eksempler på noget af det nyeste militære isenkram, som offentligheden har fået indblik i. To eksempler, som måske ikke fremstår særligt frygtindgydende sammenlignet med moderne ballistiske missiler og højenergilasere.

Men når de to eksempler fra USA og Rusland skiller sig ud, hænger det heller ikke sammen med, hvad der rent faktisk bliver affyret. Det handler om, hvem der bestemmer, hvornår der skal trykkes på startknappen til ragnarok.

I begge tilfælde er den beslutning udlagt til en kunstig intelligens som forkortet kaldes ”AL”: et softwareprogram, som efterligner et eller flere aspekter af den menneskelige intelligens såsom analyse, logik eller udvikling på baggrund af fejl.

Kunstig intelligens er i dag så veludviklet, at AI-eksperterne over en bred kam mener, at vi nu befinder os i begyndelsen af den tredje revolution inden for krigsførelse: Først kom krudtet, dernæst atombomben og nu et system, der midt i krigens tåge formår at tænke og reagere mangefold hurtigere end menneskehjernen, inden for den nærmeste fremtid vil flere forskere og programmører plæderer for aldrig at gøre krigsrobotter komplet autonome. Eller endnu bedre, at vi helt sætter udviklingen af krigsteknologi med AI på pause.

Vi bør betragte autonome våben som masseødelæggelsesvåben og ikke mindst føje dem til listen over disse. For en enkelt programmør vil kunne forvolde skader, som tidligere fordrede en hel hær.

Et forbud mod autonome våbensystemer på slagmarken kræver, at FN's medlemslande rent faktisk kan blive enige om, hvad man gerne vil forbyde.

Vi er ikke i nærheden af en definition, som er tilstrækkeligt holdbar og afgrænset til at kunne danne grundlag for et juridisk forbud. Problemet er, at autonomi i modsætning til eksempelvis miner, klyngebomber eller kemikalier ikke er en håndgribelig ting med bestemte fysiske egenskaber.

Man har nu siddet i fire år uden at komme i nærheden af en definition af autonome våben. Alle de mest gængse definitioner af autonome våben tager udgangspunkt i det amerikanske forsvarsministeriums direktiv 3000.09 fra 2014. Her defineres et autonomt våben ved, at det efter aktivering ikke er underlagt menneskelig kontrol. Problemet med den definition er, at den dækker en lang række allerede anvendte miner, torpedoer og missiler, der selv kan angribe specifikke mål eller måltyper uden menneskelig indblanding. Derfor har det amerikanske forsvarsministerium undtaget en masse våbensystemer fra direktivet.

Man famler sig frem og retter opmærksomheden mod våbensystemer, som ikke er underlagt menneskelig kontrol efter affyring, men det omfatter i princippet en række eksisterende våbentyper, der ikke betragtes som ulovlige.

FN vil få ufatteligt svært ved at få alle stater til at enes om en definition. For der vil i alle tilfælde være lande, hvis våbensystemer bliver ramt af definitioner så brede, at de sandsynligvis ikke vil gå med til at begrænse deres råderum yderligere.

Verdens supermagter vil ikke tilslutte sig et forbud. Mange andre stater vil også se autonomi som en oplagt mulighed for at skyde genvej til et militært topniveau.

Kapaciteten til at behandle og distribuere data ændrer sig gradvis til det der kan defineres som autonomt. Fra en enkelt enhed som en kampvogn

eller en drone til et netværk af enheder, der hver for sig ikke er autonome, men som i fællesskab kan blive det.

Derfor er man i FN nu også begyndt at kigge i retning af, hvordan man bedst muligt kan tøjle kamprobotten.

Frem for et forbud giver det mening at diskutere, hvordan vi kan indrette kontrollen med autonome systemer, så vi sikrer os, at våbnene bliver brugt inden for de regler, som vi allerede har i blandt andet Genèvekonventionerne. Og nu ser det endelig ud til, at man begynder at kigge mere den vej i FN.

Et eksempel kunne være en drone, som er forprogrammeret til at afsøge et område og angribe eventuelle mål på egen hånd. En kapacitet, som står højt på flere landes militære ønskelister.

»Hvis dronen bare skal finde fjender, bliver det meget svært. For det er svært for et våbensystem at skelne mellem en kombattant og en civil. Man kan derimod sætte dronen til specifikt at finde pansrede køretøjer eller radarsystemer, som kan identificeres på baggrund af objektive kriterier såsom størrelse, vægt eller termisk profil, og som er lovlige mål ifølge folkeretten.

Samtlige tilhængere af et forbud mod autonome våben, erkender da også, at de er på en meget svær opgave.

FN's medlemslande er tidligere blevet enige om et forbud mod landminer, kemiske våben og atomvåben. Og selvom disse forbud bliver brudt og omgået, har de alligevel en vigtig funktion.

De har skabt en norm, der har begrænset brugen af disse våben. Det er altafgørende at lave samme aftale for AL-våbnene.

Blev du overbevist om, at våbenkapløbet ikke er noget for Danskerne? Husk da Glistrup i sin tid for sjov foreslog, at i stedet for et forsvar skulle have en telefonsvarer som sagde "Vi overgiver os". Det kunne have været en brugbar idé dersom svaret blev lavet om til: "Vi er et

neutralt land som ikke deltager i krige af nogen art.” frem for at vi som nu står helt åben for at modtage tusinder af Russiske dræberrobotter med kunstig intelligens, som, uden at spørge udrydder alt hvad der er varmt og rører sig. Nato giver os kun en begrænset sikkerhed, helt afhængig af hvem der er leder af dette forsvars arrangement.

Afsnit 1., omfordelingen, hvis du tror at folketinget passer på vore penge, staten er stadig ineffektiv og svær at dreje rundt. Folket forstår hvorfor lovene vedtages. Politikerne skubber ansvaret fra sig.

Idealpartiet vil aldrig selv vælge mellem, men tilslutter sig og støtter den beslutning som et flertal af danskerne tager den dag det bliver nødvendigt at gøre op om man skal deltage i krig eller neutralitet/fred. Autonome våben har fanden skabt.

Vi er ikke flinke til at respektere hinanden!

”Man har et standpunkt til man tager et nyt” sagde tidligere statsminister Jens Otto Kragh på sin egen storsnudede måde. I dag ville journalisterne have lavet ham til hakkekød hvis han havde svaret på samme måde. Respektniveauet mellem mennesker er dalet betydeligt de seneste 50 år. Nogen betragter det manglende respektniveau som værende et frisk og frejdigt pust, men er det nu også det? Vi tror på at manglende respekt mellem mennesker kan medføre ligegyldighed over for værdifulde områder inden for civilisation, samvær og samarbejde på alle områder. At være respektløs er som at mangle den menneskelige dimension i et hvert forhold. Her må vi sætte ind og sørge for at, respekt for andre indlæres helt fra de helt små elever i børnehaven og op gennem skolesystemet. Det er ikke ligegyldigt om vi hæver standarden, eller vi bare lader stå til og lader naturens junglelov styre hvad vi siger og gør.

Historisk set, hvad var det som førte til dannelsen af først EF og senere EU?

EU har spillet fallit!

Det siges og skrives ofte, at EU hindrer de europæiske nationalstater i at føre krig mod hinanden, og at kommissærerne i Bruxelles alene af den grund ikke kan undværes. Påstanden bygger på den antagelse, at de hidsige, racistiske, irrationelle og hadefulde borgere i de 28 medlemslande ikke kan styre sig! Således skulle der opstå alvorlig risiko for, at national identitet og national suverænitet frembringer voldsanvendelse mellem nabolande.

Derfor skulle Europas befolkning belæres, kontrolleres og afrettes af en håndfuld kloge bureaukrater, som udsteder forordninger og dekreter. Dermed formodes det, at god opførsel sikres. Samtidig har kommissærerne i Bruxelles indledt en befolkningsudskiftning ved at åbne for masseindvandring fra en stribe islamiske lande og et antal ikke-fungerende afrikanske stater.

Plads til politisk islam?

Federica Mogherini, som er EU's kommissær for udenrigs anliggender og sikkerhed kræver højlydt, at Europa "skal give plads til politisk islam" – dvs. sharia og dermed ikke-muslimers lydighed overfor det nye herrefolk. Andre har fremsat lignende erklæringer

EU-toppen har ikke dementeret disse uhyrligheder, og dens beregninger er tydeligvis forkerte. Had, vold, terror og kriminalitet breder sig overalt som følge af massetilstrømningen af illegale immigranter. Men på linje

med fortidens kommunistiske strategi maskerer EU-toppen sin praksis med fredsretorik.

Fakta mod myte

En omskrivning af historien om EU-ledelsens funktion som fredsbevarende styrke bliver aldrig dokumenteret. Der er simpelthen ikke belæg for, at det skulle forholde sig sådan. Som andre smukke myter er denne udlægning i strid med fakta. Ifølge et spansk ordsprog fører én usandhed til hundredvis af løgne (Una mentira hace cientos). Historien om EU-rokraterne som fredsengle er en and! Deres arrogance og uhørte foragt for virkeligheden har tværtimod smidt en katastrofe i hovedet på Europas befolkning.

Hvem ønskede krig?

Allerede før Anden Verdenskrigs udbrud i 1939 ønskede de fleste regeringer at undgå en gentagelse af katastrofen fra 1914 til 1918, da Europa – og desuden USA, Tyrkiet (det Osmanniske Rige) og flere andre lande – sendte millioner af unge mænd i kødhakkemaskinen.

Kun nazister og kommunister ønskede krig. Italiens fascistiske diktator angreb og besatte Etiopien (Abyssinien) i 1935, og Japan invaderede Kina. Men Europas demokratiske stater – især Frankrig og Storbritannien – anstrengte sig på at bevare fred og stabilitet ved at efterkomme en stribe krav fra Adolf Hitler, som var Tysklands enehersker fra 1933. Denne “appeasement” kulminerede i 1938 med en konference i München, hvor de to vestlige stormagter accepterede nazistisk indlemmelse af Østrig og halvdelen af Tjekkoslaviet (den sidste rest blev besat det følgende år).

Anden Verdenskrig

De totalitære bevægelser i først og fremmest Tyskland og Sovjetunionen satsede selvfølgelig på krige, de mente at kunne vinde. Et oplagt

eksempel var den spanske borgerkrig (1936 til 1939), hvor begge parter blandede sig og støttede hver sin fraktion i kampen mellem “røde” og “sorte”. Her indkasserede den kommunistiske side et eftertrykkeligt nederlag.

Hitler ræsonnerede på baggrund af A: en tysk-sovjetisk samarbejdsaftale, B) britisk og fransk føjelighed i München og C: venstrefløjens nederlag i Spanien. Da han nu havde “ryggen fri” mod øst, og da han var overbevist om, at regeringerne i London og Paris ville forholde sig passive, angreb han Polen. D. 1. september 1939 blev dette land invaderet og delt mellem Tyskland og Sovjetunionen. Men d. 3. september erklærede Frankrig og England krig mod Tyskland i overensstemmelse med et formelt løfte om at bevare et uafhængigt Polen. Her begik Hitler den første store fejltagelse. Den næste kom i 1941, da han erklærede krig mod både Sovjetunionen og USA.

Storhedsvanvid

Derefter satsede Hitler forkert gang på gang. Han forårsagede en ubeskrivelig katastrofe for resten af Europa og den vendte tilbage som en kollektiv “karma”, der ramte den tyske civilbefolkning med ubeskrivelige rædsler. Det tyske militær blev knust til lands, til vands og i luften. I 1945 var landet en dygne ruiner, opdelt i fire besættelseszoner (britisk, sovjetisk, fransk og amerikansk).

Kommunismen opløses indefra

I 1992 brød Sovjetunionen og hele “Østblokken “ sammen. Både kommunisme og nazisme er for længst blevet udslettet, og de yngre generationer har ingen eller kun ganske svage forestillinger om disse sekulære ritualmordere. Denne mangel på kendskab til fortidens ulykker muliggør udbredelse af myter og regulære løgne.

At vinde freden Efter afslutningen på Anden Verdenskrig opstod en ny orden, som for Vestens vedkommende var kendetegnet af fred, demokrati, samarbejde, velstand og offentlig velfærd. Der var flere

årsager til, at freden blev “vundet” relativt let. Her er de to vigtigste grunde:

1) De fleste krigsofholdere var forsvundet, omend Stalins kommunistiske partier bag en facade af fredspropaganda arbejdede i døgndrift på at skabe had og fjendskab mod kapitalistisk økonomi og demokratiets institutioner og procedurer.

2) Bortset fra Italien og Frankrig fungerede intet kommunistparti som massebevægelse i efterkrigstiden, fordi den økonomiske Marshallhjælp fra USA og forsoningen mellem de tidligere fjender i krigen skabte velstand og fred.

Fransk-tysk samarbejde

Både socialdemokratiske og borgerlige (konservative eller kristelige) partier deltog i oprettelse af institutioner og aftaler, der kunne modvirke et nyt blodigt sammenstød mellem Frankrig og Tyskland. De to staters regeringer dannede således Kul- og Stålunionen, der skulle “gøre krig ikke blot utænkelig, men umulig”.

Mekanismen var en politisk styring af sværindustri (“kul og stål”) – den såkaldte “Høje Myndighed”. Den blev formelt lanceret i 1951 med tilslutning fra Italien, Holland, Belgien og Luxembourg.

På denne basis af sikkerhed og frihandel skabte parterne senere EF – et “fællesmarked” med Rom-traktaten fra 1957. Forsoning og fred var på plads med både NATO og fransk-tysk alliance. Mindre uroligheder med lokal strid kan siges at have skæmmet billedet af fuldstændig europæisk idyl – eksempelvis i det italienske Sydtyrol og den langt blodigere kamp mellem fanatikere i Nordirland. Men løsningen på disse problemer kom ikke fra EU-kommissionen og heller ikke fra Nato.

Hvad skete der uden for EU?

Noget helt andet er de blodige begivenheder udenfor EF/EU – først og fremmest Jugoslaviens sammenbrud. Men netop her var kommissærerne uforberedte, desorienterede og handlingslammede, mens de nationale regeringer og Rusland skændtes om den rette fremgangsmåde. En skrøbelig fred i det forhenværende kommunistiske fallitbo blev omsider skruet sammen på grund af Indgreb fra USA's side (Dayton-diktatet fra 1995).

Historien om Eurokraterne som fredsengle er en and! Deres arrogance og uhørte foragt for virkeligheden har allerede smidt en katastrofe i hovedet på Europas befolkning.

Nu står vi så i virkelighedens verden, hvor EU først og fremmest arbejder på at lave lovgivning som frem for alt binder nationalstaterne på mund, hænder og fødder. Det var aldrig det vi søgte og aldrig det vi mennesker troede på.

Nu blev vi igen truet til at tro på, at tilsluttede vi os ikke EF og EU så ville de Europæiske lande starteføre krige imod hverandre. Imperialisterne fik dannet Rom traktaten og fik banket de europæiske lande, som stadig frygtede hinanden, ind under EU's vinger. Kun et land Havde i god tid lugtet luntten, Storbritannien. De ønskede ikke at blive styret af en middelmådigt EU-ledelse, kontrolleret af et middelmådigt EU- parlament hvor ca. halvdelen består af afdankede forhenværende politikere fra de forskellige europæiske lande.

Lad os komme tilbage til EF aftalen om frihandel og glade borgere.

Afsnit 13.

Afterscript:

Hvis man alene betragter skatterne, så er det meget groft sagt ”Det er allervæsentlige er skattetrykket og ikke opkrævningsformen, vi skal være opmærksom på opkrævningsformen i sig selv, giver anledning til omkostninger, ligesom skatter kan være mere eller mindre ødelæggende for samfundets økonomiske muligheder, men alligevel?

Det er herfor vigtigt at gentage visse økonomiske kendsgerninger:

Når væksten går godt i Kina, er en af hovedforklaringerne, at skattetrykket er godt 20%. Væksten i USA er også højere end i Europa, for i USA er skattetrykket kun lidt over 30%.

I Danmark får folket lov til at beholde 35-45% af deres brutto indtægter. Det er derfor ikke overraskende, at vi kan investere mindre end kineserne. Hertil kan føjes, at omkostnings- niveauet i Danmark er så højt, at man skal være særdeles dygtig for at kunne få noget ud af investeringer her i landet.

Hvis vi vil aflevere landet i en bedre forfatning (sammenlignet med andre lande) til næste generation, end vi selv modtog det, er vi nødsaget til at interessere os mere for investeringer end forbrug.

Omfordelingen er kynisk set en negativ faktor. Jo flere penge vi tager fra de dygtige og giver til mennesker, der kun kan forbruge, jo dårligere kan det relativt gå samfundet på længere sigt. Skattelettelser til de dårligst stillede går næsten udelukkende til forbrug. Skattelettelser til de bedst stillede går hovedsageligt til investeringer.

Vi skal fortsat have et velfærds samfund som støtter de syge, børnene og de ældre. Staten bør fortsat stå som superformidler af arbejde til de arbejdsløse til overenskomstsmæssige tariffer.

Vort motto er fortsat:

”Alle danskere skal have det godt som borgere i vort dejlige land Danmark.”

Vi undskylder og tager forbehold for eventuelle fejl og misforståelser i dette skrift!

**Nye forslag til forenkling af Danmarks politik, modtages gerne:
Venlig hilsen redaktionen.**

INDEX:

Side 1 Forside

Side 2.-10 Forord, Kolofon, håndværker problemer og Historieløse Partier.

side 10 – 14 Forord, Antallet af offentlig ansatte

side 13-15 siden Poul schlüter er antallet af offentlig ansatte kun reduceret en smule.

Side 17 **Afsnit 1**, Statens samlede udgifter

Side 18 Omfordelingen, Folketinget passer ikke på vores penge.

Side 19 Folket forstår godt hvad der foregår. Staten er ineffektiv.

Side 20 Folket forstår godt hvad der foregår

Side 21 Politikerne skubber ansvaret fra sig

Side 22 Udarbejdes der bevidst pyntede budgetter og planer

Side 23 Partitilpassede valglove er en hæmsko

Side 24 Hvor står vi i dag? Vi kender ikke hinanden mere.

Side 25 Valglov og spærregler gør det besværligt at blive valgt.

Side 26 Det mest syndige og inhabile som Folketinget nogensinde har fundet på,

Side 27 I dag spenderer partiforeningerne mange gange flere af skatteydernes penge,

Side 28 Mange flere end tidligere offentlig ansatte søger ind i politik.

Side 29 – 32, Grundlovens 3-delning den udøvende, dømmende og den politiske magt

Side 33 **Afsnit 2.**

Side 34 Grundloven har 3-delningen, den lovgivende, udøvende og dømmende magt

Side 35-37 Det er Departement og kontorcheferne som leder landet

Side 36-39 **Afsnit 3.** Det er i øjeblikket en kompliceret sag at styre Danmark

Side 40-46 **Afsnit 4.** Embedsmændene får administrationen til at svulme op.

Side 47-54 **Afsnit 5.** Menneskenes villighed til forandringer

Side 57-58. Skatte og socialpolitik

Side 59 Danmarks styre er i konflikt med grundlovens ånd.

Side 60 Idealbevægelsens forslag til ny struktur og program:

Side 61 Ejendomsskatter socialpolitik bliver til velfærds politik.

Side 62 Boligpolitik

Side 63 Trafik politik

Side 64 Kriminalitet

Side 65 vi skal have et renere og sundere Danmark.

Side 66 Uddannelse

Side 67 Kulturpolitik

Side 68-72 **Afsnit 6.** Det forenkede skattesystem

Side 73-75 Idealbevægelsens skatte målsætning

Side 76 77 Indførsel af reelt demokrati

Side 78 reorganisering af folketing, regioner og kommuner

Side 79-81 Sæt funktionærloven til at vogte ansatte og politikernes overtrædelser.

Side 82 Selvstyret og demokratiet i de danske kommuner er under nedbrydning.

Side 83 Kommunerne har mistet friheden

Side 84-85 Staten tager kontrollen

Side 86 kommunerne gjorde os mere lige.

Side 87 del og hersk.

Side 88 Det økonomiske fundament vakler

Side 89 Selvstyret fik dødsstødet af Strukturreformen

Side 90-91 Økonomistyring trumfede det nære demokrati.

Side 92 -94 Kanslergadeforliget trænger til en opdateret gentagelse. . .

Side 95-99 Den offentlige forvaltning skal rationaliseres.

Side 100-101 Den mærkeligste tjenstemandsforseelse vi har set i nyere tid:

Side 102 **Afsnit 8.** hurtigt og gratis internet til alle.

Side 103 Folketingets medlemmer gør sig alt for ofte inhabile.

Side 104 Danmarks kommuner bør sammenlægges til en eller højst fem kommuner.

Side 105 Miljø og klimabelastningen stige over hele Danmark.

Side 106-107 FN Klimaaftalens hovedpunkter:

Side 108 Flyvning er den største miljøbelastning vi kender i dag:

Side 109-111 Svineriet er blevet en handelsvare.

Side 112-113 Hvorfor bliver det stadig sværere at drive privat erhvervsvirksomhed
 Side 114-116 "Iværksætterne" er erhvervslivets kunstnere. Pas på dem.
 Side 117-118 Det er blevet antydnet, at erhvervslivet får stadig dårligere vilkår.
 Side 119 Styrer samfundet mod fallit eller socialisme?
 Side 120-129 **Afsnit 9.** Fordelingen af de offentlige udgifter fer 2018:
 Side 130-132 organisationernes magt bør reduceres
 Side 133-138 Menneskets mange behov siden tidernes morgen.
 Side 139-141 **Afsnit 10,** den 4. maget, medierne og journalisterne
 Side 142-146 Lap på lap.
 Side 147-152 **Afsnit 11.**Principperne for indførelse af en helt ny samfundsstruktur
 Side 153-154 Den nye altomfattende sundhedsmæssige sikring.
 Side 155 Sygeløn til alle midlertidigt Syge mennesker mellem 18 og 70
 Side 156 Registrering af ferie- og barselsløn
 Side 157 Lægen registrerer, indberetter og frigiver penge til sygdomsbehandling.
 Side 158 Ferieløn og barselsløn.
 Side 159 Med offentlig ansættelse på arbejdsmarkedets betingelser
 Side 160 Det er blevet lettere at blive opstillet for valg til Folketinget:
 Side 161-162 Den stigende overbefolkning i den 3. verden er en fare for os alle
 Side 163-168 jordens befolkningsudvikling siden år 1500:
 Side 169-173 Indvandring er endnu et af danskernes store problemer:
 Side 174-177 Flertallet af Danskerne har svært ved at leve med visse fremmede
 Side 178-179 Udenrigspolitikken har været misrøgtet siden Per Stig.
 Side 180 Truslen fra Rusland er stærkt overdrevet og tjener kun til at støtte Nato.
 Side 181-182 De store værdier i Grønlands undergrund skal deles med Danmark
 Side 183-185 Vi skal lære af vore fejl! Kan vi vinde freden i fremtiden?
 Side 186-187 Er politikere vi vælger til at styre vor fremtid, gode nok?
 Side 188-191 **Afsnit 12.** EF og EU, to helt specielle oplevelser:
 Side 192-195 Hvad gør vi for at slippe ud af EU's volds greb
 Side 196 hvad gør vi med de indvandrere som ikke melder sig til politiet-
 Side 197 Det er ikke kun gode børn fra udlandet vi bærer ved vort bryst.
 Side 198 Den ulige behandling af by og land må fjernes
 Side 199-202 Oprøret er kommet fra folket selv, "Fra udkant til forkant."
 Side 203-204 Hvordan forhindrer vi mennesker i at etablere Luksus ghettoer?
 Side 205 207 Iværksætteriet i Danmark er vigtigt at støtte
 Side 206-212 Skal Danmark fortsat deltage i **våbenkapløbet med Nato?**
 Side 213 Vi er ikke flinke til at respektere hinanden.
 Side 214 Har vi plads til politisk Islam?
 Side 215 Fakta om Hitlers storhedsvanvid. 2.verdenskrig,
 Side 216 kommunismen opløstes indefra.
 Side 217 Fransk-Tysk samarbejde
 Side 218 Hvad skete der uden for EU
 Side 219 **AFSNIT 13,** afterscript
 Side 220-223 **INDEX. Afterscript**

Vor smukke natur og Dannebrog, er vor stolthed og vor vores fælles styrke i kampen for et forbedret Danmark.

Bagside:

Her i skriftet finder du Idealbevægelsens oplæg til hvordan vi mener at kunne forandre samfundet til det bedre.

Idealbevægelsen ønsker et anderledes Danmark. Vi har en vision som vi sammen med danskerne ønsker at gennemføre. Dette er et oplæg for anderledestænkende borgere. Et Skatte og afgiftssystem der ikke kan manipuleres med, og som vil forenkle og effektivisere både borgernes, statens og de private virksomhedernes hverdag, hvor rettigheder og forpligtelser følges ad hånd i hånd. Vi har af nødvendige grunde valgt at indføre denne nye metode, at indrette samfundet på. Det hele kan gennemføres over en 12. årig periode. alle forandringer kan indsluses med den nødvendige hastighed det skal tage for at alt og alle kan følge med frem mod det nye og bedre fungerende Danmark. Hvis du tør - så vær med!

Det har ikke været fysisk muligt at medtage alle politiske emner i dette skrift, men hen ad vejen skal vi nok bearbejde og medtage alle resterende emner som vi og borgerne finder relevante.

Taburetklæberne vil hade os, Embedsmænd og kvinder vil forsøge at fordrive os, men vi er bevægelsen, hvis mål det blandt andet er at ruske op i deres dårlige og plagede samvittighed. Livet er for kort til at blive forført med, og af dårlige politikere.

Alle har jo lov til at have en mening og alle har lov at mene det modsatte. Det er i dette felt, dynamikken og mulighederne opstår.

juli måned **2018**

Idealbevægelsen

Copyright: © forlaget-victoria@c.dk

